

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gökmen Küçüktaşdemir

Ferda İzbudak Akıncı

Buket Konur

Gündoğdu Meydanı

Göztepe

Karşıyaka

Asansör

Saat Kulesi

Sevinç Pastanesi

Seda Özay

Ege Üniversitesi
Basmane

3 boyoz 1 yumurta

İhsan Bayram

Mine Madenoğlu

• İbrahim Öksüz • Murat Şahin

İzmir

Domat
Gevrek
Çiğdem

Öyküleri

Kumru İzmir'in denizi kız; kızı deniz kokar
Çupraya çupra denir; çipura rakısız rokasıız yenendir

Gökhan Örtmen

Kordon Boyu Yemiş

Sevgi Yolu Darı

Geliyom Gidiyom

Alsancak Konak

Tarihi Havagazı Fabrikası

Ali Ersin Kelleci

Sevim Giraylar

Ester Almelek

Yiğit Sönmez

Hilal Bayram

Cumhuriyet Meydanı

Dokuz Eylül Üniversitesi

Kemeraltı

Özge Kocatürk



Kitap, aşkın ve aklın özüdür.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yolu izmir'den geçen yazarların öyküleri yazarların geçen izmir'den yolu

Gökmen Küçüktaşdemir
Ferda İzbudak Akıncı
Buket Konur
Gündoğdu Meydan
Göztepe
Karşıyaka
Asansör
Saat Kulesi
Sevinç Pastanesi
Seda Özey
Ege Üniversitesi
Basmanc
3 boyoz 1 yumurta
İhsan Bayram
Mine Madenoğlu
İbrahim Öksüz • Murat Şahin
Domat
Gevrek
Çiğdem

İzmir Öyküleri

Kumru İzmir'in denizi kız; kız deniz kokar
Çupraya çupra denir; çipura rakısız rokasıız yenendir

Gökhan Örtmen
Kordon Boyu Yemiş
Sevgi Yolu Darı
Geliyom Gidiyom
Alsancak Konak
Tarihi Havagazı Fabrikası
Ali Ersin Kelleci
Sevim Giraylar
Ester Almelek
Yiğit Sönmez
Hilal Bayram
Cumhuriyet Meydanı
Dokuz Eylül Üniversitesi
Kemeraltı
Özge Kocatürk



Teşekkür

Öykü, hayatın küçük ama önemli bir bölümünü/ânını bize gösteren, dikkatimizi bir kişiye, küçük bir olaya veya her zaman önünden geçip gittiğimiz ve detaylarıyla ilgilenmediğimiz bir mekâna çeken kısa anlatı... Çocukluktan itibaren okuduğumuz yüzlerce öykü vardır, bizi bize anlatan; bizi biz yapan... Bazı öyküler de vardır ki yaşanan yerle özdeşleşmiş, yazarının ya da okurunun bir şekilde bağlantı kurabildiği, hayatta iz bırakan bir mekândır aklımızda kalan... *İzmir Öyküleri* işte böyle bir kitap... Bu kitapta emeği geçen yazarlar, hayatlarının sadece bir döneminde veya büyük kısmında İzmir'de bulunmuş, kendilerini etkileyen olaylar yaşamış veya kişilerle karşılaşmış, bunu biz okurlarına iletme isteği duyan yazarlar...

İzmirli yazarlar, İzmir'de yaşamış yazarlar, İzmir'in ekmeğini yiyip suyunu içen yazarlar; sizler için bu öyküleri kaleme aldılar, insanlarıyla, olaylarıyla, varlığıyla bu şehrin kendini size ispat etmek için... Yazmak onlardan, okumak, yorumlamak sizden...

İzmir Öyküleri adlı kitabımızın derlenmesinde büyük emeği geçen Buket Konur başta olmak üzere, eserleriyle katkıda bulunan tüm yazarlara sonsuz teşekkürlerimizle...

İÇİNDEKİLER

İKİ GÖNÜL BİR OLUNCA İZMİR SEYRAN OLURMUŞ	
LAF-I GÜZAF <i>İbrahim Öksüz</i>	7
YEŞİL EĞRELTİ OTU <i>Canan Tan</i>	9
EŞREF SAATİ <i>Mine Madenoğlu</i>	19
KİRALIK EV <i>Ferda İzbudak Akıncı</i>	23
NAHO <i>İhsan Bayram</i>	33
SMYRNA AGORASI <i>Ester Almelek</i>	41
SEVGİ TOHUMLARI <i>Sevim Giraylar</i>	47
ALBA'NIN ÖYKÜNMESİ <i>Buket Konur</i>	65
KIYAMET <i>Gökhan Örtmen</i>	69
ESNAF LOKANTASI <i>Murat Şahin</i>	83
ŞEHİRSEL KAYINTI <i>Yiğit Sönmez</i>	103
İNCİNİN TANRIÇASI <i>Hilal Bayram</i>	107
DOKSANA VURMAK <i>Gökmen Küçüktaşdemir</i>	115
GÂVUR ALİ <i>Ali Ersin Kelleci</i>	127
“CAMA VURAN HER DAMLADA SENİ HATIRLIYORUM...” <i>Seda Özay</i>	135
“Agora Meyhanesi” <i>Dr. Onur Şenli</i>	151
YAŞLANMAYAN BİR BAHAR <i>Özge Kocatürk</i>	153

İKİ GÖNÜL BİR OLUNCA İZMİR SEYRAN OLURMUŞ LAF-I GÜZAF

İbrahim Öksüz

Benim sizde kalan sözlerim olacak
İşiniz bittiğinde
bırakabilir misiniz

Sizi ilk öptüğüm
Hani Kıbrıs Şehitleriyle
Gazi Kadınlar caddesinin kesiştiği yere

Rica edeceğim
bir zahmet
çok müşkülüm de şu günlerde

Lütfediyorsunuz ama
İstemez ne füzuzan ne gülümsemek
ya da
mezarıma dökülmesin gözyaşlarınız
zira ödeyemem borcumu

Eksik olsun varsın
İzmir'i ziyan etmek

YEŞİL EĞRELTİ OTU*

Canan Tan

Eve girer girmez kapıyı camı açıp her tarafı havalandır-
malı. Sonra da mutfığa geçer, soğuk sandviçlerimizi
hazırlarım.

Yarına öyle çok iş var ki...

Kilimler toplanıp naftalinlenecek, tavan arasına taşınacak.
Koltukların üzerine, beyaz Amerikan bezinden örtüler seri-
lecek. Yaz boyunca özgürce ortalıkta salınan, oraya buraya
serpiştirdiğim onca eşya dolaplara kaldırılacak.

Sonra da yaz evimizi kışlık uykusuna yatırıp, dönüş yolu-
na düşeceğiz...

Ekim sonu... Foça'nın en güzel zamanı aslında. Yaşayabi-
lene! Bizim gibi yazlıkçılar için, topu topu iki aylık bir sefası
var.

Yazın, denizin üzerine teklifsizce çöküveren buhar perde-
si çoktan çekip gitmiş. Yemyeşil yamaçların lacivert denizle

kenetlendiği kıyı şeridi, kalemle çizilmiş gibi net ve berrak. Doğa, sıcaklığın verdiği uyuşukluğu üzerinden atmış da dirilivermiş sanki... Eşikte bekleyen yağmurları, rüzgârları, upuzun kış aylarını umursamadan, yeniden bahara uyanmışçasına.

Eski Foça yol ayrımından, yukarı değil de aşağıya doğru saptığımızın, neden sonra ayrımına varıyorum.

“Nereye gidiyoruz, Engin?”

“Bizim Balıkçı’ya,”

“Ama...” diye başlayıp karşı çıkacak oluyorum.

“Yılın son kaçamağı! İzmir’in balığını özleyeceksin...”

İyi de; böyle apar topar, yol haliyle...

“Tasalanma, kimseler yoktur bu mevsimde.”

Yine de biraz çekidüzen vermeliyim kendime. Çantamdan rujumu çıkarıp, arabanın sarsıntısından etkilenmemeye çabalarak, kurumuş dudaklarıma sürüyorum. Kemik tokayla atkuyruğu şeklinde topladığım saçlarımı çözüp gelişigüzel fırçalıyorum.

(Kalabalık ve benim için önemli bir arkadaş toplantısına gideceğim bir gün; özene bezene, kılı kırk yarararak hazırlandığımı gören annem, “En etkili makyajın gülümseme olduğunu asla unutma!” demişti... Unutmadım!)

Aynadaki yorgun yüzüme bakıp gülümsüyorum. Tamam, oldu işte... Hazırım.

Masaları, rüzgârdan etkilenmemesi için, yan tarafa almışlar. Güz yüzünü gösterse de kimsenin içeri girmeye niyeti yok henüz.

Geçip oturuyoruz.

Şef garsona, her zamanki mönümüzü sıralıyoruz: çipura, rakı ve roka. Yanı sıra deniz börölcesi, biraz da beyaz peynir.

Yıllar önce, bir balıkçıdan duymuştuk, “Şundan bundan atıştırmak, mideyi gereksiz şeylerle doldurmak, balığı aşağılamaktır,” diye. “Bir kez daha öldürmeyin balığı!” demişti.

Etkilenmiş olmalıyız ki, o günden bu yana, Engin de ben de küçük tabaklara serpiştirilmiş mezelere pek yüz vermeyiz.

Önce birer duble rakımız geliyor. Yanında da beyaz peynir, domates ve kızarmış mısır ekmeği.

“İyi ki geldik, Engin...”

Bizden başka, yalnızca iki masa var.

Birinde çoluk çocuk, kalabalık bir aile. Üç kuşak bir arada: yaşlı anne baba, çocukları, torunları...

Diğerinde bir kadınla bir erkek. Erkeğin arkası bize dönük. Kadınsa tam karşımda.

Masa komşularımızla, paylaştığımız ortamın hatırına gerçekleştirdiğim yüzeysel tanışma bu kadarla kalmalı. Ama öyle olmuyor!

Bakışlarımın; hiç tanımadığım, birkaç saat sonra da zihnimden tümüyle sileceğim bir kadının üzerinde gereğinden

fazla bir süre odaklanması, taşıdığı renklerin parlaklığından ve albenisinden mi acaba?

İlk gözüme çarpan şey, *yeşil*'in yoğunluğu!

Yeşil, kol altları -özellikle bu mevsime göre- fazla oyuk, yaka derinliği göğüslerinin ayrımıyla buluşmuş, abiye sayılabilecek incecik bir giysi. Aynı tonda -sanki yağlıboya fırçasıyla- yemyeşil boyanmış, kat kat rimellenmiş kirpiklerle çevrili, normal boyutlarını üç kat aşmış iri gözler...

"Nerelere daldın yine?"

"Şu *yeşil eğretili otu*'na!"

"Ah senin şu benzetmelerin..."

Gülüyorum. Ya aklımdan geçenleri daha iyi yansıtmak adına, "yeşil kurbağa" deseydim?

Birden kızıyorum kendime. Neden, "yeşil su yosunu" ya da "çimen" demediğim için.

Beni bu tür ters özdeşleşimlere iten, kadının hafif görüntüsü mü; yoksa bilinçaltımdan, -hiç de hakkım olmadığı halde- karşısında oturan adamla olan ilişkisini sorgulamaya kalkışmam mı?

En iyisi yok saymak! Bakmamalı, görmemeli, görmezden gelmeliyim...

Ama buna izin vermiyor ki!

Çın çın öten tiz bir kahkahayla, ister istemez, sol çaprazımdaki masaya dönüveriyorum.

Tam başımı çevirecekken, hiç beklemediğim bir şey oluyor: *Yeşil Eğrelti Otu*; dağınık, dalga dalga omuzlarına dökülen saçlarını bir yandan diğer yana atarak, başını hafifçe bana doğru eğip, küçücük bir selam gönderiyor.

“Ben buradayım! Seninle aynı ortamda... Sana inat!” dercesine. Gözlerinde, isyanla yoğrulmuş bir meydan okumayla...

Adamın yüzünü göremiyorum. Ama kadına; ne kadarının yapay, ne kadarının içten olduğunu kestiremediğim abartılı bir ilgi gösterisinde.

Masanın üstü, irili ufaklı meze tabaklarıyla donanmış. Garsonun uzattığı tepside ne varsa almışlar anlaşılan.

Yeşil Eğrelti Otu, hiçbirine el sürmüyor. Birinde susuz rakı, diğerinde buzlu su olan iki bardağı ardı ardına kafasına diyor.

Adam, elleriyle soyduğu buzlu bademleri kadının ağzına veriyor. *Yeşil Eğrelti Otu*, gözleri bende, “Bak da gör,” der gibi, nazlı bir gülüşle ağzını açıyor.

Bir kez daha kızıyorum kendime. Bana ne bunlardan? Masama ve kocama dönmeliyim artık!

Balık öncesi kalamar getiriyorlar. Hem bize, hem onlara...

İster istemez gözüm takılıyor.

Yeşil Eğrelti Otu, “İstemem,” dercesine, eliyle tabağını örtüyor. Adam, çatalına taktığı bir kalamar yuvarlağını kadının

ağzına uzatıyor. Sonunda, kat kat rujun altında ezilmiş dudaklar aralanıveriyor...

Sınırları önceden konulmuş birkaç saatin tadını çıkarmak için, elinden geleni yapıyor kadın.

Adamın ona tanıdığı ayrıcalığın da bilincinde: aldığı gibi otele atmamış; öncesinde, güzel bir akşam yemeğini paylaşmayı yeğlemiş...

Hakkını vermeli! Nazlanarak, cilvelenerek; cıvıl cıvıl, hoş bir şeyler anlatarak, cın cın kahkahalar atarak...

Cep telefonu çalışıyor adamın. Telefonu kaptığı gibi kalkıyor; içeriye, kimselerin duymayacağı bir yerlere sığınmaya çalışıyor.

Karısı olmalı! Kim bilir, belki de, "Toplantıya girmek üzerim hayatım," diyordur. Ya da, "Seni çok özledim," gibisinden bir şeyler...

Yeşil Eğrelti Otu masada yalnız. Artık ilgilenmeyeceğim, diye düşünürken, büsbütün kendine çekiyor beni. Hem de hiç beklemediğim bir şekilde, alabildiğine şaşırtarak.

Az önce yemeye nazlandığı, ilgi görmedikleri için boyunlarını bükmüş meze tabaklarının üzerine eğiliyor. Kendini affettirmek ister gibi, gizli bir güçle hızlandırılmışçasına iveren, atıştırmaya başlıyor. Yanakları şişiyor. Saçları sağa sola savruluyor. Kimselere aldırmadan çatallıyor, kaşıklıyor, birini yutmadan, diğer lokmayı tıktırıyor ağzına.

Annesinden gizli, konuklar için hazırlanmış yiyecekleri tırtıklayan, yaramaz, obur bir kız çocuğu sanki karşımdaki...

Sonunda, izlendiğinin ayırımında, başını kaldırıp bana gülümsüyor.

“İşte böyle arkadaşım!” der gibi.

Rakı kadehini, belli belirsiz, bana doğru uzatıyor. Yanıtımı beklemeden, hızla kafasına dikiveriyor.

İstemsizce rakı kadehime gidiyor elim. Ağzımdaki anason tadını, *Yeşil Eğrelti Otu*’yla paylaşmış gibi oluyorum.

Dönüyor adam. Neşeli. Hesabını vermiş. Kadının çantasından çıkardığı, ince uzun, -sahibi gibi dişi- sigarayı, ayağa kalkarak yakıyor.

Gözlerinin içine kadar, sıcacık gülüyor *Yeşil Eğrelti Otu*.

(Gülümseme en iyi makyaj! Abartılı bir boyanmanın üzerindeyken, etkisi azalıyor mu, artıyor mu acaba?)

Bir an için, *Yeşil Eğrelti Otu*’nu tüm boyalarından arındırıyorum. Üzerine yeşil bir şal atıyorum. Uzaksıl bir güzelliğe bürünüyor. İyice ortaya çıkıyor gülümsemesi...

Artık yeşil bir eğrelti otu değil o! Yemyeşil bir *su yosunu*.

Bu kez adamın karısı düşüyor aklıma. Beynimin kıvrımlarında yarattığım yüzlerin hiçbirini yakıştıramasam da içgüdülerime dayanarak, çirkin olmadığını düşünüyorum.

Sonunda, bir noktada düğümleñip kalıyorum: böyle bir masayı karısıyla paylaştıklarında, aralarında eksik bir şeyler var ki, bu adam burada!

Alışkıların, günlük yaşamı tekdüzeleştirmesi belki.

Ya da kendileri dışında kimsenin bilemeyeceğı, tahmin yürütemeyeceğı, iki kişilik, sıradan/sıra dışı sorunlar...

Belki de hiçbirisi!

Kadın, *Yeşil Su Yosunu* gibi gülmesini beceremiyor... Hepsi bu!

Aramızda, için için yadırgadığım, ama önüne geçemediğim, gizli bir dostluk kurulmuş gibi. O da bunun ayırımında. Biraz önceki meydan okuyan tavırlarından eser yok.

Adama bir şeyler anlatıyor. Başını geriye atıp gülüyor, gülüyor... Gözlerinin arasından bana da gülücükler gönderiyor.

“Balığını ayıklatayım mı ?”

“Hayır! Böylesi daha iyi...”

Kendim ayıklayıp oyalanmak, artık o masadan uzak durmak istiyorum.

Yeşil Su Yosunu balığını ayıklatıyor. Birilerine, kendisi için bir şeyler yaptırmaya susamış gibi.

Kahvelerimizi içerken kalkıyorlar. Ayakta duracak hali yok adamın. Tüm ağırlığıyla *Yeşil Su Yosunu*’nun koluna abanmış.

Gidecekler...

İçimde yabansı bir eziklik duyuyorum. Son bir kez bana baksın istiyorum.

Bakıyor.

Gözleriyle, "Allahaısmarladık," diyor.

Gerçek kimliğine dönmeye hazır artık: *Çimen*'e.

Ezilmeye, ezildikten sonra unutulmaya doğru adım adım yürüyor...

Başımı sallayıp, usulca, "Güle güle," diyorum.



EŞREF SAATİ

Mine Madenoğlu

Eşref-i mahlûkat insan. Yaratılmış her şeyin özü aynı olmasına karşın, bir üstünlük giydirilmiştir insanoğlunun üzerine. Üstünlüğün tanımını ve ölçütünü yine insan yapmış olsa dahi... Zaman ise yaratılan bu üstün varlığın en kaçınılmaz rekabeti. Üstünlüğü unutturup insanın içini kemiren...

Yaratılmış bu güzel tabiatın, ülkenin, kıyıların arasında ise bir şehir vardır: İzmir... İzmirliyim deyince, tüm mahlûkatın da üstüne dizilen bir arş gibi, duruverir zaman. Sırf "nere-lisin?" sorusuyla başlayan bir konuşma, birlikte marş söylemeye, hatta evlatları evermeye dahi varabilir. Sıcaktır ve de içten. Tüm sükûnetinin içinden ansızın bir coşku verir sakinine de, misafirine de. Tüm şehirler dalgakıranlarla, heybetli rüzgârlarla boğuşurken, o sakın sakın kendi içindeki melodi-siyle akar narince. Elbet zaman bu şehirde de koşturur ama misafirinin tek bir zaman dilimi dikkatini çeker: Eşref saati...

Günlerden Perşembe, aylardan Nisan'dı. Çiçek bildiğinden İzmir'i, Mart'tan açmıştı. Dağ esintisiyle kayalıklardan

yüksek ve sertçe konuşan Mert'in sesi, bu kıyıda meltemin tene tatlı tatlı değdiği Yasemin'in kulaklarını delip geçiyordu. İki sevgilinin her telefonda konuşurken birbirine gözleriyle kavuştuğu ufuk çizgisi turuncudan parlament maviye dönüşüyordu. Beyaz martılar denizin üstünü ninelerin iğne oyası gibi örtmüş, süslü al yanaklı bir kız endamında süzülüyordu güneş köprüünün ortasından.

Mert bağıırıyordu telefonda: "Yasemin, beni hiç anlamıyorsun. Senin için problem değil herhalde ama ben işten güçten başımı kaldıramıyorum burada. Para kazanmak ne kadar zor bu devirde, biliyor musun sen? Zaman ayıramıyorum başka hiçbir şeye. Bir de bana geleceğimiz için plan yapmadığımı söylüyorsun. Para kazanmaya çalışıyorum işte. Her gün arabaya bin, şirkette patrona uğra, müşterilere git, bin bir laf anlat. Bıktım. Ben kendime zor yetişiyorum. Evet, seni seviyorum. Seninle yaşamak istiyorum ama... Anla işte..."

Yasemin tek kelime etmeden dinliyordu Mert'in karları çiğneyerek yapraklara tekme atışlarını... Duyuyordu ama ufuk çizgisinin ne kadar uzaklaştığını görüyordu asıl. Artık gözlerinin kavuşamayacak kadar farklı manzara gördüğünü... Anladı. "Mert, beni dinleyebilecek misin?" dedi Yasemin. "Evet, ama biliyorsun az vaktim var, müşteriye gideceğim. Hem sen şim..." derken Yasemin martıların sesini bahane ederek telefonu kapattı. Ardından derin bir nefes aldı ve ellerini oturduğu banka kararlıca dayayıp kalktı. Körfezin kıyısından sahil boyunca yürüyerek evine döndü.

Yasemin çalışıyordu. Bir devlet okulunda sınıf öğretmeni-
 niydi. Her gün bin bir şamatanın ve ders yapmaktan başka
 her şeyin peşinde olan onlarca çocuğa öğretmenlik yapıyor-
 du. Ne oluyor da, bu çocuklar büyüyünce gözlerini, kulakla-
 rını, dillerini, ellerini; görmez, duymaz, tat almaz, dokunmaz
 hale getiriyorlar diye düşündü kaldı bir süre salonundaki
 balkondan parka bakan kanepesinde. Sonra bir karar verdi.
 Mert'in sesinden elektriklenen saçlarını tepeden bakınca kuş
 yuvasına benzeyen o çabuk topuzundan yaptı. İçinden ko-
 nuşmayı bitirdi.

Eline telefonunu aldı ve Mert'e mesaj yazdı: "Burası İzmir,
 zaman hep eşref saatidir. İnsanlar da eşref-i mahlûkat. Biz in-
 san insana yaşamdayız. Ne yaprağa kızarız ne de yârımıza.
 Ancak yaprak kızarır, tüm sıkıntımızı keyfe satarız. Senden
 bana yâr olmaz. Bir gün kendine yetişebilmeni dilerim. Eşref
 saatinde dilenen dilekler kabul olurmuş. Bu da senin için son
 temennim."

Birkaç dakika sonra Mert'ten cevap geldi: "Ne demek bu
 şimdi?..."



KİRALIK EV

Ferda İzbudak Akıncı

Belediye otobüsünün önden ikinci koltuğunda oturuyor; sürücünün arkasında. Cam kenarında. Başını dışarı doğru çevirmiş. Sol eliyle önündeki koltuğun arkılığına tutunmuş. Parmağında alyans var. İri, yuvarlak, çocuksu gözleriyle otobüsün önünden geçtiği evlere bakıyor; pencerelerdeki perdeleri aralayıp ardındaki insan yaşamlarına sızmak ister gibi. Kadife gibi saçlarını, sığağa inat omuzlarına salmış. Çok genç.

Otobüsün içi konserve kutusu gibi. Temmuz sıcağı, yaşanmış günün yorgunluğu, kalabalık, yolcuların soluk almasını güçleştiriyor. Tren yollarında, trafik lambalarında duruldukça, içerideki hava akımı tümenden kesiliyor. Gözleri yuvalarından dışarı uğramış ter içindeki yolcular sıkıntıyla sağa sola bakıyor; kendi yılgınlıklarının ortak denizinde yüzer gibi kıvıldanıyorlar. Kimse konuşmuyor.

İkinci koltukta oturan, parmağında alyans olan kadın dizlerinin üzerine kitaplar koymuş. Uzun, beyaz, plise bir etek giymiş; toza ve tere meydan okuyor sanki. Arada bir sert

hareketlerle başını arkaya atıyor. Elleri sinirli geziyor saçlarının üstünde. Devinimleri, yüzündeki çocuksu anlamla çelişiyor. Baktığından fazlasını görüyor gibi.

Başını sert hareketlerle arkaya atma alışkanlığı olan kadın ve kocası bir ayı aşkın süredir kiralık ev arıyorlar. Öğrenciliklerinin hemen ardından ayrıldıkları bu kente döneli çok olmadı. Aceleyle bulup taşındıkları ev, ikisinin de iş yerine ulaşım açısından çok ters. Üstelik evi de sevmediler. Bu yüzden yeniden ev aramaya başladılar. Kendisi gibi çocuk görünümlü kocasıyla birlikte, yüzüklü parmaklarını göstere göstere çaldıkları kapılardan çıkan ev sahipleri, kuşkulu bakışlarla bakarak: “Öğrencisiniz, değil mi?” diye soruyorlar. Gençliklerine duydukları büyük güvensizliği gizlemeye gerek duymuyorlar.

Onlar, yetmişli yılların rüzgârları eserken bu kentte üniversite öğrencisiydiler. Vurulmuş gençlerin kanlı tabutlarının geçtiği sokaklardaki evlerin pencerelerinden, hangi artiste benzemeye çalıştıklarını kendileri de şaşırmış olan kadınların boş gevezeliklerle doldukları kuaför salonlarından, lokantalardan, kahvehanelerden ve asaletleri henüz onaylanmamış bakkal dükkânlarından uzanan insan başlarının akıl almaz bir kayıtsızlık içinde “İyi olmuş, kudurdu bunlar” dediği ya da der gibi baktığı yıllardı. Artık yaşanan seksenli yıllardır. Ne çok şey değişti. Ama görünen o ki henüz öğrenciye sevgisizlik bitmemiş, değişmemiş. Çok değil, bir zaman sonra, ödeyecekleri yüksek kiraya ve artık ‘iyice uslanmış’

görüntülerine bakarak umutla soracak ev sahipleri: “Öğrenci misiniz?”

Artık öğrenci değiller. Yine de ev bulmaları güç olacak. Çünkü bütün izler tüm canlılığıyla üzerlerinden yansıyıp ışıklı bir ışık bulut gibi çevreye yayılıyor.

Otobüsün ikinci koltuğunda oturan, uzun beyaz bir etek giymiş olan kadın, yaydığı ışıktan habersiz düşünüyor: ‘Mevsim kış olsaydı, servisten iner inmez bu otobüse bineceğime Kemeraltı’na girerdim. Erken inen akşamları pırıl pırıl ışıklanmış çarşmayı geçerken sinema afişlerine bakardım. Evde iki küçük çocuğum bekliyor, sinemaya gidemezdim, olsun! Yağmura ve soğuğa da aldırmazdım. Çorap deposundan çorap alırdım belki. Baştürk’te bir turşu suyu içerdim, hepsi bu. Kestane Pazarı’ndan Hisarönü’ne, kuyumcuların arka sokaklarından Çankaya’ya çıkmam çok çok yirmi dakikamı alırdı. Ama soluk aldırırdı bana. Sıcakta ise...’

Otobüsteki kadın, aracın kavşakta aniden fren yapmasıyla sarsıldı. Aynı anda hemen karşıdaki iki katlı evin penceresine ilişti gözleri. Pencerede ‘KİRALIKTIR’ yazısı vardı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yüzünden belli belirsiz bir sevincin ayrıntısı geçti. ‘Bu ev, bu ev, bu ev ha! Olağanüstü bir şey bu’ diye geçirdi içinden. Sonra denetleyemediği bir heyecanla “Yarın buraya gelip bakmalıyız” dedi yüksek sesle. Yanındaki yolcu, kendi kendine konuşan genç kadına tuhaf tuhaf baktı.

Akşam evde odalardan odalara, mutfaklardan banyolara deli gibi koşuştururken, kiralık evden söz etti mi, yoksa aklına hiç mi gelmedi, orası belli değil. Bu yüzden, ertesi gün işten çıkış saati yaklaşıp da kiralık ev kafasına dank ediverince, oraya yalnız gitmeye karar verdi. Bir gün daha geçerse başkası tutabilir evi diye düşündü. Bu tehlikeyi göze alamazdı.

Konak'ta servis otobüsünden inip belediye otobüsüne binen ve her zamanki gibi otobüsün önden ikinci koltuğuna oturan, -tekerlek üstünde ayakları yükseliyor, böylece bacakları dinleniyordu, işi tüm gün ayakta olmasını gerektiriyordu çünkü- beyaz etekli kadın ağır ağır iki katlı eve yaklaşımaya başlamıştı. Demir parmaklıklı bahçe kapısından geçip, alt katta oturan hiç görmediği ev sahiplerini rahatsız etmemek için sessiz davranarak arka bahçeye dolandı. Merdivenleri çıktı. İki kanatlı demir kapıyı açıp, iki oda büyüklüğündeki hole girdi.

Birleşince çiçekler oluşturan siyah beyaz desenli taşlarla kaplı döşeme çıplaktı. Ortada büyükçe, kare şeklinde bir masa vardı. Arkadaşları, ceviz ağacından yapılmış, cilası aşınmış bu masanın çevresine oturmuşlardı. Gür sesli biri, Fenerci'nin son bölümünü okuyordu. Çok sevdiği bu şiir bitinceye kadar öylece sırtını duvara verip ayakta dinledi. Sonra omzundan heybesini çıkarıp yine cilası iyice aşınmış, ama ağacın kesitlerinin güzelliği kaybolmamış elbise dolabının kapağına astı. Odalardan, mutfaktan, balkonlardan uğultular geliyordu. İki kapının arasındaki duvarın çok büyük bir bölümünü kaplayan, yine ağaç çerçeveli boy aynasının önünde

durup kendisine baktı. Saçları omuzlarındaydı. Üstünde pileli kısacık bir etek vardı. Başını arkaya atışını gördü aynadan, dönüp çevresine bakındı. Masanın başındakiler çoktan bir tartışmaya dalmışlardı. Mutfaktan kızarmış patates kokuları geliyordu. Odanın birinden yumuşak bir ses evin her köşesine yayılıyordu: 'Kumsallar boyunca bak...' Karşıdaki iki odadan boş olanına girdi. Divana uzandı. O da gelip yanına uzandı. El ele tutuşup hiç konuşmadan sırt üstü yattılar. 'Demek ki geldiğimin farkına varmış.' diye düşündü, mutlu. Sonra uykuya daldı.

Sıçrayarak uyandığında otobüs yine fren yapmıştı ve kavgaktaydı. Otobüsten çabucak inip caddenin karşısına geçti. Demir parmaklıklı bahçe kapısından girdiğinde yüreği çarpıyordu. Kapının hemen yanı başındaki sandalyeye oturmasını söylemek için epey nazlanan ev sahibi kadının karşısında, durmadan konuşuyor şimdi. Çenesi düşmüş gibi. Oysa kadının ağzından tek cümle çıkıyor:

-Evi sen mi tutacaksın?

-Evet, diyor, kitapları dizlerinde duran kadın; evet, ben ve eşim. İki de küçük çocuğumuz var. İkimiz de çalışıyoruz. Kiranızı ödeyebiliriz.

Sonra sinirli parmaklarıyla bir sigara yakıp sürdürüyor:

-Bu çizgileri sert ve keskin apartmanlar, havası kirlenmiş bu kente dayanmamı zorlaştırıyor. Bu her gün kesilen ağaçlar, talan edilen bahçeler... Soluk alamıyorum beton bölmeler arasında. Ortamlara uyum yeteneklerimiz mi sınanıyor ne?

Korkuyorum, uyum sağlamaktan korkuyorum. Caddelerden akan araçların korkunç seslerine alışmaktan, asık yüzlü insanları kanıksamaktan korkuyorum. En önemlisi düşlerimi yitirmekten, kendime yabancılaşmaktan korkuyorum.

Bunları söyledi mi; yoksa dudakları kıpırdadı da korkuları aklından geçmekle mi kaldı, kendisi de farkında değil.

Başını sert bir hareketle arkaya atarken sesini güçlendirip konuşuyor:

-Apartmanları sevmiyorum ben. Sivri köşeli beton yapılar. Ah! Ne evler vardı öğrenciliğimde Bornova'da. İki, bilemediniz üç katlı. Boş gördükçe umutla giriyorum içlerine ne zamandır. Ne yazık ki kiralık olmadıklarını öğreniyorum. Sapasağlam binalar, bahçelerinde ağaçları, yaseminleri ve hanımelleriyle birlikte yıkılmayı bekliyorlar. Yerlerine apartmanlar dikilsin diye. Tam ümidimi yitirmek üzereydim ki... Biliyor musunuz, ben de sivri ve köşeli bir insanım. Bu yüzden apartmanlarla uyuşamıyorum. Hep çarpışıyoruz sanki çelişiyoruz.

Bir inanılmaz sessizlik, arkasından kiralık ev arayan kadının coşkulu sesi:

-Hem insan yaşamlarından izler taşımalı evler, değil mi? Sevgiler, üzüntüler hatta acılar paylaşmış duvarların duyarlılığını istiyorum; çok mu? Karanlık merdivenler, hep bozulan asansörlerin boğucu darlıkları, en ufak kımıldanıyla alt ya da üst kattakileri rahatsız ettikleri için birbirlerine düşman insanlar... Bu koşullarda yaşamı sıcak, üretken ve

sevgili kılmak ne denli zor bilseniz. Ben böyle bir evde oturmak istiyorum. Kavşağa bakan odanın görüş alanı ne kadar da geniştir.

Ev sahibi kadın, oldukça sert bir ses tonuyla soruyor.

-Sen nereden biliyorsun o odayı? Daha çıkıp görmedin bile!

Gözleri çocuk gözleri gibi bakan kadın, bu sertliğin bozamayacağı kadar mutlu, gülümseyerek yanıtlıyor:

-Ah! Söylemeyi unuttum, değil mi? Arkadaşlarımız otururdu burada. Yıllar önce. Beş yıl kadar oluyor sanırım. Taşınmış olmalılar, öğrenciydik o zaman. Sonra hepimiz dağıldık. Başka kentlere gittik. Burada kalıp, bu kentte yaşayanlar da vardır belki; ama biz bilmiyoruz. Geleli çok zaman olmadı. Bu evde toplanırdık hep, üst katta, bir gezi, bir sinema, bir gösteri öncesi.

Dudaklarını ve gözlerini kısıp bir süre sustu. Bu kez, daha alçak ve kararsız bir sesle sürdürdü:

-Tanıyor musunuz onları?

Kaşlarını kaldırıp soruyu yineler gibi ev sahibine baktı.

-Dört yıl boyunca burada oturdular.

Havanın gerginleşmesiyle birlikte kadına ilk kez dikkatle bakıyor. Kadın şişman. Yüzü kara sarı. Saçları sarı, yoluk. Diplerinden kara saçlar çıkmış. Üstelik kötü kötü bakarak ve terslenerek yanıtlıyor.

-Hayır.

Sigara yakıyor kadın.

-Biz bu evi geçen yıl satın aldık.

Kocaman bir ağız, morumsu dudakları var. Sigarasını ağzından çıkarmadan konuşuyor. Dişleri simsiyah.

Bu rahatsız edici bakışları, terslenmeleri biraz da ev sahiplerine yoran, işi ayakta olduğu için bacakları hep yorgun genç kadın, artık kırılmaya başlayan bir sesle sürdürüyor konuşmasını:

-Ben en çok da yerlerdeki çiçekli taşları seviyorum. Onları bir araya getiren ellerin duyarlılığını. Balkon ve mutfagındaki kırmızı beyazdı, değil mi? O aşınmış ağaç kapıları cilalayabiliriz de. Arka bahçeye bakan küçük oda... Belki herkes uyuduktan sonra biraz okuyup yazabilirim orada. Günlerdir ev arıyoruz. Aklımın kıyısından bile geçmezdi burası. Biz ikimiz de çok severdik burayı. Ama ona söylemeyi unuttum dün akşam. Ne çok şey paylaştık bu evde. Yalnız bu kat yukarıyla farklı galiba. Biraz karanlık mı ne? Evet. Perdeler kapalı, ışık pek girmiyor, ama neden?

Aynı anda karşısındaki odanın gıcırtyla açılan kapısından içeri, hole bir kadın girip yan taraftaki divana oturuyor. Sellaşmıyorlar.

Beyaz etekli, çocuk bakışlı, kucağında kitaplar olan kadın, eski bir alışkanlıkla başını arkaya attığı anda gözleri, içeri giren kadının açık bıraktığı kapının ardındaki odaya kayıyor.

Orası da yarı karanlık. Ortada pirinç bir karyola var. Karyolada yatan bir kız çocuğu. Çırılçıplak. Siyah, uzun, kıvrıkcık saçları karmakarışık. Rengi belli olmayan bir çarşaf ayakucuna itilmiş.

Hayretle büyüyen gözlerini uyuyan kızıdan alamıyor. Yaşını kestirmeye çalışıyor. On üç mü? On dört mü yoksa? Duvarlarda vişneçürüğü, güllerle dolu kâğıtlar kaplı. Yerlerde yumak çamaşırlar.

Kadınlar susuyor. İkisi de orta yaşın üstünde. Göz ucuyla onlara baktığında, ince askılı penye bluzlarından sarkmış kol altlarını görüyor. Tırnaklarında mor oje artıkları var, gözkapakları şiş.

‘Nereye geldim ben, burası neresi, bu insanlar kim?’ diye geçirirken aklından, kadının dimdik, buz gibi sesiyle irkiliyor:

-Bu evin kirası çok yüksek kızım. Siz bu kirayı ödeyemezsiniz. Aklın varsa hemen git buradan. Hemen!

-Ama siz, peki neden, ya oradaki...

-Sen laf anlamaz mısın? Yaylan dedim sana, haydi!

Gözlerini karşısındaki odada bırakıp isteksizce, iyice ağırlaşan bacaklarını sürüyerek kapıya yöneliyor. Arkada bıraktığı aklında, yatakta yatan kızın büyümüş bir resmi kalıyor. Ve daha kapıdan çıkar çıkmaz, demir kapı büyük bir gürültüyle ardından kapanıyor.

Bir zaman sonra, bir lokanta olduğunu gördüğü eski evin önünden geçerken, bir gün, yorgun bir akşamüstü, başını dayadığı otobüs camında, bir cam kadar duru ve kırılgan bir düş görüp görmediğini soruyor kendine.



NAHO

İhsan Bayram

Naho, Kocadağ'da tarımla uğraşan iki metre boyunda yüz kilonun çok üstünde güçlü, kuvvetli bir insan azmanıydı. Yıllar önce evde yağ, un kalmadığından yakınan, aralıksız kafasını gagalayan karısına kızınca; aldığı bir teneke zeytinyağını sağ elinin orta parmağına takıp sağ koltuğuna kıstırdığı bir çuval unu soluklanmadan koca dağa çıkarmış, aldıklarını ona aval aval bakan karısının önüne atmış “More akşam börek yapasın” demişti.

Şimdi uzandığı yerde aralıksız öten ağustosböceklerinden, üç günden bu yana bastıran ehembuhur sıcaklarından bunalmış, ara ara homurdanıyordu. İçi daralınca don paça divandan kalkarken belini tutup yüzünü buruşturdu. Serinlemek amacıyla tulumbadan çektiği suyu içti, başını yıkadı. Az ötede çamaşır yıkayan karısını bir süre süzdü. Geçen yıllar onu tombullaştırmış, kocaman, sarkık göğüslü bir ucubeye dönüştürmüştü, (*Oysa o gün! Gazetenin birinde gördüğü sarışın, bikinili, güzeller güzeli kız aklını başından alınca koşarak eve vardığında yine bugünkü gibi çamaşır yıkayan karısına* “Hadi” demişti.

Hatice'nin ıslak bedenine yapışan şalvarı davetkârdı. Gömleğin birkaç düğmesi açıktı. Apak göğüsleri de dimdikti. "More işini sonra yaparsın." Anlamamış gibi yüzüne bön bön bakıyordu. Şakadan "More avrat indirme beni dama" dediğinde Hatice şaşırmış, kaşı gözü oynamaya başlamıştı. Damdaki kancık sıpayı gideceğini işini onunla göreceğini düşünmüş olmalı toparlanmaya çalışırken işveli bir sesle "Dur ayol acele etme aklına gelen yanlış, ellerimi kurulayayım geliyorum.") demişti. Söylene söylene karısının yanına gidince Hatice başını kaldırıp baktı:

"Ne oldu Naho yüzünü neden ekşitiyorsun." dedi

"More yine sancılandım."

"Doktora görün."

"More kıcımlı parmaklatmak istemiyorum."

"Ayol kadınlar neler yiyor da gıkını çıkarmıyor şuncacık parmaktan korkulur mu?"

Gülümseyerek parmağını gösteren karısına yanıt vermedi. Homurdana homurdana gitti divana uzandı, önceleri kesik kesik işese de aldırmamıştı. Nice sonra, işerken kamışı yanmaya başlamış, ardından hayaları da şişmişti. Ama şu ara gelen sancılardan kimi zaman iki büklüm oluyor, soğuk soğuk terliyordu. Kahvedeki arkadaşlarından biri "Doktora gidersen orana da parmağı yersin" dediğinden bu yana doktora gitmemeyi... O ara gelen yeni bir sancıyla iki büklüm olunca, yarın dedi alçak sesle.

Hastane korktuğu gibi değildi. Parmağı yese de kısa sürede oranın neşe kaynağı olmuştu. Aldığı sağaltıcılardan olmalı, ağrıları giderek azalmış, zorlanmadan işlemeye başlamıştı.

Sabahları kafasını dinlendirmek için dışarıdaki kanepelerin birine oturuyor, önünde uzanan denizi, balıkçı teknelerini seyrediyordu. Ellerin tersiyle gözlerini kuruladı. Can dostu, yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen balıkçı Mecit geçen yıl ölmüştü. İşlerin yolunda gittiği bol balık avlandığı dönemlerde içecekleri şarapları bedavaya getirmek biraz da para kazanmak için bardak bardak şarap satmaya karar verince tekne çalışan tayfaların su içtikleri yetmiş beş litrelik damacanayı Mecit, Ayyaş Yusuf'a kumla iyice ovdurmuş, pırıl pırıl yaptırıp, Telli Bağ Şaraphanesi'nden ağzına dek beyaz şarap doldurduktan sonra, avludaki taş setin üstüne koydurtmuştu.

Akşama doğru kızartılan balıkların kokusunu alanlar, avluyu yolgeçen hanına dönüştürmüş, getiri amacıyla alınan şaraptan önüne gelen elini cebine atmadan kana kana içmeye başlamıştı. Nice sonra içkinin etkisiyle oturduğu yerde sızıp kalan Naho şafak sökerken ayaklanan tayfalarla birlikte uyanmış, yüzünü bile yıkamadan gençlerden birine, "More çivi çivi söker, bir tas şarap doldur," dediğinde kaldırılan damacanadan birkaç damla şarap damlayınca, şaşırmışlar, ardından gülmeye başlamışlardı. Yanına biri oturunca göz ucuyla baktı. Adamı Kara Halil'e benzetince içi daraldı. Bu hastanede mi? Hayır, İzmir Devlet Hastanesi'nde ölmüştü. Kara Halil, genellikle inşaatlarda çalışıyor ne iş bulursa yapıyordu. O gün, hiç yoktan pisi pisine öldüğü gün! Tahta

oluktan bırakılan tuğlaları yanı başına istif ediyormuş. Bir ara nasıl olduğunu anlamadan aşağıya bırakılan tuğlalardan biri orta parmağına hızla çarpmış. Elini apışına sokup bir süre öylece beklemiş. Canı öylesine yanıyormuş ki o an, öleceğini düşünmüş. Sonunda dayanamayıp acı acı bağırınca koşuşan arkadaşları apışına soktuğu elini zorla çıkarıp bakmışlar. Parmaklarında morarma, kanama yokmuş. Gülenler olsa da o aralıksız "Ölüyorum" diye bağırıyormuş. Nice sonra yakınmalarına dayanamayan ustabaşı onu alıp buraya getirmiş. Parmağına, yüzüne bakan doktor, şaşkınmış yakınmalarına bir anlam veremediğinden, "Sızlanıp durma aslanım, insan eline tuğla düşmekle ölmez" dese de sonunda, "Alın İzmir'e götürün" demiş. İzmir'deki doktorlar da dişini sık katlan, diyormuş. Ama ne denli dişini sıkarsa sıksın katlanamamış. Yüzümü kara çıkarma diyen ustabaşının yüzünü kara çıkarmış, akşama doğru da ölmüş. Başını iki yana salladı, alnındaki terleri sildi. Yüreğine çöken acı hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Ya da ona öyle geliyordu. Yanı başında oturan adam az önce cebinden çıkardığı sigarayı yakınca hemen kalktı. İçkiyi yıllardır severek içiyordu ama bugüne dek ağzına hiç sigara koymamıştı.



Aklına gelince ağzını şapırdattı. Dün onu ziyarete gelen Mecit'in oğlu Şevket armağan olarak bir galon kırmızı şarap getirmişti. Şevket boynuna doladığı ipek fularıyla, uzun

saçlarıyla, top sakalıyla, kalın sarı tokalı kemeriyle, aykırı giyimiyle göze batıyor, Gaskonyalı bir şövalyeye benziyordu. Mecit öldükten sonra da balıkçılığı bırakmamıştı. Kalabak'ın en ünlü balıkçılarından biriydi. Geçen yıl onu ana yolun yanı başındaki yokuşun ortasında soluk soluğa görünce "Ne oldu Naho Amca yoruldu mu?" demişti. Oysa Naho işin alayındaydı. Birilerinin yokuşu dikleştirdiğinden yakınıp yürümüştü ama giderek kocadığının da ayrımındaydı.

Hastanenin mutfağına doğru yürüdü. Yıllardır Kalabak'da oturan aşçıbaşı Hüseyin'in yanına gidip,

"More bir galon kırmızı şarabımız var, akşam bir şeyler uydur," dedi.

Hanidir yediği hastane yemeklerinden usanan Naho, Hüseyin'in hazırladığı birbirinden güzel mezeleri görünce ellerini çıtlata çıtlata zeybek oynar gibi birkaç kez dönmüş, "Yüreğimi serinlettin Hüseyin," demişti. Hem yiyor hem de aralıksız bir şeyler anlatıyordu.

İş gereği Mecit'le birkaç günlüğüne İzmir'e inmiştik. Otel Babadan' da kalıyorduk. Ufak tefek badem bıyıklı kâtibin ne anlatırsam anlatayım yüzünü güldürememiştim. Hesap kestiğimiz gün,

"More Mecit, otel babadansa han da anadan, bağ babadansa zeytin de dededen" dediğimde badem bıyıkla birlikte biz de gülmüştük.

Boşalan bardaklarını tazelerken bir yandan onlar da gülüyordu.

Yenice depremi olduğu gece yine Mecit'le içiyorduk, aneleri çocuklarını çevresine toplamış, Rize'den gelen mısırları patlatıyordu. Tam kadehimi kaldırmış ağzıma götürürken sallanmaya başladık. Biz oralı olmasak da gecekonduadaki kristal avizenin taşları birbirine vurmaya başlayınca çocuklar bağrıışarak kaçıştılar; sarsıntıdan bir türlü ağzımın yolunu bulamıyordum. Başımı yukarıya doğru kaldırdım,

“More anladık soluklan da ağzımızın yolunu bulalım” dedim.

Hüseyin kasıklarını tuta tuta bir süre güldü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi,

“Gecekondu da hiç kristal avize olur mu?” dedi.

“More yalnız avize değil, altına kadifeden bir de kırmızı koltuk takımı almışlardı. Kimi insanları kolay beri anlayamazsın. Yıllar önce tütün diktiğim dönemlerde tütünleri toplamak, dizdirmek için Bergama köylerinden bir aile ile anlaşmıştım. Tütünü kargı hesabı diziliyorlardı.”

Noha bir süre soluklandı. Bardağındaki şarabı içip ağzını elinin tersiyle sildi. Dili peltekleşen başı önüne düşerken toparlanan Hüseyin,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
 “Sonra,” dedi.

“Ora köylüleri nedense seksenle doksani karıştırıyorlar, sekseni doksandan daha büyük biliyorlarmış. Çarşıda alışveriş yaparlarken sorarlarmış,

“Enki basma kaç para?”

“Seksen kuruş.”

“Doksan olma mı?”

Bunların huyunu bilenler “İyi ya doksan olsun,” dermiş. Ben de hesap keseceğim gün babalarını çağırdım. Çok iyi çalışmışlar günde doksan kargı dizmişlerdi. Doksan kargı şu kadar yapıyor diye paraları sayıyorum, adam suratını asmış, ağlamaklı bir sesle, “Ağam hakkımızı yeme, günde seksen kargı dizdik” diye sızlanmaya başladı. Karısına anlatmaya çalıştım. O da kocası gibi yazıktır günahtır diye bir süre söylendi. Çoluk çocuk ağlaşıp bağırmaya başlayınca Hatice yanıma geldi.

“Konu komşuya rezil olacağız, ananı doğrucular mı s*kti Naho, ne istiyorlarsa ver gitsinler,” dedi.

Hüseyin gülerken ağzından yiyecekler saçılıyordu. Elini kaldırdı.

“Yeter arkadaş altımı ıslattım,” dedi.



Taburcu olduğu gün yokuşun başında dolmuştan indi. Şarap içtikleri akşam Hüseyin’in söylediği o güzelim Aydın tür-küsünü anımsayınca başını kaldırıp Kocadağ’a doğru baktı. Dağın tepelerini ince bir duman sarmıştı. Aydın dağlarının

tepelerini de kimi zaman böyle ince bir duman sarıyor muydu acaba? Yıllardır o yörelerde yaşamış insanların içlerinde biriken, ağızdan ağza, söylene söylene gelişen, Özay Gön-
lüm'ün Zurnacı Halil Can'dan derlediği, "Dumanı da vardır
şu dağların başında," diye başlayan, insanın yüreğine bıçak
gibi saplanan o inanılmaz güzellikteki türküyü içinden söy-
leyerek yürürken gökyüzündeki dağınık duğunuk bulutlara
baktı. Yokuşun başında durdu. İnanılmaz, dayanılmaz bir
yük üstüne abanıyor gibiydi. Şevket'le karşılaştığında yine
böyle bir gün müydü acaba? Belki sonsuza dek o görmese de
böyle günler olacak, kimilerinin yüreklerini de o güzelim tür-
küler yakacaktı.

Yokuşun yarısına dek yürüyünce yorulduğunu anladı. Bir-
den gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Neden ağladığını
bilmiyordu. Ama ağlamasını da önleyemiyordu. Son bir gay-
retle yokuşu bitirdiğinde iyice yorulmuştu. Öne doğru eğildi,
elleriyle dizlerini tuttu. Soluyordu. Yardım arar gibi çevresine
baktı. Kimseleri göremedi. Bir başına kalmıştı. Yokuşu dikleş-
tiren bir sorumlu aranması saçmaydı. Acı acı güldü. Doğru-
lup yürümeye başlamadan önce umarsızca gökyüzüne baktı.

10/07/2009

Çeşme - İZMİR



SMYRNA AGORASI

Ester Almelek

Julius tozlu eliyle gözüne düşen sarı perçemini yana itti. Ellerin beline koyarak doğrulmaya çalıştı. Saatlerdir durmadan çalışıyordu. Zorlukla ayağa kalktı. Etrafına bakındı, avluda ondan başka kimse kalmamıştı. Arkadaşları gibi yemek ve biraz dinlenmek için bile hiç ara vermemişti işine. Sahibi Claudius eğer iyi çalışırsa, bu duvarı bir hafta içinde bitirebilirse onu azat edeceğini, normal Romalı vatandaşlar gibi yaşayabileceğini, Smyrna Agorasında, Campus Martius'taki atletizm oyunlarına katılmasına izin vereceğini vaat etmişti. Kölelerin en büyük korkuları, sahiplerini memnun edemeyip köle pazarlarında satışa çıkarılmaktı. Bazen köleler parasını ödeyip hürriyetlerine kavuşabiliyorlardı; ama onun hiç birikmiş parası yoktu.

Julius her zaman yapılan etkinliklere; binicilik, atış, yüzme yarışmalarına katılanlara gıpta ile bakıyordu. Roma masa oyunlarını da çok merak ediyordu. Latrunculi diye bilinen Roma satrancı, Calculi Roma damasını denemek için can atıyordu. Yakın arkadaşları Marcus ve Sibelius çoktan bu

hakları kazanmışlardı. Çok çalışarak bu hakları almışlardı sahiplerinden. Şimdi sıra ona gelmişti. Julius daldığı bu güzel hayallerden sıyrılarak terli ellerini zaten kirlenmiş olan kalın koyu kumaştan yapılmış tuniğine sildi ve yeni bir hevesle işine sarıldı.

Birkaç aydır Bazilika'nın bodrum katının duvarlarına, demir ve meşe kökü karışımı bir mürekkeple grafitiler çiziyorlardı. Bazen de kazıma yöntemi ile yapıyorlardı. O daha zor bir sistemdi. Allah'tan eli yatkındı Julius'un resme; çizime. Ustalıkla sıvanın üstüne, gladyatörler, yelkenliler, aşk sahnelerini gösteren figürleri çiziyordu veya zaman zaman kazıyordu. Bazen araya kent sloganlarını veya sevgilisinin adını da sıkıştırmaktan gizli bir zevk alıyordu. Bir nevi günlük tutmak gibiydi Julius için bu duvarlarda ter dökmek. Ama bu bodrum katında çok nem vardı. Kaç gündür boğulurcasına öksürüyordu. Ciğerleri parçalanıyordu sanki uykusunda. Ama bütün bu zorluklar, kölelikten kurtulmak için değerdı. Artık o da diğer oğlanların giydiği kan kırmızısı ya da mor kenarlı bir toga giyebilecekti. Çünkü 16 yaş üzerindeki erkekler yurttaş olduklarını belirtmek için toga virilis ya da toga pura denilen giysileri giyerlerdi.

Gözlerinin önünde birden Sahibi'nin kızı Cordelia'nın güzel yüzü belirdi. İki aydır ona resim dersi veriyordu. Daha dün akşamüstü onların evinin bahçesinde resim çalışıyorlardı. Cordelia'nın güzelliği nefesini kesiyordu. Kumral saçların çerçevelediği narin yüzü ıslık ıslık parlıyordu mum ışığında. Ya

iri mavi gözleri; onlara baktıkça, içlerinde kaybolmak istiyordu.

“Seninle beraber çalışmak dünyanın en güzel şeyi” diye mırıldanmıştı. Kız utanarak gözlerini yere indirmişti. Julius cesaretle, eliyle çenesini tutarak onu gözlerine bakmaya zorladı.

- Ne olur utanma, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Senin için çalışıyorum o kadar, senin için hür olmak istiyorum. Söyle bana, sen de bana bir şeyler hissediyorsun, değil mi?

Kızın heyecandan yüzü pembeleşmişti. Sadece başını eğerek “evet” sözcüğünü hafifçe fısıldadı. Julius çalışırken heyecanla bu dakikaları düşünüyordu. İçi içine sığamıyordu. Önünde çok cezbedici bir hedefi vardı. Cordelia ile çok güzel günleri olacaktı. Birçok rakibi olduğunu biliyordu. Başta arkadaşları Clodius ve Flavius, onların da sevdiği kızın peşinde olduklarını biliyordu. Ama sahibi onu seçmişti kızına ders versin diye. Bilhassa Clodius işini bitirmesine engel olmak istiyordu. Daha geçen sabah onu kendi yaptığı duvarın önünde yakalamıştı. Çizdiği bir figürü bozmaya çalışıyordu. Onu ta uzaktan Portico’nun (sütunlu galeriler) öbür ucundan fark etmişti. Onun yanına yaklaşıncı da: “Üstünde biraz toz kalmış silmeye çalışıyordum” diye bir mazeret uydurmuştu. Çok dikkatli olmalıydı. Geleceği söz konusuydu. İşini zamanında teslim etmeliydi.

Smyrna Agorası kentin merkezinde dikdörtgen bir alanı kapsamaktadır. Şehrin idari, siyasi, adli ve ticari merkezi

durumundadır. Bu yüzden yapılan işlerin çok iyi bir şekilde yapılmasına dikkat ediliyordu. Agora'nın etrafını çeviren porticolar ve Basilica çok önem taşıyordu, bodrum katında yapılan Grafitiler içinde titiz bir çalışma isteniyordu.

Julius'un duvarı bitmek üzereydi. O gün yine sevgili Cordelia'sını görmüş; hatta biraz ileri giderek onun elini tutmaya cesaret etmişti. Bir an o güzel narin elin sıcaklığını avuçlarının içinde hissetmişti. Artık onu hiçbir kuvvet durduramazdı. Aşağıya bodrum katına inmiş heyecanla işine sarılmıştı. Çiziyor, renklendiriyor ve tekrar kazıyordu. Artık yorgunluktan bitmişti. Günlerce çalışmanın ve uykusuzluğun verdiği yorgunlukla duvarın önünde çömeldi ve daha fazla dayanamayıp kendini uykunun tatlı huzuruna bıraktı. Birden etrafındaki seslerden uyandı. Ve ilk gördüğü Clodius'un elindeki çekiç oldu. Clodius arkadaşı Flavius'u da yanına alarak onun yaptığı her şeyi bozmaya çalışıyorlardı. Birden öfkeyle yerinden fırlayarak: "Ne yapıyorsunuz, şimdi canınıza okuyacağım" diye bağırarak porticolarda kaçışan arkadaşlarının peşinden çılgın gibi koşmaya başladı.

- Clodius, Flavius başaramayacaksınız, sizi yakalayacağım ve şikâyet edeceğim. Korkaklar! Durun cezanızı vereceğim.

Kan ter içinde uyandı. Boğazı çok bağırmaktan kurumuştur sanki. Birden nerede olduğunu anlayamadı. Etrafına baktı. Bornova'daki evindeydi. Ama o hâlâ, bugün Kadifekale yakınlarında bulunan Smyrna Agora'sındaydı. Ne biçim bir rüya görmüştü!

Annesi Hikmet Hanım telaşla oğlunun odasına girdi.

- Oğlum ne oldu sana, sesin mutfağa kadar geliyor. Kime bağıırıyordun böyle?

- Bir şey yok anacığım. Rüyamda Roma İmparatorluğu zamanında Smyrna Agora'sında bir köleydim. Haksızlığa uğramıştım onun için birilerine kızırıyordum.

- Köle mi? Daha neler! Güzel oğlum, anladık, Arkeoloji okuyorsun, gündüzlerin kazılarda geçiyor, yetmiyor, geceleri de rüyalarında bile antik kentlerde geziniyorsun. Hadi gel güzel bir "Ege kahvaltısı" yap, öyle gidersin okuluna.



SEVGİ TOHUMLARI

Sevim Giraylar

Yıllardır tatil yapmamıştı. Üniversite, askerlik, iş hayatını düzene koyup başarmak için çalışırken, günler su gibi akıp geçmişti. Yaş otuz dört olmuştu. Kurban bayramının hafta sonuyla birleşip yedi günlük tatil olması, kaçınılmaz fırsattı. Ege'nin yeşiliyle maviliklerinin birleştiği Bodrum'a gitmeye karar verdi. İstanbul'dan gemiyle İzmir'e ardından da Bodrum'a gidecekti. Gecedен hazırladığı valizlerini aldı. Sabah kalkacak olan gemiye yetişmek için yola çıktı. Acele ettikçe trafik karmaşık oluyordu, telaşla gemiye yetişti. Gemi bir hayli kalabalıktı, kamarasını buldu ve yerleşti. Öğle yemeğinde restorana girdi, masalar yemek yiyen müşterilerle doluydu. Etrafa bakındı, ileride boş bir masa gördü, oraya yöneldi, oturdu. Aynı anda kıvı saçlı, beyaz tenli, uzun boylu, bir hayli zayıf genç bir bayan, masaya oturdu.

"Pardon aynı anda geldik, sizce önemli değilse oturabilir miyim?" Kaan; "önemli değil" dedi.

Kızın yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Kaan'a baktı. Fakat bakışları boşlukta gibiydi. Kaan tebessüm edip selam verdi.

Kız fark etmedi. Uzaklara bakıyor, derin derin düşünüyordu. Kızın davranışları Kaan'ın dikkatini çekmişti. Dikkatle onu izliyordu. Saçları omuzlarına dökülmüş, rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. Kahverengi gözleri beyaz tenine yakışmış, fıstık yeşili elbisesiyle uyum içindeydi. Yemeğini acele yedi. Çantasından sigara paketini çıkardı. Telaşla çantanın içerisinden çakmağını aradı. Kaan çakmağını yakıp uzattı. Sigarasını yaktı. Genç bayan yine çantasına yöneldi. İçinden kâğıt kalem çıkardı. Masaya doğru eğilip bir şeyler yazmaya başladı. Kaan masada onun için yok gibiydi. Uzaklara dalıp bir şeyler düşünüp tekrar yazmaya devam ediyordu. Çok güzel bir kızdı. Kaan "böyle bir eşim olmasını hep hayal ederdim" diye düşündü, ellerine baktı, alyansı yoktu. Hayranlıkla onu izlerken, neler yazdığını da merak ediyordu. Sanki dünya ile ilgisi yok gibiydi. Birden yerinden kalktı, çantasını omzuna taktı, hızlı adımlarla güverteye doğru yürüdü, sigara paketini, yazdığı kâğıdı, kalemi masada unutmuştu. Merak içindeydi Kaan. O kâğıda neler yazmıştı? Bir süre sonra döner diye bekledi. Gelmedi. Merak içinde kâğıda baktı. Yazdıklarını acele ile okudu:

"Metin sana olan aşkım hiç bitmeyecek! Her ikimizde bu aşkın kavuşmamıza yetmeyeceğini biliyoruz. Sen yuvana, karına, çocuklarına dön. Ben de gelecek için düşler kurduğumuz, hayallerimle birlikte Ege'nin derin sularında ölmek istiyorum. Hoşça kal sevgilim. Esin."

Kaan okuduklarından sonra şaşkın bir halde doğru güverteye koştu, sağına soluna baktı, güvertede kızı göremedi. "Allah'ım o güzel kız canına mı kıydı?" diye düşündü. Etrafı

aradı, önüne geçenlere çarparak ilerledi, güvertenin ucunda, aşağıya bakarken gördü, koşup kollarından yakaladı.

-Yapma Esin, çok genç ve güzelsin, hayat yaşamaya değer, hiçbir şey için ölmeye değmez!”

Sımsıkı sarılıp kızı kollarının arasına aldı. Kız direniyordu.

-Bırakın, lütfen bırakın! Siz de kimsiniz? Ne hakla bana sarılıyorsunuz. Bırakın, bırakın!

Kaan kollarında çırpınan kızı geriye çekip bıraktı.

-Ben, ben affedersiniz masanın üzerine bıraktığınız notu okudum.

Kız şaşkın Kaan'ın yüzüne baktı ve bir anda kahkahalarla güldü, güldü... Kaan hayretle kıza bakıyordu. Uzun zaman güldü ve sustu. Kaan'ın yüzüne baktı.

-Demek ki notu okudunuz ve intihar edeceğimi sandınız.

-Evet, Esin Hanım notta Metin'e öyle yazmışsınız.

-Ya öyle mi? Oysa benim ölmeye hiç niyetim yok. Sonra adım Esin değil, Hande. O yazmış olduğum not ise yazdığım öykünün son bölümü, aceleden masanın üzerinde unuttum.

Kaan davranışından dolayı pişman olmuş, utancından yüzü kızarmıştı, merakı yüzünden mahcup olmuştu.

Arkasını döndü, hızla kamarasına gitti. Kendi kendine söyleniyordu. Merakı yüzünden tatili tatsız başlamıştı.

Hande de “şansa bak, beni kurtaran amma da yakışıklı delikanlı” diye düşündü. Masanın üzerinde unuttuğu sigara paketini, kalemını ve kâğıdını, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle aldı. Kamarasına doğru yürüdü.

Akşam oluşunu kamarasından izleyen Kaan, havanın kararmasıyla iyice sıkıldı, yemek yemek için restorana girdi. Yemeğini yerken birden karşısında Hande’yi gördü. Çok şık kırmızı dekolte bluz, altına mini siyah etek giymiş, tüm güzelliğiyle Kaan’a bakıyordu. Gülerek sordu;

-Masanıza oturabilir miyim?

-Evet, lütfen buyurun.

Hande elini uzattı;

-Ben Hande, ya sizin adınız?

Kaan uzatılan eli sıkı.

- Ben Kaan.

Gelen yemekleri sessizce yediler. Söze Hande başladı.

- İktisat fakültesinden bu yıl mezun oldum. Sınav için İstanbul’a geldim. Boş zamanlarımda da öyküler yazıyorum.

Kaan, kahkahalarla gülmeye başladı.

- Yazmak mı? Notlarını sakın bir daha unutma.

Gülmekten konuşamıyordu. Hande gülümseyerek Kaan’a sordu.

-Peki, siz nereye?

- Ben de bayram tatilinden yararlanıp yola çıktım. İzmir'de bir gün kalacağım sonra Bodrum'da tatil yapacağım.

Hande merakla sordu;

- İstanbul'da mı yaşıyorsun?

- Evet, ailem İstanbul'a yıllar önceden yerleşmiş, ben dördüncü kuşağım. Üniversiteyi de İstanbul Üniversitesi'nde okudum. Askerlik, daha sonra da iş hayatım derken, yıllardır tatil yapmadan çalıştım. Peki, sen İzmirli misin?

- Evet, bizimkiler de Balkanlardan göç etmişler. Ben de üçüncü kuşak İzmirliyim.

Kaan Hande'yi dikkatle inceliyor, bir taraftan da sohbetine, gülüşlerine, güzelliğine hayran olduğunu hissediyordu.

Kaan sevinçle;

- O halde İzmir'de yabancılık çekmeyeceğim. Bana İzmir kentini gezdirir misin? Rehberim olur musun?

- Hay hay, memnuniyetle., birlikte gezeriz. Fotoğrafçılık kursunu da yeni bitirdim. Güzel fotoğraf çekerim.

- İzmirliiler nedense, havasından mı, suyundan mı, kültüründen mi bilmiyorum; candan, samimi, konuşkan, iyi niyetli insanlar olarak tanınıyorlar.

- Evet, İzmir'e dışardan gelenler bunu hep söylerler. Benim görüşüm; İzmir'e 1700'lü yıllardan beri Levantenlerin gelmesi, Balkan Savaşı ve Cihan Savaşı'ndan sonra Avrupa da yaşayan Türklerin göç etmesiyle; demokrasi anlayışının,

hoşgörünün çağdaş bir kenti olmuş. İzmir demokrasinin beşiğidir. Herkes bu beşikte büyür. Ortak kültürümüz zenginliğimiz ve birleştirenimizdir.

- Kaan Hande'nin bu anlatımından o kadar etkilenmişti ki, duygularına etki etmişti. İçindeki sevgi ve pişmanlık hissiyle Hande'nin sözünü kesti.

- İstanbul Üniversitesi'nde okurken, en yakın arkadaşım da İzmirliydi. Hep aklıma geldikçe, onu andıkça içimi huzur kaplar. Arkadaşımla birlikte çok güzel günler geçirmiştik. Fakat uzun yıllar oldu görüşemiyoruz.

- Neden?

- Kaan sustu;

- Şimdi düşünüyorum da o gün çok önemseydiğim, bugün için ise anlamsız gelen bir anlaşmazlık nedeni ile tartışıp küsmüştük. O günden sonra ne o beni aradı, ne de ben onu. Zaman geçtikçe, belki de yaş ilerledikçe, bir başka düşünüyorum. Sanırım o an için çok önemseydiğim, çok odaklandığım bir olaydı aramızda geçen. Oysa şimdi; çok güzel anlaştığım, bana değer veren, her zaman birbirimize yardım eden arkadaşımı kırdığım için çok üzülüyorum. Sekiz yıldır haberini alamadım, kim bilir nerede ne yapıyor?

- Evet, bazen geçmişte benim de yaptığım hatalarım oldu. Akılla değil de duygularımla karar verdiğim hatalarım, pişmanlıklarım benim de oluyor... İzmir'e gelmişken ara sor arkadaşını. Hem kendine hem de ona bir şans ver.

Kaan “evet” anlamında başını salladı.

İstanbul gemisi sabah İzmir Liman'ına girdi. Kaan vedalaşırken Hande'ye sordu;

- Akşam bana söz vermiştin, İzmir'i tanıtacaktın?

- Evet, öğlen Pasaport İskelesinde seni bekleyeceğim. Saat on üçte.

- Peki söz...

Ayrıldıktan sonra Hande'nin aklına hep o soru takılmıştı. Kaan'ın tartıştığı sevdiği arkadaşı, flörtü müydü? Onu çok mu sevmişt...

Düşünceler içinde bindiği taksi onu Alsancak Gül sokaktaki apartmanın önünde bıraktı. Eve geldiğinde annesi sevinçle kapıyı açtı.

Canım kızım hoş geldin. Nasıl geçti sınavın?

Mülakat sınavım çok iyi geçti, bir hafta içinde sonuçlar gelir.

Hande'nin ağabeyi koştu, Hande'ye sarıldı.

- Ee şimdiden tebrik edeyim mi?

- Ya sınav bu, bir sonucunu bekleyelim.

- Peki, sınav stresini atman için gel beraber gezelim ne dersin?

Hande içini çekti iyi olurdu ama... Başkasına söz verdim. Gemide tanıştık. Çok güzel sohbet ettik.

İlk kez İzmir'e geliyormuş, arkadaşşıma söz verdim. İzmir'i onunla gezeceğim. İyi bir insana benziyor öyle ki. İzmirliilerin çok iyi insanlar olduğunu söyledi. Yıllar önce İstanbul Üniversitesi'nde okurken İzmirli çok samimi arkadaşını, sebepsiz yere kırdığını, pişmanlık duyduğunu onu aramak, bulmak istediğinden bahsetti. Sanırım bir kız arkadaşından bahsediyordu.

- Kız arkadaşşı mı?
- Peki, tanıştığın arkadaşşının adı ne?
- Kaan
- Nerede buluşacaksınız?
- Pasaport iskelesinde saat on üçte.
- Peki, o zaman size iyi gezmeler.

Hande Pasaport İskelesi'ne geldiğinde Kaan onu bekliyordu, birlikte hemen deniz kenarında bulunan kafede oturdular.

Hande;

- Önce gezi planını yapalım. Şimdi burada yarım saat kadar oturalım. Bir şeyler içelim. İzmir kordon boyunda biraz dolaşalım, sonra faytonla. Odun ateşinde pişen kahvemizi içmek için Kızlarağası Han'ına, oradan da tarihi Asansör'e gidelim. Güneşin batışını izlemeye, yukarıya çıkalım. Bu günlük gezi programımız bu. Kaan hayranlıkla Hande'yi izliyor.

İçinden “Tanrım ne kadar güzel yaratmış seni” diyordu. Gözlerini Hande’den ayıramıyordu.

Hande;

- Kalkalım dedi.

Kaan başını yukarı kaldırdı. Hande’nin arkasında duran kişiye baktı. Gözlerine inanamıyordu, ayağa kalktı.

- Sen, sen misin? Kemal inanamıyorum. Yahu, bu nasıl bir tesadüf. Yol boyunca seni düşündüm. Hatta Hande’ye de bahsettim. Hande arkasını dönüp baktığında ağabeyini karşısında gördü.

- Olamaz! Beni mi takip ettin?

Kaan’la Kemal sarılmış “neydi, o günler” diyerek birbirlerini öpüyorlardı. Hande şaşkın sordu;

- Ağabey ya sen Kaan’ı nereden tanıyorsun?

- Eve gelince anlattıklarından sonra “bu arkadaşım Kaan olabilir mi?” diye düşündüm. Sen evden çıkınca arkandan yürüdüm. Uzaktan baktım, evet benim yıllardır aramak isteyip de cesaret edemediğim, yanındaki kişi canım arkadaşım Kaan’dı.

Hande sevinçten çok mutluydu, demek ki boş yere endişe etmişti. Hep kız arkadaşını flörtünü unutamadığını düşünmüş ve üzülmüştü. Ağabeyinin onu takip etmesine çok bozulmuştu ama boş verdi.

- Eee o zaman hep birlikte Kordon'u dolaşıp faytona binelim.

Kızlarağası Hanı'nın ortasında bulunan avluda hasırdan yapılmış küçük taburelere oturdular. İçtikleri kahvenin ardından Kaan Hande'ye:

- Çok güzel bir han. Kim bilir kaç yüzyıl oldu yapılalı.

- Bu han Osmanlı dönemi 1744 yılında yapılmış, genellikle deve kervanlarıyla tüccarlar gelip bu handa konaklarmış. Benim de öğrenmek istediğim şu: peki siz iki arkadaş neden darıldınız?

Kemal gülerek başladı anlatmaya;

- Ben ve Kaan okulda aynı kıza asılıyormuşuz, bundan habermiz yoktu. Meydana çıkınca ikimizde çok üzüldük. Birbirimizi kırdık, darıldık.

Hande öyle merakla dinliyordu ki yine sordu;

- Peki, kız hanginizi tercih etti.

Söze Kaan girdi;

- İkimizi de istemedi. Meğer başka biriyle nişanlıymış. Bizle de eğleniyormuş.

Kemal yerinden kalktı. "Kaan şimdi yolumuz tarihi asansör. Haydi, gidelim" dedi.

Asansör 58 metre yükseklikte bir kuleydi. Her iki caddeyi birbirine bağlıyordu. Asansör ile yukarı çıktıklarında

muhteşem bir manzarayla karşılaştılar. Kafe restoranda oturup İzmir Körfezi'ni, güneşin batışını, gurubu izlediler.

Kaan; "İzmir harika bir kent. Şu muhteşem görüntüye bakın!" dedi. Hande fotoğraf makinasını ayarladı;

"Bende bir panorama fotoğrafı çekeyim; hatıra olur" dedi.

Kemal Kaan'ın omzuna elini attı. Dışarı çıktılar. Var-yant'tan Konak merkezine yürüdüler. Kemal ısrarla Kaan'a "Buradan bize gidelim. Annemin hazırladığı güzel yemekleri yemeni tavsiye ederim" diye ısrar ediyordu. Hande de "Annemle tanışmış olursunuz. Lütfen gelin." deyince Kaan teklifi kabul etti.

Kaan;

- Önce otele uğrayayım, saat 20:00 sizler için uygunsa, gelirim.

Kemal evin adresini, ev telefonunu yazdı Kaan'a verdi. Akşam yemeğinde buluşmak üzere vedalaştılar.

Hande heyecan içerisinde akşam sofrasını hazırladı. Kaan elinde bir demet güllerle zili çaldı. Ailece Kaan'ı karşıladılar. Kaan çiçeği Hande'ye verdi. Kaan'la göz göze geldiler.

Hande gülümsedi "teşekkür ederim, çok nazıksın Kaan."

Yemekten sonra ailece yapılan tatlı sohbetin ardından, Kaan;

- Her şey çok mükemmeldi. Teşekkür ederim. İzninizle yarın erken yola çıkacağım, şimdilik hoşça kalın.

Kartını çıkarıp Kemal'e verdi.

- Ev ve iş yerimin telefonları. En kısa zamanda İstanbul'a hepinizi beklerim.

İyi tatiller, iyi yolculuklar dileyerek vedalaştılar.

Bir ay sonra Hande'nin merakla beklediği mektup geldi. Zarfı açtı. İçindeki mektubu okudu, yüksek sesle bağırdı.

- Anne kazandım, kazandım!

Annesi mutfaktan, Kemal odasından sevinçle çıktılar.

Hande devam etti;

- Bankanın Kadıköy Şubesine bekliyoruz.

Hande sevincinden yerinde duramıyordu. Bir gün sonra Kemal ile Hande İstanbul'a gittiler.

Kemal Kaan'ı telefonla aradı. Haberi verdi. Biz Kadıköy'deyiz. Hande Bankası'nın Kadıköy Şubesi'nde görev başlıyor.

Kaan sevinçle;

- Kemal Hande yanında ise Hande'yi tebrik edeyim.

- Bak veriyorum Kaan, hoşça kal.

- Hande çok sevindim, hayırlı olsun. Ben hemen yanınıza geliyorum. Şimdi neredesiniz?

- Kadıköy vapur iskelesine çok yakın Derman Otel'deyiz. Bir saat sonra ordayım, bu güzel başarını birlikte kutlayalım.

En kısa zamanda Hande'nin kalabileceği eşyalı bir daire buldular.

Kemal;

- Kaan, kardeşim sana emanet dedi.

İzmir'e döndü.

Hande işe başladı. Kaan ile telefonlaşıyorlar, buluşuyorlar, sinema tiyatro eğlence mekânlarında gezip eğleniyorlardı. Birbirlerine çok alışmışlardı.

Hande Kaan'a karşı duygusal olarak bağlandı. Kaan da Hande'siz bir gününün geçmesini istemiyordu. Kaan kararını vermişti. Hande'ye âşıktı. Telefonla bankayı aradı.

- Hande'cim akşam seninle müzikli bir yere gidelim mi? Eve gelip seni alayım, kaçta orda olayım?

- Tamam, iyi olur. Saat 20'de hazır olurum.

- Görüşmek üzere.

Akşam Kaan heyecan içinde, Hande'nin kapısının zilini çaldı. Kapı açıldı. Hande karşısındaydı. Pembe bir elbise giymiş. Saçlarının bir tarafını tokayla yukarı tutturmuş, gülüm-süyordu.

- Çok güzelsin Hande. Hemen çıkalım.

Yemek müziği eşliğinde yemeklerini yediler. Kaan;

- Sormak istediğim bir şey var.

- Evet, sor dinliyorum.

- Benimle evlenir, benimle hayatı paylaşır mısın?
- Hande heyecanlandı;
- Fakat bu kadar çabuk böyle bir teklif beni şaşırttı.
- Peki, söyle güzel bayan, benimle evlenir misin?
- Evet, Kaan. Evet.

Kaan mutluluğundan yerinde duramıyordu. Dans müziği çalıyordu.

- Hadi gel dans edelim.

Defalarca dans ettiler.

Hande'yi evine bırakırken Kaan,

-İstersen yarın akşam, Kadıköy vapur iskelesinde buluşalım, söz yüzüklerimizi almaya gidelim.

- Olur aşkım, saat on dokuzda ordayım.

Hande iş yerinde mutlu çalışırken saatin 18 olduğunu fark etti. Alalecele hesaplarını tamamladı. Makyajını tazeledi. Mutluluktan uçarak iskeleye geldi. Kaan henüz gelmemiştir. Bir süre bekledi, gözü sürekli yoldaydı. Yarım saat bekledi. Kaan gelmedi. Endişelendi. Ankesörlü telefondan Kaan'ın iş yerini aradı. Telefona cevap veren olmadı. Bir saat daha bekledi. Ev telefonundan aradı, telefon açılmadı. Çok üzüldü, her zaman randevularına erken gelen Kaan gelmemiştir.

Evine dönen Hande ev telefonundan Kaan'ın iş telefonunu defalarca aramasına rağmen Kaan'a ulaşamadı. Ertesi gün izin alıp, Kaan'ın iş yerine gitti. Ofis kapalıydı.

İş hanı komşularına sordu. " Bu gün iş yeri açılmadı, Kaan Bey'i görmedik." dediler.

Taksiye bindi. Ev adresini aradı, oturduğu apartmanı buldu. Dairenin zilini çaldı. Kapıyı açan olmadı. Üzülerek geri döndü. Ağlamaya başladı. "Kaan neredesin? Neden gelmedin?" o an aklına ağabeyi geldi. Telefon etti. Olup biteni anlattı.

- Yok, ağabeyim yok, bu gün ikinci gün. Ne olur gel Kaan'ı arayalım.

Kemal uçakla gelir gelmez Hande ile birlikte tekrar Kaan'ı aradılar. Bulamadılar. Kemal beş gün Hande'nin yanında kaldı. İki kardeş Kaan'a ulaşamadılar. Kemal İzmir'e döndü. Hande aklında Kaan, huzursuz işe başladı.

Her gün Hande telefon numaralarından Kaan'ı aradı, evini, işini, yakın karakollara sordu. Hiçbir haber yoktu. Hande üzüntüsünden her geçen gün zayıflıyor, işi ve evi arasında gidip geliyordu.

Üç ay olmuştu haber yoktu. Bir hafta sonuydu. Hande yeni uyanmıştı. Kapı zili çaldı. Karşısında çiçekçi, elinde bir buket, pembe gülleri uzattı. Hande çiçeği aldı. Üzerindeki kartı okudu. "Meleğim yanında olmak tek arzum. Döneceğim."

Hande defalarca notu okudu. Aklı daha da karıştı. Demek ki hayatta diye düşündü. Dikkat etti, nottaki yazı Kaan'ın yazısı değildi. Acele giyindi. Çiçekçi dükkânına gitti. Çiçeği kimin gönderdiğin sordu. Çiçekçi "telefonla sipariş verilmiş, bilmiyoruz" dedi.

Altı ay sonra bir Cumartesi öğleden sonra, Hande'nin zili çaldı. Hande koşarak kapıyı açtı. Karşısında Kaan, gülümsüyordu. Başında bir kasket şapka vardı. Birbirlerine sarıldılar. Sevinç gözyaşlarıyla Hande ağlıyordu. Sitemle sordu.

- Neredesin? Şükürler olsun geldin. Senden haber alamayınca çok üzüldüm.

- İskelede buluşacağımız gün, acele yürürken, ters yöne giren bir arabanın üzerime geldiğini gördüm. Sonrasını hatırlamıyorum. Aylarca hastanede kendimi bilmeden, yoğun bakımda kalmışım. Ameliyatım başarılı geçmiş. Gözlerimi açtığımda, annem kazayı, üç aydır kendimde olmadığımı söyledi. Aklıma hemen sen geldin. Anneme telefonla adresine çiçek göndermesini, üzerine de notu yazdırmasını söyledim. Birkaç saat sonra beynimde yeni bir komplikasyon oluşmuş. Beni acil Almanya'ya ünlü bir beyin cerrahına götürmüşler, orada da ameliyat başarılı geçmiş uzun süre kendime gelmemişim. İyileşir iyileşmez İstanbul'a döndüm. Sana geldim aşkım.

Hande hüznle Kaan'a sarıldı;

- Çok şükür iyisin.

- Merak etme tamamen iyileştim. Söz yüzüklerini alamadık Hande'ciğim. Kısmet olmadı. Eğer istersen nişan yüzüklerimizi alalım nişan yapalım.

Hande gözyaşlarını sildi.

- Hayır almayalım, nişan yüzüğü istemiyorum. Hemen yıldırım nikâhla seninle evlenmek istiyorum, bir daha ayrılmamacasına.

Çok kısa zamanda yıldırım nikâhıyla evlendiler. Nikâhları çok yakın akrabaları ve arkadaşlarıyla birlikte küçük bir salonda yapıldı. Her ikisi de mutluydu.

İki yıl sonra erkek bebekleri oldu, ismini Metin koydular. Üç yıl sonra ikinci bebekleri dünyaya geldi. Bebek kızdı. Adını Esin koydular. Bir bayram tatilinde atılan sevgi tohumları yeşermişti.



ALBA'NIN ÖYKÜNMESİ

Buket Konur

Geriye birkaç gülümseyen fotoğraf kalır; “güzelmış”ti günlerin ardından. Hadi kalk beni ara; telefonum “açsan da açmasan da ölüsün” kıvamında çalsın.

Uykuya direniyorum yine bu aralar. Benim bünyemin ayrılık süreci en çok da bu; uykusuzluk, kilo alma, biraz daha kazayağı toplama.

Ölmeden önce kaç ayrılık daha yaşanacaksa toptan istiyorum, bir sabah uyandığımda yüz yaşında yüz kilo görünümümle ama artık “ayrılmıyor” olmak istiyorum; mümkün mü?

Git bana biraz kırmızı şarap getir, hâlâ gençken sarhoş olalım; geç kalmaktan yeğdir!

Onlar beni unuttuğuna inanmış, benim inanmam da bir şey mi! Yalan söylüyorum; inansam hâlâ kitap ayraçları biktirir miyim?

Mavi ve fermuarlı olanını başköşeye oturtuyor olur muyum?

Söylesene inansam hâlâ kokum odanda geziniyor olur mu?

Az zamanda çok sıkıntı çekmiş ve belki de hiç olmayacak şekilde bitmişiz kim bilir? Senin bende bir zamansızlığın var benim sende zamanı anımsattığım; kolay değil.

Unuttukça zaman beni hatırlatacak sana biliyorsun ve belki de sırf bu rahatlıktan ağırdan alıyorsun.

Ben baktıkça anımsarım; kazayaklarım sana gülümseyebiliyor ve epeydir sen kokuyor, unut.

Kalk bana yufka getir, sana gözleme yapmalıyım; birlikte hiç yememeliyiz.

Yine çok uykusadım. Yine hiç uyumadım. Yine sen en derinde hiç beni düşünmeden doğal telaşındasın uykunun. “Yarın konuşalım” a teslim bir ilişki durumumuz var; korktuğum güzel an’lar, bu ara uğramayan huzur anılarım.

Yine çok uykusadım; kalk bana yıldızları topla. “Senin için İzmir’e geldim” de; “ertelediklerimizi İzmir’le aldatalım biraz daha askıda kalsınlar” de. Gel bana “o meşhur pastanenin önünde biz de buluşur muyuz” diye sor. Gel bana İstanbul’u sevdire; hiç Kız Kulesi’nde ağlamaklı olmadım.

Çık gel diyorum; sana diyorum hadisene!

Yoksa gidip tanımadığım adamları öpeceğim!

Sana dopdolu bana bu aralar boş olan beynim ölümünü gerçekleştirdi, komşular bundan bir haber. Sen, ha sezdin; ha yakında sezeceksin. Ama çirkinsin ama sorumsuzsun, kabul.

Git ben sana âşık olmayayım, git ben sana alışmayayım, git ben seni anlamayayım.

Saat gecenin ikisi, uyuduğun için aslında çok mühim tartışmamız yarına kaldı.

Git bundan sonraki yüzyıl uyu; hiç kavga etmek zorunda kalmayalım.

Büyürken en iyi öğrendiğim unutmuş gibi yapmak ve yok saymak. Yine yaparım, güzel oynarım. Öfken bile anlamaz iç sesimi. Tırnaklarımı kemirmeyi bırakırsam kendim bile fark etmem nasıl özlediğimi.

Ama sorumsuzsun, ama çirkinsin, ama gitme. Bize ait bir şehir varken, bir şehir bizden ibaretken adını bilmediğimiz ülkelere gitme.

Sana diyorum hadisene, insanlar bize bakıyorlar; onlara bizce gülümse!

Çok az zamanım var biliyorum. Ve aşklar; naif, güzel, İzmir kadınlarının yüzündeki huzurlu aşklar; o eski kitaplarla birlikte tarih oldu. Biz okuduk, biz anladık ve biz gömdük. Gözümüzü kırpmadan bir kadeh şarapla üstelik. Aferin bize.

Bize diyorum ikimize; başka duyan mı var!

Gidip bana “ben seni çok severim”lerini getirsene, çıkart-sana birkaç kolye ucundan bize ait zamanları. Beni şaşırtsana her dokunuşunla. Ben sana teslim olduktan sonra da yapsana bunları. Sana diyorum hadisene! Yoksa her şeyin yalan olduğunu düşünüp ağlamaya başlayacağım. Bilirsin çirkin

ağlarım. Gözlerim gülmüyorken ve fal taşı gibi açık değilken koyu kahvedir; haresizdir! Sana diyorum hadisene, yoksa hep çirkin kalacağım!

Ayna ayna güzel ayna! Ah zamansız, ah akreple yelkovansız! Çünkü benim sana, benim bana, benim bize baktığım an'larda güzel. Bana zamanı, bana zamanla beni unutacağını hatırlatmıyor. Beni yeniden "Alba"nın öteki anlamı gibi hissettirmiyor. Kendime Alba dememden belki de tüm serzenişlerim. Onun gibi iç içeyim hayatla işte. Ya aşk şiiriyim; ya ayrılık! Bu ne tezatlık!

Gel bana çocuğuma da Alba ismini koyacağım yanılığısı için kız. Hiç çocuk yapmayı düşünmediğimi anımsat sonra. Gel bana İzmir'den ayrılmamam için bir bahane getir. Çünkü bu zamanlarda hep daha da yalnız şehir!

"Çok özledim, nice senelere."

İlişti tüm rüyalarım; kızgınlıktan ölürken, "ben daha çok" diye haykıramazken...



KIYAMET

Gökhan Örtmen

“Sen gelecek vaat etmiyorsun... Sen benim için de, oğ-
lun için de gelecek vaat etmiyorsun... Sen kendin
için bile gelecek vaat etmiyorsun... Erkek olarak başarısızsın...
Beceremiyorsun, duyuyor musun beni? Beceremiyorsun!”

Beceremiyorum kahretsin. Direksiyona, sarılır gibi kav-
rayıp alnımı yasladım. Vakit gece yarısına yakındı. Ve ben
kendimi evden dışarı atmış, arabaya sığınmıştım. Konuşmak
istemiştim oysa. Sadece konuşmak. Bir yıldır neden bana do-
kunmadığını, “çocuk beni istiyor” diye her fırsatta oğlumu-
zun yatağına kaçışlarını, bir zamanlar bana hayat dolu gelen
gözlerindeki hayal kırıklıklarını, mutsuzluğunu, umutsuzlu-
ğumu konuşmak istiyordum. Daha uzun bir zamana yayıl-
madan düzeltmek istiyordum bu kötü gidişatı. Eskisi gibi
olsun istiyordum her şey. Bana hayranlıkla bakan gözlerin-
deki ışıltıyı istiyordum. Sabahın köründen gece onlara kadar
süren sevmediğim ama ailem için katlanmak zorunda oldu-
ğum bir işin olanca ağırlığını onun kollarında hafifletmek is-
tiyordum... Çok mu şey istiyordum bilmiyorum. Ailemiz için

mücadele ettiğimi, evladımı çok sevdiğimi, ona iyi bir baba olmaya çalıştığımı, elimden geleni ardıma koymadığımı görmesini istiyordum... İstiyordum işte, bunları istiyordum ondan; koyduğumun dünyasında.

Görmezden mi gelmeliydim? Evin içine uzun zamandır çöken ağır; beni boğmaya başlayan havaya aldırış etmemeli miydim?

Oğlumuz Çınar'ın mucize gibi gelen varlığının yarattığı o neşe, o heyecan saman alevi gibi yanıp sönmüş ve yerini soru işaretleriyle dolu dipsiz bir boşluğa bırakmıştı. Şimdi daha büyük kaygılara gebeydi yaşamımız. Sık sık beni tartan, bir kaşı kalkık ve kısılmış gözleriyle beni süzüp duran bakışlarını yakalıyorum üzerimde. Bitmek tükenmek bilmeyen hesaplar yaptığı, kafasında başka planlar oluşturmakla meşgul olduğu kesin. Bu evlilikten en az zararla kurtulmak istiyor belki de. Ailesinden de fikir alıyordur kesin. Biriyle, birileriyle konuşuyor mutlaka. Benimle konuşmadığına göre kiminle konuşuyor acaba? Beraberken konuştuğumuz cümle sayısı yok denecek kadar az, hatta hiç denecek kadar yok. Hep suskun söz açışlarda, hep gözlerimden kaçışlarda!

Baş başa kaldığımız nadir zamanlarda bile yüzüme karşı esnemeler, öflemeler püflemeler... Tanrım bu nasıl bir azaptır, bu nasıl katlanılmaz bir gazaptır böyle! İşte bu yüreğimin daraldığı zamanlarda omuzlarından tutup onu silkeleme, canını yakma dürtüsü geliyor içimden. Konuş be kadın konuş, kelimelerin suçu ne? Bağır çağır, ama konuş biraz be. Oysa

öylesine de korkuyorum ki söyleyeceklerinden. Ya “bitsin artık bu sorunlu evcilik oyunu” derse; ya da “neden anlamak istemiyorsun? Bitti, defol git. Seni istemiyorum bu evde” derse? Oğlumu her gece öpemeyecek, uyurken onu seyredemeyecek miydim? Evimiz ne olacaktı, düzenimiz? Ya bahçem, diktiğim çiçekler, boy vermeye yüz tutan ağaçlar?

Yaz geceleri işten gelince daha eve girmeden bahçe hortumunu alıp diktiğim çiçekleri sulardım uzun uzun. Suyun neşeli şırıltısıyla bozulurdu sadece yaseminlerin ve ıslak toprağın taze kokusuna eşlik eden o dingin, o huzur veren sessizlik. Geçmek bilmez işyeri saatlerinden kalan tüm sıkıntımı, tüm tasalarımı bahçede bırakırdım.

Bazen eve erken döner, bir elimle kucağıma aldığım oğlumla birlikte, diğer elimin parmaklarıyla hortumun ağız kısmını sıkarak suları gelişigüzel fışkırtıp her yeri ıslatırdık. Arada bir yüzüne gelen suyun verdiği serinlik hissi, Çınar’ın önce yüzünü ekşitmesine sebep olsa da, hemen sonrasında o minicik ağzından taşan ve bana hayat veren kahkahalara dönüşürdü. İşte bunlardan vazgeçemezdim; hayır!

Doğduğu günlerde alıp da bir türlü dikme fırsatı bulmadığım nar fidanının, oğlumla birlikte büyümesini izleme hayallerim vardı benim. Dalından kopardığı narları, kâh tanelerini üstüne başına bulaştırarak, kâh kırmızıya boyanacak bileklerinden akıtarak yiyişini görmeliydim.

Direksiyonun simidine daha da sıkı sıkı sarıldım. Parmaklarım morarmış. Zorladım, neden zorladım bu kadar. Sıradan,

olağan bir geceydi oysa; neden rahat durmadım? Duyacaklarım hazırlıklı olmadığımı bile bile neden üstüne gittim? Terden sıırıslıklam olmuşum. Arabanın camlarını açtım. Evimizin ikinci katına baktım. Oğlumun odasının ışığı yanıyor. Arada bir kesik kesik ağlama sesleri geliyor gecenin sessizliğinde. Benim kabahatim; gerzek herifin tekiyim.

Bağırmasalıydım o kadar... Bu gece her zamanki gibi işten geç gelmiş, bahçede vakit geçirmiştım. Üst kata çıktığımda onun yatak odamızda değil, her zamanki gibi Çınar'ın minicik yatağına iki büklüm olmuş şekilde kıvrılmış yattığını gördüm. Böyle rahatsız bir şekilde genelde sabaha kadar kalıyordu. Önce bir üzüntü hissettim ona karşı, sonra da öfke. Benimle yatmaktansa bu kadar işkenceye razı oluyordu demek. Banyoya girdim soyundum. Aynada kendimi seyrettim. Kendimi çok mu salmışım, arzu duyulmayacak kadar itici bir görüntüm mü var? Aksine yakışıklı sayılacak biri olduğumu hissettirmişlerdi şimdiye kadar. Konu dış görünüş falan değildi. Peki sebep? Güç mü, para mı, saygınlık mı? Mavi yakalı bir yönetici olmanın üstüne çıkamamıştım. Bundan çok gocunuyor da değildim. Daha doğrusu hırsları olan bir adam değildim.

Ben evliliğimizin ilk günlerindeki bendim, çok değişmemiştim. Az ile yetinen, basit yaşamayı seven, biraz hayalpe-rest, kendi iç dünyasında farklı değerleri, zevkleri olan bir adam. Oysa o benim aksime iyice farklılaşmıştı, hele bebek olduktan sonra değişim daha da artarak ilerlemişti. Hırslı

yapısı daha ön plana çıkmış, bu sayede işinde daha çok kazanan ve çevresinde itibar gören biri olmuştu.

Daha çok kazanması bir kadını kocasından soğutur muydu? Genelde evet, böyle yaygın bir kanı vardı. “Kadının senden çok parası olmayacak abi, eninde sonunda tekme yi basar.” Erkekler arasında şakayla karışık söylenen bu söz genelde bende güler, sonra içime oturduğunu hissederdim. İş arkadaşlarımla çoğunun karısı ev hanımı ya da daha basit işlerde çalışan kadınlardı. “Aman dikkat et, yenge üst düzey yönetici, ona göre...” diyerek beni kızdırmaya çalıştıklarında diklenirdim, “Siz eş değil, köle almayı seçmişsiniz” derdim, “Biz çok mutluyuz ve harika bir yaşamımız var.” Yalandı .mına koyayım, hem de okkalısından. Mutlu falan değildik, kuyruğu dik tutmaya çalışıyordum sadece.

Bahçe ile uğraşırken terlemiştim ve başım fena şekilde ağrıyordu. Duşa girip soğuk suyu açtım, alnımı fayansa dayadım, serin seramiğe temas ettirerek başımın nabız gibi atan damarlarını rahatlatmasını istiyordum. Bu ağrılar cehennem azabı gibi bir şeydi. Su basıncının ense köküne geleceği şekilde pozisyon alıp alnımı karo taşlarına ritmik şekilde vurmaya başlamıştım. Gitgide hızlanan bu vuruşların şiddeti artıyordu.

Küt, beni fark et, küt, beni olduğum gibi sev, küt, beni bırakma, küt...

Ağrının yeri değişmişti, kafamı vurduğum yer acıyordu artık. Acıyı, acıyla yok etmeye çalışıyordum. Yeni ve farklı,

fiziksel bir acı, eski ve içsel acıyı hükümsüz kılabilir miydi? Canım yandıkça bu yüzden mideşeliyor, daha fazla kendimi acıtacak gerçekler bulmak için yanıp tutuşuyordum.

Beni aldatıyor olmalı. Kesin aldatıyor.

İşyerinin biraz ilerisinde aracı görmeyeceği şekilde park edip çıkışını gözetliyordum bazı günler. Telefonunu kurcalamaya başlamıştım. Mesajlarını okuyordum. Elle tutulur bir şey bulamıyordum. Nasıl yakıcı bir duyguydu bu, öğrenmek için onca çaba, uğraş, onca cambazlık. İki seksen yere çakılacağı mı bile bile...

Bebekten sonraki ilk aylarda kendini salmıştı, ama bir süredir kendine daha fazla özen göstermeye başladı. Yavaş yavaş doğumun mirası olan fazla kilolarını verdi, kılık kıyafet, makyaj, vs... Kim için bunlar? Bana değil biliyorum. Beni ya aldatıyor ya da aldatmak üzere.

Birde şu cenaze suratlı insanın içini bayan kız arkadaşı yok mu, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor. Her şeyini onunla konuşuyor. Akıl hocalığı da yapıyordur ona, o mendebur maymun. Uğursuz geldi bize zaten, onunla yakınlaştıkça bizim ilişkimiz daha da kötüleşti. Defalarca söyledim, “mutsuz insanlarla konuşma” diye. Kocasını da tanıyorum. Çoğu zaman birlikte vakit geçiriyoruz. Adam evdeki huzursuzluğundan kaçmak için işe vurmuş kendini, tabi bir de viski kadehlerine. Bizimkine göre çok başarılı bir adam, kariyerinde hızla ilerliyor, her sene işyerinden en başarılı yönetici ödülü alıyor.

Yoksa onunla mı aralarında bir şey var? Bunu düşünmek bile beni çılgına çeviriyor. Kafamı tekrar vuruyorum duvara.

Küt, bana biraz şefkat, küt, bana biraz ilgi lütfen, küt.

Suyun akışını bu kez vücudumun ön kısmına doğru ayarlayıp, sıcak su musluğunu hafifçe açtım. Ilık ılık, kasıklarımın okşarcasına süzülerek bacak aramdan kayıp giden su damlacıklarını seyrettim.

Takım taklavatı olması insanın erkek olmak için yeterli miydi? Avuçladım onları, biraz sertçe ovaladım. Usulca başını kaldırmaya başlayınca kökünden tutup, seramiğe bu sefer onun kafasını dayadım. Hınç alırcasına sertçe sürterek ritmik şekilde vuruyordum banyo karosuna.

Şlapp, düzeceğim seni bu gece, şlapp, itaat edeceksin bana, şlapp...

Bahçe toprağını suladığım gibi her gece evin kanalizasyon sistemini döllemek, rutin bir işti benim için. Evet, tıpkı ergenler gibi her gece otuz bir çekerek rahatlıyordum. Ve hiçbirinde onu hayal ederek de yapmıyordum bunu. O beni arzulamıyordu. Ya ben onu ne kadar arzuluyordum?

Çınar doğduktan sonra birkaç kez kadın olarak yaklaşmıştı. Ben görmezden gelmiştim. İtici gelmişti, emziren bir kadındı, anne, kutsal varlık, dokunulmaması gerek.

Onu yaralamıştır belki de bu mesafeli duruşum. Zaman geçtikçe isteksizlik ve ilgisizlik iyice yerleşince ikimize de, ben kaygılanmaya başlamıştım. Bir şeyler yapıp, bir şekilde

düzeltemeliydim bu sorunu. Romantik durumlar yaratmaya çalıştım, çabaladım. Otelde organize edilen bir eğlence gesine ona sürpriz yaparak bir oda tuttum. Önceden bebeğe bakacak olan bir kadın ayarladım. Her şey kendimce hazırды. Arkadaşlarla güzel bir gece geçirecek, sonra odamıza çıkıp beraber olacaktık. Bebek yok, ağlama sesi yok, emzirme yok, mama hazırlamak yok.

Daha gece yeni başlamıştı ki, telaşla gittiği lavabodan dönüştü yanıma gelip “Acil durum, erken regli oldum, yanıma da ped almamışım” dedi. O kaknem suratlı arkadaşıyla eczaneye gitmek için ayrıldılar yanımdan. Hayli içtim o gece, sarhoş oldum, çok eğleniyormuşum gibi önüme gelenle dans ettim.

Hayal kırıklığı, tam bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

Yalandı kesin, aldatıyordu beni, bu yüzden ona dokunmamı istemiyor, bu yöndeki bütün çabalarımı boşa çıkartıyordu. Arkadaşı da onun yordakçısıydı.

O fikir vermişti kesin. Niyetimi anladılar, eylem planı hazırladılar.

Şlapp, o gece becerecektim seni, kanlı manlı dinlemeyecektim, şlapp, gerekirse zorla... Şlapp...

Arabanın dikiz aynasından yukarı kata baktım yeniden. Sadece gece lambasının ışığı yanıyor. Çınar'ın ağlama sesi de durmuş. Uyumuş demek. Çıksam öpsem onu, mis kokusunu çeksem içime. Yeterince vakit de geçiremiyorum onunla doya

doya. İlgi odağım, düşüncem hep senin üzerinde. İlişkımız nereye gidiyor, evliliğimizi kurtarabilir miyim, kıskançlıklarım, hep sen, her şey sen... Saplanıp kaldım .mına koyayım.

Şimdi ne yapıyor acaba, annesini aramıştır belki, ağlıyor-
dur kesin, ya başka bir adamı aradıysa, teselliyi onda buluyorsa. Direksiyona mengene gibi yapışmış parmaklarımı sökercesine çekip yumruk yaparak ön konsola vurmaya başladım.

Güm, zorlama oğlum, güm, neden zorluyorsun ki, güm, nereye varacağını sanıyorsun, güm, o kadar tırmaladın da ne geçti eline, güm.

Ayazda kalmış bekçi y*rağı gibi dikili kaldın yapayalnız. Her zamanki gibi taşığındakileri boşaltıp küvete, yatıp zıbaracaktın. Ne gerek vardı zorladın?

Yapamadım, sessiz kalamadım. Bir umut, konuşarak hal-
lederiz diye düşündüm. Anlatsın derdini sıkıntısını, çare bulalım, sonra da yatağımıza gidip sarılıp uyuyalım istedim. Yatmak kalkmak da umurumda değil. Olmasa da olur. Alıştım. Ama bir kez daha denesek, son bir kez daha...

Banyodan çıktıktan sonra, yatak odasına geçmektense Çınar'ın odasına yöneldim. Otoriter ve sert bir ses tonuyla "Konuşmamız gerek" dedim. Baygın gözlerle kafasını kaldırdı. Parmağını dudağına götürerek "Hişt zor uyudu uyandıracaksın, yavaş ol" dedi. "Konuşmalıyız" dedim tekrar. "Tamam, geliyorum, sen aşağıya geç" dedi. Ne diyecektim, nereden başlayacaktım, bir fikrim de yoktu. Yanıma geldiğinde solgun, konuşmaya isteksiz hali beni tekrar sinirlendirdi.

“Bu saatte ne konuşması, yarın konuşsak olmaz mıydı? Sabah işe gideceğim yorgunum” diye söylenmeye başladı. “Sevilmediğimi hissediyorum, bu şekilde yaşayamıyorum, sorunumuz var, bu apaçık ortada” dedim. Kayıtsızca sehpa-
da duran ince sigarasından bir tane yakıp ilk dumanı yüzüme
üfleyerek yandan çarklı ama anlık bir yapay gülümsemenin
ardından gergin bir ses tonuyla “Yeni mi fark ettin, epeydir
var” dedi.

İkimiz de dağılmadan daha olumlu bir konuşma yaparak
durumu toparlamak istiyordum.

“Bunları aşabiliriz” dedim, “Çok sevdiğimiz bir evladımız
var. Yuvamız var, tamam çok fazla para kazanamıyor olsam
da düzenli bir geliri olan işim var. Senin işin var...”

“Ya evet, senin bahçedeki çiçekler dışında bir şeyle ilgilen-
diğin var mı?” dedi önce titreyen ve ardından çarçabuk ken-
dini toplayıp güçlü bir havaya bürünerek “Ben bu aldığımız
evin kredisini ödeyebilmek için taklalar atarken, sen bahçe
dizaynı yapıyorsun. Bunca borç, masraf, bebeğin bakıcısı vs.
neyle ödeniyor sanıyorsun. Hayal âleminde yaşıyorsun sen.
Sırf kendini düşünen, vurdumduymaz adamın tekisin. Borç
içindeyiz, yarın gidip kredi çekmeni istiyorum. Ben artık başa
çıkamıyorum.”

“Satalım bu evi” dedim. “Bizi bu kadar zora sokacağına,
daha küçük bir ev alalım. Borç içinde sıkıntı çekmeyelim.”

“İşte bu” dedi, “Seninle ben o kadar farklı insanlar olduk ki. Bizim daha iyiyi hedefliyor olmamız gerekirken, sen hep işin kolayındasın. Çocuk oyunu mu sanıyorsun her şeyi?”

Duyduğum sözler yenilir yutulur değildi. Öfkem gitgi-de büyümeğe başlamıştı. Sakin yapımın altında yatan, gözü kara, deli adamdan kendim de korkuyordum...

“Sen kendini ne zannediyorsun” dedim sert ve öfkeli bir ses tonuyla. “Benim sayemde bir çevren oldu, bir sürü şeyi ben öğrettim sana. Şimdi bana ahkâm kesiyorsun.”

“Bak” dedi, “Sen kötü bir insan değilsin, fakat biz çok farklılaşmıştık, ben başka bir yöne bakıyorum, büyük hayallerim var. Sense bir bekleme odasındaymış gibi yaşıyorsun hayatı. Bir bekleme halindesin devamlı. Ve neyi beklediğini kendin de bilmiyorsun en kötüsü. Yaşam gelip geçiyor ve sen bekliyorsun. Sen gelecek vaat etmiyorsun. Sen benim için de, oğlun için de gelecek vaat etmiyorsun. Sen kendin için bile gelecek vaat etmiyorsun. Erkek olarak başarısızsın. Beceremiyorsun, duyuyor musun beni; beceremiyorsun!”

Bu sözler en mülayim adamı bile çileden çıkartırdı, tam “Yeter” diye bağırıp üstüne yürürken Çınar’ın ağlama sesi duyuldu, panik olmuş halde apar topar yukarıya doğru kaçarcasına gitti. İkisinin ağlama sesleri birbirine karışarak aşağıya kadar geliyordu.

Tartışmamız yarım kalmasaydı “boşanmak istiyorum” diyecekti, eminim. Bunu duymak istemiyorum. Hayır, duymayacağım. İstemiyorum. Ben hafta sonu babalarından olmak istemiyorum. “Sen onun babasısın, bu gerçeği hiçbir şey

değiştiremez” diyerek insanların beni avutmasını istemiyorum. Oğluma bir başka erkeğin benden yakın olmasını istemiyorum. Ona başkasının dokunması fikri öldürüyor beni.

Hem nasıl bu kadar kendinden emin olabiliyor? Birine güveniyor kesin. Beni aldatıyor, yoksa bu kadar cesur nasıl olabilir? Ben bu kadar korkarken o nasıl taş gibi duruyor? Ben erkeğim, bir yolunu bulup düzeltmeliyim. Şimdi yukarı çıksam, hiçbir şey olmamış gibi davransam. Bu konuyu açmasam, suyuna gitsem düzelir, neden olmasın? Hem hangi evlilik çok mutlu ki?

Güm, kendini kandırma, güm, olmayacak, güm, bitti her şey, gör artık bunu, güm...

Nefes alamıyorum Tanrım. Yüreğim göğüs kafesime dar geliyor. Her yer kayıyor sanki. Yer gök birbirine karışıyor. Ne eve girecek gücüm var, ne gaza basıp gidecek mecalim. Arabanın kapısını usulca açtım. Derin derin nefes aldım. Elimin tersiyle ter birikmiş alnımı sildim. Sonbahar başlangıcı olmasına rağmen, yaz gecesi gibiydi hava. Gökyüzüne baktım, yıldızlar ne kadar netti. Evden çıkarken alelacele üstüne basarak çıktığım spor ayakkabıları ayağımdan fırlatıp attım. Eve doğru yöneldim, sokak kapısının yerine yandan arka bahçeye geçilen ahşap kapının sürgüsünü açtım. Bahçemdeydim. Çıplak ayaklarımla çimlerin üzerine basarak etrafı dolaşmaya başladım. Diktiğim üzüm asması iyice boy vermişti, sardunyalılar kan kırmızı renkleriyle daha bir muhteşem görünüyor. Yaseminler, melisalar eşsiz parfümlerini yayıyorlardı havaya, İzmir’in meltem esintisiyle... Hepsine teker teker dokunuyorum.

Hani veda ederken ayrılacağı şey bir başka güzel ve vazgeçilmez gelir ya... Seni seviyorum, seviyorum, seviyorum, hepinizi çok seviyorum.

Bahçe malzemelerini koyduğum yerden çapayı, küreği aldım. Bahçenin tam orta yerine doğru adımladım. Evet, burası uygundu. Kafamı kaldırıp yatak odamıza baktım. Yaşadığımız güzel anılar geldi aklıma... Ona arkadan sarılıp kocaman karnına elimi koyup oğlumuzun tekme atışını heyecanla beklediğimiz o anlar... "Bak bak attı" diyerek çocuk gibi sevinirdik. Yaramaz olacaktı bu çocuk, nasıl da tekmeleri savuruyordu. Bir gece ağzıma dayanmış biberonla uyanmıştım. Bir yandan bir el, müşfik şekilde pırpırlıyordu beni. Diğer tarafında yatan Çınar'la karıştırmıştı beni. Nasıl da kahkahalarla gülmüştük.

Çapayı var gücümle kaldırdım havaya, ya bismillah. Bir daha, hadi biraz daha, açtığım çukur büyüdükçe, öfkem küçülüyor, içime ılık ılık bir şeyler akıyor sanki... Gözyaşlarım sessizce süzülüyor yanaklarımdan aşağıya, toprakla buluşuyor. Ellerimle temizlemeye başlıyorum kazdığım yerden çıkan taşları, uçları sıyrılıyor parmaklarımin, kan sızıyor. Umu- rumda değil, bir an önce bitirmeliyim bu işi. Köşede saksıda duran nar fidanını sürükleyerek götürüyorum açtığım çukura doğru.

Peygamberimizin söylediği bir söz yankılanıp duruyor kafamın içinde: "Kıyamet kopmaya başlamış olsa bile elinde bir ağaç fidanı varsa ve onu dikmeye gücün varsa, hemen onu dik."

Kıyamet gecesi bile olsa dik. Dikmeliyim evet, bir an önce.

Kıyamet gecesi evet, bu benim kıyametim...

Yana yatırıp plastik saksısından çıkarıyorum, kökleri rahatlıyor sağa sola yayıyor kendini. Düzgün bir şekilde oturtuyorum açtığım yere. Gerçek yerine kavuştun işte, burası senin yuvan artık. Filiz atıp meyve vereceksin. Çınar'ımla birlikte büyüyeceksiniz. Hadi beni utandırma kızım. Sizin varlığınızı hep hissedeceğim. Bir yandan toprakla doldururken çukuru, bir yandan konuşuyorum nar ağacımla, "sen benim güzel nazlı kızımsın, tutun buraya olur mu? Herkese tüm güzelliğini göster."

İyice doldurdum toprakla etrafını, yere diz çöktüm. Sıkıca bastırmak gerek, kökleri hava alırsa, toprağa tam oturmazsa çürür, gider. Avuç içlerimle vurarak sıkıştırıyorum toprağı...

Kafamı kaldırıp tekrar bakıyorum evime. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, biliyorum... Uzun uzun bakıyorum, son kez görüyormuşçasına, öyle hissediyorum...

Hayır, beni aldatmıyorsun, sebep bu değil. Bitti, evet, sadece bitti, sen daha cesur davranıyorsun. Hepsini bu...

Var gücümle vuruyorum avuçlarımla toprağa:

- Pat, beni affet, pat, ben seni affettim, pat, elveda pat...



ESNAF LOKANTASI

Murat Şahin

İhsan Bayram'a

“Buralarda *esnaf lokantası* var mı?”

Onu ilk o gün gördüm. Yaşadığım küçük kasabaya yeni geldiği belliydi. Giyimi bizden farklıydı. Sözcükler ağzından tane tane dökülüyordu ve tok bir sesle konuşuyordu.

İki sokak aşağıda dedemden babama, ondan da bana kalacak olan Ege Lokantası'nı tarif ettim ona. Babamın deyimiyle “*Meşhur Ege Lokantası*” nı.

Henüz on beş yaşındaydım. Zamanımın çoğunu okumaya ve futbola ayırıyordum. Şiirle yatıp öyküyle kalkıyordum. Edebiyat lafı geçti mi akan sular dururdu. Edebiyat öğretmenimizin yanından ayrılmazdım. Beni çağırıp elindeki şiir kitabını verdi. İçindeki şiirlerin her dizesi bana başka dünyaların kapılarını araladı. Okudukça şairi merak ediyordum. Ona dair hiçbir bilgiye ulaşamamıştım ve merakım giderek artıyordu.

Ertesi gün kalecisi olduğum futbol takımının antrenmanı-na gittim. Tüm takımın suratından düşen bin parçaydı.

Kaptan'ın yanına gidip, "Hikmet, ne oldu?" diye sordum.

"Hocanın tayini çıkmış," dedi.

Bizi, okulun beden eğitimi öğretmeni çalıştırıyordu. Bir-kaç gün sonra haber geldi. Kasabaya yeni gelen biri çalıştıra-cakmış takımı. Santrfor Murat ile çantalarımızı alıp doğruca antrenman sahasına gittik. Kaptan Hikmet'in yanında aldım soluğu.

"Yeni hoca kim?"

"Kansızın biri."

Anlam veremedim. Elindeki evraklara baktım. Edebiyat Fakültesi mezunu yazıyordu. Buna sevindim, Hikmet'in ne-den kızdığını o zamanlar anlamamıştım. Hikmet, bizden üç dört yaş büyüktü, hepimiz onun sözünü dinlerdik. Büyük çınar ağacının gölgesinde oturmuş, yerde bulduğu kıymıkla dişlerini karıştırıyordu.

"Yeni hocayı neden sevmedin?"

"Anarşistmiş. Babam dedi ki, böyle adamlar burayı karış-tırır."

"Neden o zaman bize hoca yapmışlar?"

"Yönetim kurulu ve okul müdürü istemiş."

Eve döndüğümde, babamın olan bitenden kesinlikle haberi vardır diye düşündüm. Kapıyı çalıp odasına girdim.

“Yeni hoca gelmiş, yarın tanışacağız.”

“Biliyorum, yine de temkinli davranmakta yarar var.”

“Neden temkinli davranacağız?”

Göz göze geldik,

“Neden olacak, bakalım bu sene takımı şampiyon yapabilecek mi?” Ayağa kalktı,

“Yemek hazır sanırım, sofraya geçelim,” dedi.

Annemin yaptığı tarhana çorbası ve güveçte fasulyenin kokusu tüm evi sarmıştı.

Konu o gün kapandı. Ta ki babamdan yiyeceğim ilk tokada kadar.

Sabah erkenden Takoz Ahmet kapıyı çaldı. Defansın bel kemiği idi. Top geçer adam geçmezdi.

“Takoz, bu sene şampiyon olur muyuz?”

“Kesin şampiyonuz, babam ‘bu hoca çok iyi’ dedi.”

Herkes koca çınar ağacının altında toplanmış, bekliyordu. Birkaç dakika sonra okul müdürü ile hocamız birlikte geldi. Görür görmez şaşırdım. Esnaf lokantasını soran o esrarengiz yabancı karşımda duruyordu.

Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri antrenman yapıyorduk. Takım iyiye gidiyordu. Hikmet ve birkaç arkadaşın dışında herkes mutluydu. Üst üste şampiyon olan takımla, uzun zamandır ilk defa liderlik maçına çıkacaktık. Mutlaka

yenmemiz gerekiyordu. Son antrenmandan sonra soyunma odasında Yusuf Hoca hepimizi etrafına topladı.

“Kaptan, yarın en çok iş sana ve İhsan’a düşüyor.”

Bu kadar zamandır ilk defa ismimi söylemişti Hoca, çok heyecanlandım. Sürekli iletişime geçmek istiyor fakat bir türlü cesaret edemiyordum. Her geldiğinde koltuğunun altında farklı bir kitap oluyordu. Merakla kitabın ne olduğunu görmeye çalışıyordum. Çok az konuşuyor sürekli uzaklara dalıyordu. Bazen bizim yanımızda değilmiş gibi davranıyordu.

O gece uyuyamadım. Bu maç hepimiz için çok önemliydi. Saat gelip çatmıştı. Soyunma odasında formalarımızı giymiş, Yusuf Hoca’nın ilk on altıyı tahtaya yazmasını bekliyorduk. Bazı arkadaşların gerginliği yüzlerinden okunuyordu. Bense yanımdan ayırmadığım şiir kitabından rastgele bir sayfa açmış okuyordum. Aniden kapı açıldı, Yusuf Hoca içeriye girdi. Hepimiz ayağa kalktık. Bir şey söylemeden direkt tahtaya isimleri yazdı. Bize döndü,

“Çocuklar, bu takımı çok iyi tanıyorum. İhsan, ilk yarı sana çok iş düşecek. Defansif oynayıp, kontratakla işi bitireceğiz. Kendilerine çok güveniyorlar. Gol atamadıkça panikleyecekler, panikledikçe de kontrolü kaybedecekler.”

İlk yarı karşı takımın yoğun ataklarına rağmen 0 - 0 bitmişti. Devre arasında Yusuf Hoca, soyunma odasına gülümseyerek girdi.

“Aferin çocuklar, ilk yarıyı gol yemeden bitirdik. Şimdi işimiz kolay. İkinci yarı daha fazla risk alarak oynayacaklar. İlk dakikalarda sakın olun ve topu ayağınızda tutmaya çalışın, bol bol pas yaparak iyice yorun onları. On dakikanın ardından tüm takımın Hikmet’e ve Murat’a çalışmasını istiyorum. Golü bulduğumuz anda kontrolü tamamen kaybedecekler ve kontrataklara devam edip bir gol daha bulursak maç bizimdir. Bu bir takım oyunu, sakın aklınızdan çıkarmayın bunu! Birbirinizi kollayın kafanız yukarıda oynayın. Son kırk beş dakika çocuklar ve sonrasında liderlik bizim. Haydi, sahaya!”

Yusuf Hoca’nın konuşması hepimize güç vermişti. Aldığımız enerji ve coşkuyla sahaya çıktık. İkinci yarı yine Yusuf Hoca’nın dediği gibi başlamıştı; rakip üstümüze daha çok geliyordu. Kendi sahamıza kapanmış, kontratakla gol bulmaya çalışıyorduk. Rakibin attığı bir şutu kurtarmış, Murat’a doğru degaj atmıştım. Murat aldığı topla orta sahayı geçti, sağ çizgiye inip Hikmet’e asist yaptı. Hikmet, havalanan topa kafayı çaktı, golü buldu. Hep birlikte Yusuf Hoca’ya doğru koştuk. Son dakikalara kadar maç böyle devam ederken, bizim Takoz Ahmet ceza sahası içinde karşı takımın golcüsünü resmen biçti. Hakem tereddüt etmeden penaltı noktasını gösterdi. Ahmet itiraz için hakemin üzerine yürüyüp bağırınca önce sarı, küfredince kırmızı kartı yedi. Saha kenarına zorla götürdüler onu. Hepimiz öylece donup kaldık. Takımın kaderi ellerimdeydi. Penaltıyı kimin atacağı belli olunca Yusuf Hoca beni yanına çağırdı.

Koşarak soluğu yanında aldım.

“Buyurun hocam.”

“Sol tarafa atla,” dediğinde ne demek istediğine anlam verememiştim.

“Ne solu?” diye sordum.

“Sol taraf, topu senin soluna atacak. Oraya doğru hamle yap.”

“Tamam, hocam,” deyip kaleme geçtim.

Nefesler tutulmuş, Hasan Ali gerilemiş gerilemiş geri-lemişti. Belli ki topa tüm gücüyle vuracaktı. Kafamda hep Yusuf Hoca’nın söylediği yankılanıyordu: “Sola doğru hamle yap.” Hasan Ali’nin ve takımının son şansı buydu. Topa vurdu. Sağa doğru uzandım. Ellerimin topa değdiğini hissettim... Penaltıyı kurtarmıştım. Bir anda bütün takım üzerime çullandı. Yerden kalktığımda Yusuf Hoca’nın koşarak sahaya girdiğini, bana doğru geldiğini gördüm. Tüm gücüyle sarıldı.

“İyi ki kendi bildiğini yaptın,” dedi.

Düdük çaldı, maç bitti. Artık liderdik. Uzun zamandır taraftarlarımız ve takım olarak ilk kez bu duyguyu tadıyorduk. Güçlü bir tezahürat eşliğinde soyunma odasına girdik. Hiçbirimiz liderliğe inanamıyor, ne yapacağımızı, bilemiyorduk. Yusuf Hoca, okul müdürümüzle soyunma odasına girdi.

“Harikasınız çocuklar. Elinizden gelenin en iyisini yaptınız,” deyip yanıma geldi, “Hatta kendiniz olup benim dediklerimi bile yapmadınız. Lider olmaktan daha önemli bir şey yaptınız; hislerinize güvenmeyi, risk almayı ve takım olmayı

öğrendiniz. Müdür Bey’le daha önce konuşmuştuk, bu maçı kazanırsak takımı İzmir Fuarı’na lunaparka götüreceğine söz vermişti. Haftaya fuara gidiyoruz.”

İşte o an sevincimiz ikiye katlandı.

Bir hafta sonra kendimizi, Fuar’ın lunaparkında deliler gibi eğlenirken bulduk. Yusuf Abi bir köşeye oturmuş kitap okuyordu. Yanına yaklaştım. Beni fark edince kafasını kaldırıp uzaklara daldı. Ben yokmuşum gibi bir şiir okumaya başladı.

“Damlara bakan penceresinden

Liman görünürdü

Ve kilise çanları

Durmadan çalardı, bütün gün

Tren sesi duyulurdu yatağından

Arada bir

Ve geceleri...”

İşte o an, fırsat bu fırsat diyerek şiire ben devam ettim.

“Bir de kız sevmeye başlamıştı

Karşı apartmanda

Böyle olduğu halde

Bu şehri bırakıp

Başka şehre gitti...”

Şaşırdı. Aniden ayağa kalktı.

“Sen bu şiiri nereden biliyorsun?” dedi.

“Orhan Veli” dedim “ve onlarca şiir daha var ezberimde...”

“Aferin İhsan, bundan sonra seninle edebiyat da konuşalım.”

“Yusuf Hocam, Orhan Veli’yi tanır mıydın?” diye sordum heyecanla.

“Çok iyi arkadaşımdı,” deyip yine uzaklara daldı...

O günden sonra Yusuf Hoca, Yusuf Ağabey olmuştu. Birçok ortak noktamızı daha keşfetmiştik. İkimiz de sinema âşığıydık, resme meraklıydık. Onu ilk gördüğüm günün üzerinden bir yıl geçmiş ve biz birbirimizle iyice yakınlaşmıştık. Filmleri kaçırmaz, civar şehirlerdeki, ilçelerdeki galaları, resim sergilerini, edebiyat sohbetlerini takip ederdik. Kasabamızda sinema olmadığı için sık sık kovboy filmleri izlemeye şehir merkezine giderdik. Sinema ve edebiyat hayatımız olmuştu. Aramızda epey yaş farkı olmasına rağmen kendime en yakın hissettiğim insan oydu. Zamanla paylaştıklarımız arttıkça Yusuf Ağabey’in bir yazar olduğunu öğrendim. Ne zaman ona gitsem odasının her yerinde el yazısıyla karalanıp buruşturulup atılmış notlar görüyordum. Birçoğunu ya o uyurken ya da ondan gizleyerek okuyordum. Beğendiklerimi alıp daktilo ettiriyordum. Yakınlığımız, paylaşımlarımız ilerledikçe ve yazdıklarını okudukça, hayranlığım daha da

artıyordu ona karşı. Bir süre sonra konusunu hiç açmamamıza rağmen, o, yazdıklarını masasının üzerine bırakıyor, ben de onları daktilo ettirip masasına geri bırakıyordum. Bu ikimizde de alışkanlık hâline gelmişti. Her hafta kaldığı köye, yanına uğrardım, yazdıklarını almak için. Karşılıklı susardık çoğu zaman. Bir sabah evine gittiğimde Yusuf Ağabeyi yanan bir yağ tenekesinin başında buldum. Suskundu. Beni görünce tenekenin sıcaklığına aldırmadan çıplak elleriyle tutup arka bahçeye götürdü. Arkasından gittim,

“Ağabey ne yakıyordun?” diye sordum.

“Önemli değil, gel soğuk bir ayran içelim birlikte,” deyip beni mutfağa sürükledi. Mutfaka giderken kapısı her zaman kapalı olan bir odanın kapısının açık olduğunu gördüm. Kitaplarla dolu bir odaydı bu. Kendimi tutamayıp hemen odaya girdim. Kitaplığını kurcalarken edebiyat öğretmenimizin bana verdiği şiir kitabını gördüm.

Yusuf Ağabey elinde ayranlarla odaya girdi, elimdeki kitapla ona dönüp,

“Ağabey bu şairi tanıyor musun?” diye sordum. “Biliyor musun, bu kitabı bana senden önceki edebiyat öğretmenimiz hediye etmişti. Defalarca okudum.”

“Çok yakından tanıyorum.”

“İnanmıyorum, o kadar çok kafa yordum ki bilemezsin. Kimdir? Bana biraz anlatır mısın?”

“O şair benim.”

“Canım ağabeyim, beni makaraya alma.”

“Ne makarası İhsan, o kadar hukukumuz olsun.”

“Nasıl olur ama ağabey. Burada Nevzat Çorum yazıyor.”

“Bir dönem şiir yayınlatmam yasak olduğu için takma isim kullanmıştım.”

Ona başka soru sormadım. Çünkü konuyu açtıkça huzursuz oluyordu. Konuyu kapattım.

Kasaba iyiden iyiye çalkalanmaya başlamıştı. Yusuf Ağabey hakkında olumsuz söylentiler dolaşıyordu. Kısa bir süre sonra takımı bıraktı. Evine kapandı. Sık sık onu görmeye gidiyordum. Onunla görüştüğümünden ailemin haberi yoktu. Bilselerdi ne tepki verirlerdi bilmiyordum.

Ege Lokantası’ndaki işim bitmiş, soluğu Yusuf Ağabey’in kapısında almıştım. Kapıyı uzun uzun çaldım. Son günlerde kendini iyice salmış, saç sakalı birbirine karışmış, bana ve etrafındaki insanlara karşı çok sinirli davranır olmuştu. Kapıyı açtı,

“Ağabey uyuyor muydun?”

“Yok düşünüyordum.”

“Neyi?”

“Ne oldu, neden geldin?”

“Şiirler için ağabey, yazdıklarını daktilo ettireyim dedim.”

“Şiir miir yok,” dedikten sonra kapıyı suratıma kapattı. Israrla çalmaya devam ettim. Çünkü onun neye hayır demeyeceğini çok iyi biliyordum. Kapıyı tekrar açtı:

“Ağabey, şehre yeni filmler gelmiş, gidelim mi?”

“Bekle.”

On beş dakika sonra trene binip şehre doğru yola koyulduk. Hiç konuşmadık. Çok düşünceliydi. Kafasından neler geçtiğini merak ediyor, soramıyordum. Tam üç sinema dolaşp beş film izledik. Saat gece yarısını geçiyordu.

“Ağabey bu saatten sonra kasabaya dönmeyelim.”

“Olur, otelde kalalım.”

Aslında otelde kalmaya pek niyeti yoktu. Evi aradım, aneme Yusuf Ağabey ile şehirde kalacağımı, ertesi sabah erkenden döneceğimi söyledim.

“Bu saatte buralarda açık esnaf lokantası var mıdır?” diye sordu.

“Buluruz.”

“Çorba içelim.”

Biraz gezindik ama esnaf lokantası bulamadık. Çorbası olan bir pideciye girdik. Çok kalabalıktı. Çorbaları söyledik. Karşı masaya bir sarhoş oturdu. Ayakta zor duruyor, gözünün önünü göremiyordu. Nasıl becerebildi bilmiyorum, kendine çorba söyledi. Gözüm sürekli onun üzerindeydi. Çorbası geldi. Masanın üzerindeki peçeteleri çorbanın içine atmaya

başladı. Ekmek gibi bölüp bölüp içine atıyordu. İki masa ar-
kada sipariş alan, yaka kartında Fevzi yazan garsonu çağırıp
masayı işaret ettim. Sürekli gelen müdavimlerden olacak ki,
Fevzi masaya giderken,

“Yine mi sen geldin kardeşim,” diye söyleniyordu. Çorba-
dan sonra Yusuf Ağabey dört bardak çay içti. En sevdiği içe-
cek çaydı. Keyfi biraz olsun yerine gelmişti.

“Yusuf Ağabey sen neden sürekli esnaf lokantası arıyor-
sun?”

Kafasını kaldırdı. Bir çay daha söyledi. Etrafındaki insan-
ları süzdü.

“Esnaf lokantaları hem temiz, hem de fiyatı uygun olur.”
O arada çayı geldi. Sözüne devam etti.

“Üstelik çay ve su ücretsizdir.”

Küçük bir otel bulduk. İçeriye girdik. Resepsiyondaki
görevli, eli çenesinde uyuyordu. Eli neredeyse morarmıştı.
Uyandırdık. Bizi odamıza çıkardı. Yusuf Ağabey beş lira bah-
şış verdi.

“İyi geceler efendim.” Bana baktı, “İyi geceler.” Önce ben
sonra Yusuf ağabey cevap verdi.

“Sağ ol.”

“Sağ ol.”

Yataklarımıza yattık. İşte o an Yusuf Ağabey’in dudakla-
rından dizeler dökülmeye başladı.

“Siz göbek kirinden bahsedin

Sevgi ozanlara özgü

Tüysüz bir çeneye dayalı morarmış bir el

Ya bilekler diyeceksiniz ya bilekler

Ya gün yanığının bittiği çizgi

Göbek kirinden

Pis kokulu ağızdan

Hani sabahları öpülmeyen

Bir büyük kentte

Yoğurt yalamaya giden çocuklardan

Sırılsıklam postallardan

Vıcık vıcık ayaklardan

Yeni yorgunluklara dinlenen

Bir büyük kentteyim işte

Upuzun bir otele girmişim bile bile

Merdivenleri çıkıyoruz

Önümde gergin bir pantolon

İyi geceler iyi geceler

Sağ ol

Sağ ol”

Bir süre sessizce tavana baktık. Aklımı kurcalayan bir soru vardı. “Upuzun bir otele girmişim bile bile” neyi bile bile girmişti otele, dayanamayıp sordum,

“Yusuf Ağabey ‘Upuzun bir otele girmişim bile bile’ neyi bile bile girdin?”

“İhsan!”

“Efendim ağabey.”

“Hadi yat artık sabah erken kalkacaksın.”

Bu soru aklımdayken uyuyamazdım. Sağa döndüm sola döndüm yok... İçimden kızıyordum Yusuf Ağabeye. Neymiş, yatacakmışım çünkü sabah erken kalkacakmışım, sanki kendisi erken kalkmayacak... Buldummmmm...

“Yusuf Ağabey buldum!”

“Neyi buldun İhsan?”

“Uyumayacağını bile bile girdin otele!”

Hiç sesini çıkarmadı. Sabah uyandığımda Yusuf Ağabey odada yoktu, erkenden kahvaltıya inmişti. Sabah, yedi buçuk treniyle kasabaya döndük. Annem çok merak etmiş beni, babam salonda bekliyordu.

“Neden bana haber vermeden şehirde kaldın?”

“Anneme haber verdim.”

“Kiminle beraberdin?”

“Yusuf Ağabeyle.”

“Bir daha o adamın yanında dolaşmanı istemiyorum İhsan, duydun mu beni?”

“Baba, çok iyi bir insan ve edebiyatçı, edebiyat sohbetleri yapıyoruz. Ayrıca çok güzel şiirler yazıyor.”

“İstemiyorum İhsan, anlıyor musun?”

“Baba sen değil miydin adaletten, hukuktan, iyilikten, doğruluktan bahseden? Yusuf Ağabey kime ne yaptı ki?”

“Bütün kasaba çalkalanıyor. Hükümete karşı şiirler yazıyormuş. Bana herkes İhsan’ın ne işi var o komünistle diyor.”

“Bana hep doğruları ve gerçekleri söylememi sen öğrettin baba. Yusuf Ağabey’in yazdıklarında ya da söylediklerinde neymiş ki yanlış olan?”

“Doğruyu yanlış ayırt edecek yaşta değilsin, şimdi hemen odana git.”

“Çok yanılmışım baba, çok...”

“Hangi konuda?”

“Senin de Hikmet’in babasından farkın yokmuş,” dediğim anda okkalı bir tokat yüzümde patladı. Şöyle bir sendeledim. Elimi yanağıma götürdüm, yanıyordu. Odama geçtim. Hıçkırarak ağlıyordum. Aslında tokat değildi beni bu üzen. Babam, böyle düşünen biri olmamalıydı. O benim kahramanımdı. Doğru yolu gösteren, haksızlığın karşısında dimdik duran, ezilenin yanında olandı. Birkaç dakika sonra annem odama girdi. Okuma yazması yoktu. Sevgi dolu bir insandı. Evimizin

ışığı, hayatımızın neşe kaynağıydı. Ağladığımı görünce o da ağlamaya başladı.

“Oğlum, İhsanım, o adam anarşikmiş bak, babanı dinle, o senin kötülüğünü istemez.”

“O anarşik falan değil anne!”

“Böyle adamlar devletimize zarar verir oğul.”

Anneme Yusuf Ağabeyi anlatamazdım. Çünkü siyasetle ilgili bildiği tek şey oy kullanmaktı. Onda da ne yapacağını babam söylerdi.

“Beni seviyor musun anne?”

“O nasıl söz oğlum, seni sevmez miyim hiç?”

“Anarşik olsam yine de sever misin?”

“Sen ne olursan ol severim... Yoksa anarşik mi oldun oğul?”

“Hayır, güzel anam benim. İnan seni üzecek hiçbir şey yapmam.”

Kafasını salladı. Sessizce odadan çıktı. Uzun bir süre Yusuf Ağabey ile görüşmedim. Kendimi şiirlere, öykülere, romanlara verdim. Bir gece yarısı bir öykünün içinde kaybolmuştum. Öykü şöyle bitiyordu. *“Ne hissediyorsan onu yap, aynı duyguları bir daha hissedemeyebilirsin...”*

Gece okuduğum o söz üzerine sabahın köründe Yusuf Ağabeyin kapısını yumruklarken buldum kendimi. İçerden sesler geliyordu.

“Ev sahibi yok.”

“Ben kiracıya geldim. Ev sahibine değil, Yusuf Ağabey aç kapıyı.” Kapı açıldı Yusuf Ağabeyi tanıyamadım. Son birkaç ayda çökmüş, saç sakalı iyice birbirine karışmış. Üstü başı berbattı.”

“Bugün ayın kaçı, hangi gündeysiniz?”

“13 Ağustos Cuma.”

“Saat kaç?”

“Yediyi çeyrek geçiyor.”

“Neden geldin?”

“Şehre gidelim, film izlemeye.”

Apar topar evden çıktık. Annemin hazırladığı yiyeceklerle şöyle bir göz attım. Dört tane haşlanmış yumurta, peynir, zeytin, domates ve salatalık vardı. Trene yetiştik. Karşımıza iki turist oturdu. Yusuf Ağabey çok iyi İngilizce biliyordu. Onlarla sohbet etmeye başladı. Tuvalete gitmek için ayağa kalktım.

“Yusuf Ağabey akşam erken dönelim, unutmadan karnın açsa bu poşette kahvaltılık var,” dedim.

“Tamam, sen bir yere mi gidiyorsun?”

“Tuvalete.”

Döndüğümde Yusuf Ağabey yumurtalardan birini yiyor, diğer yandan da küçük bir kâğıda notlar alıyordu. Yanına gelince elindeki kâğıdı katlayıp turistlere verdi.

“Yusuf Ağabey ne yazdın o kâğıda,” diye sordum.

“Önemli değil,” dedi.

Yan koltuktaki adamın gözlerini üzerimizde hissettim, önemsemedim. Turistler bizden iki istasyon önce indi. Bizi izleyen o adam da bir istasyon sonra inince vagonda baş başa kaldık ikimiz. On beş dakika sonra şehir merkezi istasyonuna vardık. İner inmez beş altı kişi etrafımızı sardı.

“Polis! Bizimle karakola kadar geleceksiniz.”

“Ne oldu ne suç işlemişiz?”

“Karakolda öğrenirsiniz, yürüyün.”

“Yusuf Ağabey ne oluyor?” diye sordum.

“Bilmiyorum, gidince öğreniriz. Korkma.”

Bizi ayrı ayrı odalara koydular. Korkuyordum. Genç bir polis gelip yanıma oturdu.

“Sana birkaç soru soracağım.”

“Buyurun.”

“Trende gelirken karşınıza iki turist oturmuş onları tanıyor musun?”

“Tanımıyorum,” dedim.

“Peki, yanındaki ağabeyin tanıyor muydu?”

“Hayır tanımıyordu?”

“Bir kâğıda not alıp onlara vermiş ama.”

“Evet verdi.”

“Ne yazıyordu o kâğıtta?”

“Bilmiyorum, zaten İngilizce yazmıştır. Okusaydım da anlamazdım.”

“Sormadın mı ne yazdığını?”

“Sordum, önemli bir şey değil dedi.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun demek?”

“Sadece anlattıklarımı biliyorum.”

Yusuf Ağabeye babam kadar güvenirdim. Bana ondan kötülük gelmeyeceğine emindim. Ama sorulan sorular beni tedirgin etmişti. Kısa bir süre sonra Yusuf Ağabeyi yanıma getirdiler. Bizi yakalarken komiser olduğunu söyleyen orta yaşlı polis Yusuf Ağabeye dönüp,

“Turistleri ve notu bulduk. Umarım doğru söylüyorsunuz,” dedi.

Yusuf Ağabey ile göz göze geldik. Birkaç soruyu arka arkaya sordum ona.

“Yusuf Ağabey, tenekenin içinde yaktığın kâğıtlar neydi?”

Yüzüme baktı. Acı acı gülümsedi.

“Senin daktilo ettirdiğin şiirler, hiçbiri içime sinmedi ben de hepsini yaktım. Üzülme diye görmeni istemedim.”

“Peki, turistlere verdiğin not?”

“Sen tuvalete giderken, ben poşetten bir yumurta çıkardım. Kabuğunu soyup yerken onları çok şaşırmış gördüm. Birer tane de onlara ikram ettim. Yediler ve çok beğendiler. Onlar yumurtayı bu şekilde hiç yapmamışlar, nasıl yapacaklarını o küçük kâğıda yazdım.”

Çok utanmıştım. Onu bu kadar sorgulamam hoşuna gitmemişti. Karakoldan çıkarken turistler ifade veriyordu. Yusuf Ağabey konuşmuyordu. Şehrin bu bölgesine ikimiz de hiç gelmemiştik. Saat öğlen bir buçuk olmuştu. Ara sokaklardan yavaş yavaş yürüyorduk. Önümüzden benim yaşlarımda bir genç geçerken Yusuf Ağabey seslendi,

“Bakar mısın?”

“Buyur ağabey.”

“Buralarda *Esnaf lokantası* var mı?”



ŞEHİRSEL KAYINTI

Yiğit Sönmez

Sene 2005.

Yaşım on sekiz henüz. Ergenliğimin verdiği bütün olgunlukla, üniversite sınavına ikinci girişimde muhteşem bir başarı örneği gösterip Türkiye genelinde yüzelliüçbinküsuruncu olarak Ege Üniversitesi Su Ürünleri Mühendisliği bölümünü kazanmışım. Hem de ikinci öğretim. İlk yıl rahat geçsin diye hazırlık okumaya karar kılmış bütün havalı tavrımla okulun ilk günü sınıfa adım atmışım. Kafam çok yükseklerde, burnum desen gökleri deliyor. Eylül ayının son demleri. İzmir çok çekici, sanırsın ülkenin cazibe merkezi. Gitmeden önce abiler teker teker fısıldamış kulağıma: “Çok şanslısın oğlum, İzmir’de kızlar teklif ediyor.”

Günler yavaş yavaş yuvarlanırken ardıma doğru güzel üç beş arkadaş edinmişim. Hepsi iyi aile çocukları, delikanlı bireyler. İzmir’de zordur dost edinmek, dost kalmak arkadan iş çevirmeden. Yani tecrübeleyerek öğrendim bu durumu. Çok çakalımdır normalde, burnumdan kıl aldırırmam ancak iş insan ilişkilerine geldiğinde ruhumun çok naif kaldığını öğretiler bana İzmir’sel çevredeki insanlar. Aslında onlarda da

suç bulmak yanlış, ben her nasıl yemeğimi, içkimi paylaşıyorsam onlarda iyi niyetlerinden kadınlarında paylaşılmaya açık olduğunu düşünüyorlardı sanırsam. Neyse zamanında çok sövdüm, şimdi artık anlıyorum oksijen israflarını. Gittikten sonra bir abi söylemişti: "Sırtını ve kalbini her zaman duvara dayı İzmir'de." İzmir'de en çok erkekler çirkinleşiyormuş.

Ben yine böyle okula gidip geliyorum arada, insanları eleştiriyorum, yukardan bakıyorum filan durup dururken âşık oldum. Ama nasıl? Onu ilk gördüğümde içimden geçen ses şöyle buyurdu: "O ne lan? Şiir ayaklanmış yürüyor." O zamanlar şiir yazmıyorum henüz, yazsam da ayıp olurmuş o güzelliğe. Eskilerin deyişiyle "bir içim su." Ceylan gibi. Sadece kumral saçlarının kapadığı sütunsal boynuna on sayfa ayrılır ansiklopedilerde. O kadar nefise bir yaradılış. Gizemli bir bünyesi var. Ne yapsam, kimi araya soksam tık yok. Her adım elimde patlıyor, kendimi Bornova'nın karanlık barlarına salıyorum. Bornova sevimsiz beton bir semt. Okula yakın oluşu cazip kılıyor ders aralarını, alkole düşüyorum gündüz vakitlerinde, öğrenciye de ucuzdur gündüz içmesi, içtikçe seviyorum ve sevdikçe içiyorum.

Günler yine çılgın atarak ağlarken ardımda, ektiğim soruşturma tohumları filizlenmeye başlıyor bir anda. Kız Ankaralı. "Allah" diyorum işte bu, kız Ankaralı. İzmir'den soğuduğum günler, aşk acısı bir yandan, dost kazıkları kardeşim olmuş ve platonik kuyusuna düştüğüm kadın benim şehrimden. Şükrediyorum ilk defa; teşekkür mânâsında. O gün ders çıkışı "merhaba" diyorum ilk defa. Gülümsüyor haliyle, bütün kat duymuş ona beslediğim, büyüttüğüm hayranlığı. İki tane gamzesi varmış, o an görüyorum. Ben merhaba dedim diye

çıkıyorlar saklandıkları yerden. Bana özel yani. Metroya yürüyoruz beraber, yakınmış evlerimiz, kendi de bana yakınmış esasen. “Neden bu kadar uzun sürdü” diye soruyor, dengemi kaybedip tökezliyorum. “Pardon ne neden?” diyorum. “Bir merhaba için bu kadar beklenir mi hiç” diye soruyor? “Sendeki kendimi gördüm” diyorum, “kendimle hesaplaşmamın bitmesini bekledim.” Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum tam olarak, o da çok anlamamıştır diye düşünüyorum ama derin bir şeylerden bahsettiğimin farkında. Susuyor bir an; ancak gözleri mutluluk haykırıyor. İşte hayatımın ilk mânâsal dönemi o an başlıyor. Seviyorum ve artık platonik bir olgu değil. Annem her fırsatta söylüyor: “Oğlum sevdiğin zaman hakkını ver, yer mekân fark etmez, mutluluğu sevginin kollarında bulacaksın.”

Alsancaklara gitmeye başlıyoruz beraber. Alsancak hep mutlu etmiştir beni. Geçen günleri saymıyorum artık, gelecek günler daha aydınlık, kış vakti dondurma yiyoruz. Kordondaki çimleri halen hiç sevmem ama o varken sanırsın Central Park. Roman teyzeler çiçek satıyor her görüşte ama hiçbiri onun kadar güzel kokmuyor. Beraber uyumaya başlıyoruz zamanla ve ben uyumadan, gözlerim açık yaşıyorum rüyamı. Hayat pek müthiş. Büyürken yaşam kendini hep hatırlatmıştır şu laflarla: “Oğlum Yiğit her şey çok güzel gidiyorsa kork, mutlaka bir terslik olacak. Bir yandan iyi gidiyorsa, başka bir yandan patlayacaksın.” Korkmuyorum.

Aylar birer ikişer mutluluk çizgisinde akıp gidiyor. Çok sevişiyoruz. İzmir’i bile seviyorum artık. Diyorum bu iş böyle gitmeli, sonunu göremiyorum yaşadığım güzelliklerin. Bahar geliyor yavaştan ki İzmir’e çok yakışır bu mevsim. Benim

alerjim var gerçi, tam hakkını verememişimdir her seferinde. Bir çıtırdama başlıyor hayatımda. Ailede sağlık sorunları, ilişkiye dâhil edilen birkaç gereksiz unsur falan filan. Bahar geliyor ama üstüme doğru, dört kollu bir canavar edasıyla. Ya da ben kışa doğru geri adım atıyorum, karanlık geçer bende kışları. Soğuğu da sevmem zaten hiç. Elimden kayıyor artık rüyalarım, birer birer güzellikler uçuyor yuvamdan ve ben sadece izliyorum. Hayatla göz göze geliyoruz ve bu sefer ben konuşuyorum: “Özür dilerim, korkmam gerektiği yerde korkmadım, ama şimdi hiç korkmadığım kadar korkuyorum.”

Depremler oluyor artçısı kendisinden daha büyük olan depremler. Kendimi tutamıyorum, kaçıyorum. Ondan uzaklaştığım her an kendi derinliğimde boğuluyorum ve tabi o sıralar Oğuz Atay ile tanışıyorum. “Tutunamayanlar” denen bir karanlığa davet ediyor beni. Ben daha da dibe batıyorum. Okulu bırakıp, her sıkıntılı ânımda sığınağım olan bir yere kaçıyorum; ejderhaların kolladığı bir kale gibi. Ancak, zaten beni kurtarmaya niyetli bir insan evladı yok. Sıkışıyorum tırnak aralarım ve kalbimi kanatıyorum onlarla. Aktıkça ben rahatlıyorum, aktıkça ben ferahlıyorum, aktıkça kızıl aydınlıklara yaklaşıyorum. Kendimden kurtuluşu yine kendimde buluyorum.

Ve sene oluyor 2006.



İNCİNİN TANRIÇASI

Hilal Bayram

“Ben Artemis. Şimşeklerim benim okum, onları
çakıyor, göğü tüm haşmetiyle köpük köpük ba-
ğırtıyorum şehrimin üstünde. Ay benim emrimde. Onun
gücüyle denizlerim şaha kalkmış, şehrimde çağılıyor. Yüre-
ğimdeki acıyı boşaltıyorum, çığlıklarımı yeri göğü birbi-
rine katıyorum. Aşk! Aşk, böyle batıyor yüreğime. La Perle
de l’lonie, Iyonya’nın incisi, aşkın incisi, vuslatsız aşkla-
rın şehri, sen gör yüreğimi. Fırtınaların yetersiz kaldığı acı
kaderin olsun. Sen benim şehrim, benim yarattığım şehir,
kaderini yazıyorum. Fırtınaların, çığlıkların, yüksek duvar-
ların, acılı yüreklerin çatısı olacağın, dünya batana kadar
bu kaderle konuşulacağın, kederlerin içinde bir ‘Siyah İnci’
olarak eşsiz güzellikle parıldayacağın bir kader bahşediyo-
rumsana. Tarihler boyunca yüreğimin acısını taşıyacağın
kaderle varolacaksın. Ay’ımın ışığı olup renklerin tanrısı
siyahın içinde parlayacaksın. Ben Artemis, senin tanrıçan.
Ben Artemis, şehrimin Siyah İnci’si Artemis.”

Günlerden gece yarısı. Artemis, güzel tanrıça, seslendi bana. Acısını akıttı yüreğime ve “gel” dedi. “Gel, benim şeh-rime.” Umutsuzluğun pençesinde boğuşurken, yılmışken, vazgeçmişken, canım çok yanıyorken, bir ele ihtiyacım var-ken “gel” dedi bana. Gittim. Bir kumbara yaptım kendime; umutlarım, hayallerim, tüm güzel günlerim... Neyim varsa aldım yanıma ve düşürdüm yolumu onun yoluna. Kendi kır-gınlıklarımı kumbaramın en derinine iteleyip yer açtım vus-latsız aşklar diyarına.

Şimşekler çakarken bitirdim yolumu. Denize sıfır, şirin bir pansiyonda noktaladım yolculuğumu. İşletmecisi Madam Constantina karşıladı beni. Ah, dedim. Artemis’in şehrinde bir Constantina. Masal gibi... Anlamadı ama sıcacık gülüm-sedi; “Hoş gelmişsin be more” diyerek oturttu beni karşısına. Bu mevsim degelmez kimsecikler buralara, fırtınanın içinden hangi rüzgârlar attı seni? Müşterisiz bir yerde nasıl da şık gi-yinmiş, ufak tefek Madam. İnci gibi...

Gülümsedim ve “Artemis, Madam. Artemis çağırdı beni buralara.” Hiçbir şey demeden kalktı, bir sandık aldı ve tek-rar karşıma oturdu. “Anladım” dedi o tatlı şivesiyle şöyle bir uzatarak. “Fırtınalar içinde kaybolmaya geldin sen. Bilir mi-sin, o fırtınaların en büyüklerinden biri Kurtuluş Savaşı’nda yaşandı buralarda? Ama bak kimsecikler bilmez bunu. Bir sır oldu girdi bu sandığa, be more! Ne derdiniz siz Hasan Tahsin, nam-ı diğer Osman Nevres. Hani ilk kurşunu atan, Mustafa Kemal’in izinde mücadelenin başını çeken, ulusal sembol ola-rak gösterilen Hasan Tahsin. Kahraman asker!

Artemis yazdı bu şehrin kaderini, vuslatsız aşkların şeh-rini. Heh, işte! O antik çağlardan bu güne değişmedi pek bir şey. Şehrin kaderi aynı, kişiler farklı. O kadere yürüyen bir asker... Gel gör ki fırtınalı bir aşkın kahramanı, güzel mi güzel bir genç kadının gönlünün tek sahibi.

Bu sandıkta bir sır gibi yaşayan destanın başkahramanı!" Ellerim titreyerek aldım sandığı madamdan; açamadım. Ağır adımlarla odam açtım ve kapıyı kapadım. Işığımı yakmadan cama yöneldim. Deniz döverken önündeki duvarları yıkmak istercesine Artemis'e gülümseyip en umutsuz olduğum anda bana bu yolu açtığı için binlerce kez teşekkür ettim. Savaşıldışındım neden sonra. Kaderi karanlıklar içinde parlamak olan şehrimin barındırdığı acıları dinledim, atılan kurşunların sesine kulak verdim. Her atılan kurşunda hangi aşkların öldüğünü merak ettim. Efeler akın etti, etrafımı sardı birden bire. Efeler diyarında onların yangınını kattım kendi yangınım. Bir harmandalının kokusunu doldurdum burnuma. Çığlık çığlığa çektim içime.

"Ah, bir ataş ver

Cigaramı yakayım

Sen salın gel

Ben boyuna bakayım"

Efeler ağır ağır dönerken, tam dizlerinin üstüne çökmüş-ken yürekleri sağır eden bir kurşun sesi dağıttı görüntüyü bir anda. Nam-ı diğer Osman Nevres değil miydi o? Şöyle

bir silkinip kendime geldim. Ne oluyordu bana böyle? Sonra merakıma yenik düşüp sandığa yöneldim. Kokular çok şey anlatır insana. Derin derin soludum sandığın kokusunu, üstündeki ince işlemlere dokunduğum anda görüntüler doluştu zihnime. Narin, güzel bir kızın zeytin gözlerinden akan yaşları gördüm. Cephede oradan oraya koşturan, hayatının baharında şehit olan yakışıklı bir genç gördüm.

İncitmekten korkarcasına kaldırdım sandığın kapağını; sararmış bir sürü mektup, ucu yanmış bir yemeni, bir tutam zifiri karanlık saç... “Ah” dedim, kim bilir daha neler var bilinmeyen tarihimde. Yarıyı yok olmuş bir mektubu aldım elime. Gel bakalım dile, dedim. “Bugün bir kahramandan bahsediyorlardı sevgilim. Kendini feda etti, attı ilk kurşunu, diyorlardı. Atar atmaz da şehit oldu. Mücadeleyi kalbinde başlattı, tüm şehre yaydı. Sonra senin adın döküldü dudaklardan kahramanımız diye. Yüreğime bir ok saplandı. Cepheye gideceğini ilk duyduğum andaki gibi çöktüm dizlerimin üstüne. Tarif edilemez bir acı... İnanır mısın, şimşekler çaktı, gök çığlık attı tepemde? Ben bir yiğide gönül verdim, dedim. Benim yiğidim şimdi milletimin yiğidi oldu, dedim. Gururla doldu sonra yüreğim. Acımın önüne geçti gururum. Benim yiğidim, dedim, milletimin yiğidi.”

Mektubun kalan kısmı sırlara karışmış. Bir diğerini dile getirdim;

“Zeytin gözlüm, ince ince işlediğin yemeni, o kokunun sindiği yemeni, en büyük yarenim yokluğunda. İçime çekiyorum

ellerinin kokusunu ona her dokunuşumda. O güzel yüreğini görüyorum her bakışımda. Savaş çok çetin, duvarlar koca bir set yüreklerde. Senin sıcaklığın olmasa donuyor yüreğim burada. Senin sıcaklığınla kendimi siper ettim şehrim. Ben Osman Nevres, dayanamıyorum çekilen acılara, çektiğimiz acılara, atmamak için zortutuyorum ilk kurşunu düşmanımın iki kaşının tam ortasına. Aşkımın mücadelesini başlatıp aşkımın gücüyle, seni tekrar bağrıma basacak olmanın verdiği güçle saldırmak istiyorum. Sen, benim incim; şehrim, vatanımın incisi... Nice acılara şahit olan şehrimin kaderini değiştirmeye ant içtim. Ben Osman Nevres; aşkımı kendime kalkan ettim, düşmanın başını ezmeye cepheye geldim.”

Güneş sıcacık ışıklarını odama doldurmuşken uyuyakaldığımı fark ettim. Mektup elimde öylece kalmışım yataкта. Yarım kalan bir aşkın nasıl da kader değiştirdiğini gördüm asla ulaşmayan, sahibini bulamayan mektuplarda. Yataktan kalkıp cama yöneldiğimde geceki fırtınadan eser kalmadığını gördüm. Deniz göz alıcı maviliğiyle karşımda sakince yatıyordu. Madam uyanmış, bana yiyecek bir şeyler hazırlamış. O sıcacık gülümsemesiyle karşıladı beni. Biraz hoşbeş ettikten sonra dolaşmaya çıktım. Hasan Tahsin'i; onun tabiriyle 'zeytin gözlüsü'nü düşünürken kıyıda oradan oraya koşturup duran çocuğa seslendim:

- Ne arıyorsun?

Bana cevap vermedi. Ona yaklaştığımda kendi kendine konuştuğunu gördüm.

Etrafında bir sürü midye,

- Bunda yok, peki ya bunda? Bunda da yok. Bence bunda var. Of, bunda da yok!

Tekrar ne aradığını sordum.

- İnci, dedi. Bence bu seferkinde var. Ne dersin?

Ama onda da çıkmadı. Oturdu kaldı midyelerin içinde ve yine kendi kendine:

- Bir gün en derinlerine dalacağım bu denizin. İşte o zaman en güzel inciyi ben çıkaracağım oradan, dedi.

Gülümsedim ve "Sen zaten bir midyenin içinde simsiyah, gece siyahı bir incinin üzerinde yaşıyorsun. En çetrefilli fırtınaların içinden parıldayan bir inci..."

"Nereden çıktı bu?" dercesine baktı bana. Tekrar gülümsedim ve yoluma devam ettim. Hâlâ sandığın içindekilerin etkisiyle şehri içime çektim. Artemis'in incisi, Hasan Tahsin'in aşkının incisi... Kumbaramı kontrol ettim. Bulamadım kırgınlıklarımı, bir gecede kırgınlıklarımın en tepesine benim olmayan bir aşkın, vuslatız bir aşkın, bir mücadelenin parıl parıl parlayan siyahını oturtmuşum. Seyrederken denizi dökmüş dudaklarımdan:

- Bir inciden geçmiş yolum, bir inciye düşmüşüm. Düşmüşüm ve yeniden parıldamışım.

"Ben Artemis. Doğa Tanrıçası Artemis. Benim şehrim düşecek yolun ve kapılacaksın büyüüne. Kordon'unu

seyredeceksin, Kordon'undan karşı tepelerde akan kanları içeceksin. Aşkımın şarabı; şimşegimle ısıldamış, yağmurumla sulanmış... Siyah İnci'mde kaybolacaksın. Ben Artemis. Kaderini yazdığım şehrimde en güzel tutsaklığı yaşayacaksın. La Perle de I'lonie, İyonya'nın incisi, tek aşkın olacak. O aşkla beslenecek, mücadeleyi tadacaksın. Yüreğin aşkımın gücüyle titrerken gerçek aşkı anlayacaksın. Yağınurum aşkına yağacak, nice güzel filizler can bulacak. Sileceksin tüm umutsuzlukları, her karanlıktan daha güçlü parlamayı öğreneceksin. Hangi adı verirsen ver: La Perle de I'lonie, Smyrna, İzmir; Adı "Aşk" olacak. Aşkımın gücünü bu şehirde yüreğinde büyüteceksin. Başka yol bilmeyecek, tüm yolları şehrimde kapı yapacaksın. Ben Artemis. Kaderi, renklerin tanrısı olan siyahın içinde parlamak olan şehrimde hoş geldin."



DOKSANA VURMAK

Gökmen Küçüktaşdemir

Yataktan kalkarken zorlandı. Bütün vücudu ağrıyordu. Kollarındaki çürüklere ilişti gözü, içi acıdı. Bir kâbus-
ta olduğunu düşünerek gözlerini sıkıca yumdu. Daha sıkı...
Daha sıkı... Uyanmak; güne güzel başlamak istiyordu. Göz-
lerini açtığı anda değişen bir şey yoktu. Odasının kapısını ara-
layıp küçük ve sessiz adımlar atmaya çalışarak tuvalete gitti.
Görünürde kimse yoktu. Anlaşılan ev ahalisi daha uyanma-
mamıştı. Yüzünü yıkadıktan sonra aynaya baktı. Gözleri ağla-
maktan şişmişti. Babasından yediği tokat yüzünden patlayan
dudağının kenarında ufak bir yara vardı. Hazırlanıp okula
gitmeliydi.

Kalktığını gören annesi, kızı için kahvaltı hazırladı. Füsun
hazırlanıp masaya geldiğinde annesi çaylarını koyuyordu, bir
yandan da söyleniyordu...

- Babanı kızdırıyorsun. Sonra hepimiz üzülüyoruz. Neden
hiç laf dinlemiyorsun?

Sözcükler ve babasının kendisine vurduğu anlar Füsün'un zihninde dönüp duruyordu. Karnı doymadan kalktı sofradan. Evde daha fazla durmak istemiyordu.

Annesinin tembihleri, duaları arasında çantasını alıp çıktı evden. Kendini sokağa attığında, daha rahatlamış hissetti. Okulu çok uzakta değildi. Yürüyerek 10 dakikada vardı. Sınıftaki yerine oturdu. Pencereden dışarı bakarak, "İşte, sıkıcı bir gün daha başlıyor" dedi.

Lise 2 öğrencisiydi Füsün. 2 yıl önce ailesiyle Kahramanmaraş'tan gelip İzmir Yeşilova'ya yerleşmişti. Yaşadıkları bölgede onlar gibi doğudan gelen onlarca aile vardı. İzmir'e adapte olmaya çalışıyorlardı. Babası bir akrabası sayesinde belediyede iş bulmuş, tüm aileyi yanında İzmir'e sürüklemişti. Tufan Bey için Kahramanmaraş'ta TIR şoförü olarak çalışmak artık çok yorucu ve tehlikeli olmaya başlamıştı. Babasının Orta Doğu ülkelerine her gidişinde, bir daha dönme-yecekmiş gibi onlarla vedalaşması, kendisini çok üzüyordu.

Zilin çalmasıyla kendine geldi Füsün. Öğretmenini dinlemeyi bir süre önce bırakmış, okulun bahçesinde top oynayan çocuklara takılmıştı gözleri. Kendine gelince, çantasını toplayıp çıktı sınıftan.

Arkadaşlarıyla okulun bahçesinde konuşurken, futbol oynayan çocukların topu yuvarlanarak ayaklarının önüne geldi. O an yine babasının elindeki sopayla kendisine vuruşu geldi gözlerinin önüne. Bir yandan Füsün'a vuruyor, bir yandan da, "Bir daha erkeklerle top oynarsan kırarım bacaklarını. Sen

kız çocuğusun, ne işin var topla. Futbolcu mu olacaksın?” di-yordu.

Oysa Füsun futbol oynamayı seviyordu. Koşmayı, topa vurmayı, sayı üretmeyi, yenmek için mücadele etmeyi, her seferinde kendini geliştirmek için çaba sarf etmeyi ve arkadaşlarıyla zaman geçirmeyi de... Hem çevresindeki kızlar top oynamıyordu ki. O da mecburen erkeklerle oynuyordu. Futbol da bir spordu ve güçlü olmak, topa hâkim olabilmek, iyi koşabilmenin yanında biraz da yetenekli olmak gerekiyordu. Erkek arkadaşları severdi Füsun’u. Onu da aralarına alırlardı top oynarken. Bazen dalga geçseler ve ona, “erkek gibi” sıfatını yakıştırsalar da o gücenmezdi. Ama o da yapılan tüm dil dökmelere rağmen maçlarda kaleye geçmezdi. O karşı kaleye yakın oynardı hep. Gol atmaktı tek amacı. Yaşı büyüdükçe mahallede top oynadığında izleyenleri şaşırtabiliyor, düzgün vuruşlarıyla takımını sırtlayabiliyordu.

Bir hafta sonra okulun futbol takımının seçmeleri vardı. Ve akli oradaydı. Liseyi bitirmek ve üniversite sınavlarına hazırlanmak için önünde 2 yıl vardı ama o derslerden çok futbol-la ilgileniyordu. Kötü olan okulun bir kız takımı yoktu. Olsa kesin seçmelere girerdi. Buna rağmen izleyici olarak da olsa orda olmak seçmeleri görmek istiyordu.

Hemen önündeki topa vururken seçmelerin ne zaman olduğunu sordu çocuklara. Yarın cevabını alınca da şaşırdı ve heyecanlandı. Sanki seçmelere kendisi girecekti...

Kafasında yarınki futbol takımı seçmeleri, kız arkadaşlarıyla okulun kapısından çıkarken Buse ile şakalaşan Ceyda

koluna çarptı. Füsün'un elindeki kitaplar yere düştü. O sırada kapıdan girmekte olan Murat da, Buse gibi yerde dağılan kitapları ve notları topladı ve Füsün'a verdi. Tanışmıyorlardı Füsün'la. Gülümseyerek, yardımını için teşekkür etti kendisine ve arkadaşları ile yürümeye devam etti. Füsün giderken Murat arkasından baktı bir süre. Murat okula girerken de Füsün arkasına baktı ama göz göze gelemediler.

Akşam televizyonda Beşiktaş - Galatasaray maçı vardı. Bir Beşiktaşlı olan ve İzmir'in takımlarından Göztepe'yi de tutan Füsün çoktan siyah-beyaz formasıyla koltukta yerini almıştı. Maç öncesi yorumları izlerken babası geldi. Belli ki ona olan kızgınlığı geçmemişti. Kızıyla konuşmadı ve tüm yalvarmalarına rağmen Füsün'un televizyonda maç seyretmesine izin vermedi, onu odasına gönderdi. Yüzü düşmüştü iyice Füsün'un. Odasının kapısını kapatıp kendisini yatağına attı. Odasının duvarlarında Beşiktaş ve Göztepe bayrakları, atkıları ve oyuncularından birkaç tanesinin posterleri vardı.

Kitap okumak dışında en çok zevk aldığı şeylerden biriydi futbol. Babası ne zaman maç izlese onunla birlikte izlerdi. Ama ablası Fatma onun gibi değildi. O futbolu hiç sevmezdi. Evdeyken sürekli mutfakta annesinin yanındaydı ya da televizyon başındaydı. Onun dışında da tüm gün işte. Daha küçükken, birlikte daha çok zaman geçiriyorlardı. Liseden sonra okumayı bırakan ve çalışmaya başlayan Fatma, 6 ay sonra da evlenip tamamen evden ayrılacaktı. O zaman daha az görüşeceklerdi.

Yatağına uzanıp kitap okumaya başladı. Kitabın bir yerinde kahramanlardan biri, “İstediğim hayatı yaşamayacaksam bu dünyaya gelmemin nedeni ne?” diye soruyordu ve “Vazgeçmeyeceğim benim olana giden yoldan. Dönmeyeceğim verdiğim kararlardan ve mutluluk kaynağımdan” diyordu.

O sırada “Gooolllllllll” diye bir ses geldi dışarıdan. Hemen perdeyi aralayıp penceren dışarı baktı. Karşı dairenin salonunda büyük ekran bir televizyon vardı ve evdeki herkes maçı izliyordu. Ama golü kim atmıştı acaba. Not defterlerinden birini kıvrıp dürbün gibi yaptı ve perdenin arasından karşı evdeki televizyona bakmaya başladı. Sevinen oyuncuların üzerindeki formadan golü Beşiktaş’ın attığını öğrenince çok sevindi. O sırada babası girdi içeri.

- Ne yapıyorsun sen bakayım?

- Hiçbir şey...

- Güzel... Hadi iyisin sizinkiler gol attı.

- Harika.

- Bir daha erkeklerle top oynamayacağına söz verersen maçın ikinci yarısını izlemene izin veririm.

- Vermem.

- O zaman maçı unut. Ve bundan sonraki tüm maçları. Ayrıca okuldan doğru eve. Dışarıda zaman geçirmek yok. Yoksa yine dayacağı yersin.

Kapıyı kapatıp çıktı babası. Yeniden yatağına bıraktı kendini ve yarınki seçmelerle ilgili hayaller kurmaya başladı.

Seçmeler öğleden sonraydı. Babasına aldırmadan dersler bittikten sonra seçmeler için okulda kaldı. Takıma girmek isteyen tüm öğrenciler sıraya girmişti. Füsün ve arkadaşları da bir bankın üzerinde okulun sahasındaki seçmeleri izliyorlardı. Hiç kız yoktu içlerinde... Murat da takıma girmek isteyenlerin içindeydi. Beden eğitimi öğretmeni Ahmet Hoca, çocuklara neler yapacaklarını söylüyor ve elindeki kâğıda notlar alıyordu. İlk aşama dayanıklılıktı. Sahanın çevresinde belli bir sürede 100 turu tamamlayan ilk 25 kişi takıma girmek için ön elemeyi geçmiş olacaktı. Ama verilen sürede 95 kişiden sadece 13'ü turu tamamladı. İçlerinde Murat'ta vardı. Kızlar yorgunluktan bitkin düşen çocuklara gülüyor ve dalga geçiyorlardı. Bunun üzerine Ahmet Hoca kızlara dönüp, "Ne gülüyorsunuz? Sanki siz koşabileceksiniz?" dedi. Bunun üzerine Füsün zorlanarak çıkardığı sesiyle, "Ben koşabilirim" diyebildi.

- Hadi o zaman görelim.

- Tamam hocam, ben hazırım.

Füsün erkek öğrencilerin ve kız arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında sahanın etrafında koşmaya başladı. Öyle hızlı koşuyordu ki erkek öğrencilerin içinde en hızlı koşandan daha hızlı koşarak iyi bir zamanlama yaptı.

Ahmet Hoca şaşırmıştı. Teşekkür etti ve erkek öğrencilere dönüp, "Arkadaşınızı örnek alın" dedi. Daha sonra şut çekme, orta yapma ve çalım atma gibi bölümlerde yarıştı öğrenciler. Attıkları şutların hiçbirisi kaleyi tutmayınca Ahmet Hoca kızdı ve "Eminim Füsün sizden daha iyi topa vuruyordur"

dedi. Öğrencilerden birkaçı gülünce, Ahmet Hoca Füsun'ı çağırdı. Füsun koşarak sahaya girdi. Yüzü gülüyordu.

- Göster bakalım kendini.

Kalede Murat vardı. Füsun topu alıp belirlenen noktaya koydu ve kaleciye baktı. Birbirlerini süzdüler önce ve bir dakika hiç ayırmadılar gözlerini gözlerinden. Sonra Füsun gerilip topa vurdu. Murat, topla aynı köşeye uzansa da ağlarla buluşmasına engel olmadı. Ahmet Hoca başta olmak üzere herkes şaşırdı. Top, 90 tabir edilen yere gitmişti. Kaleci topa müdahale dahi edememişti.

Ahmet Hoca, Füsun'ı tebrik edip seçmelerden sonra konuşalım seninle dediğinde çok heyecanlanmıştı. Arkadaşları da tebrik ettiler Füsun'ı. Bir kenarda sabırsızlıkla takımın belirlenmesini bekledi. Bir saat sonra takım belli olduğunda Ahmet Hoca, Füsun'ı yanına çağırdı.

- Nerde öğrendin top oynamayı?
- Mahallede arkadaşlarla oynarız ara sıra.
- Biliyorsun okulumuzun bir kız takımı yok.
- Biliyorum.

O yüzden seni takıma alamam. Ama aklıma başka bir şey geliyor. Hatta bu söyleyeceğim daha iyi olacaktır senin için. Eğer tabi istersen...

- Nedir o Hocam?

- İzmir Konak Belediyesi Bayan Futbol Takımı'nın antrenörünü tanıyorum onunla tanıştırayım seni olur mu?

- Çok isterim ama babam futbol oynamama karşı.

- Merak etme. Ben konuşurum kendisiyle. Yarın söyle gel-sin okula.

- Tamam.

Füsün heyecandan kalbi son hızla atıyordu. Eve nerdeyse koşarak gitti ve babasının işten dönmesini bekledi. O akşam babası çok geç geldi. Füsün da uyuyakaldı. Heyecanı ve merakı bir sonraki güne sarkmıştı. Ertesi gün babasını yine kapıda bekledi. Bir sonraki gün ve bir sonraki gün de... İş çıkışı arkadaşlarına takılıyordu babası.

Hafta sonu gelmişti. Ama usanmamıştı beklemekten. Her pazar birlikte kahvaltı ederlerdi. Bu kez kahvaltıdan sonra şansını denedi ve anlattı babasına. Fakat hocasının onu neden çağırdığını söylemedi.

Pazartesi olmuş, babası işten izin alıp okula gitmişti. Okuldan kızgın bir şekilde döndü.

- Ben sana futbol oynamayacaksın demiyor muyum? Bir de hocalarınla mı uğraşacağım? Futbolu unut... Sen bir kız çocuğusun. Futbol erkek işi.

Füsün hiçbir şey söylemeden odasına gitti. Canı sıkılmıştı. Ertesi gün okul çıkışı önce Kemeraltı'na daha sonra da Asansör'e gitti arkadaşlarıyla. İzmir'i izledi yukardan. Ara sokaklardan Hatay'a çıkarken daracık yerlerde top oynayan

çocukları gördü. Bu kent Metin Oktay gibi çok ünlü bir golcü yetiştirmişti. Neden kadınların en iyi golcüsü de kendisi olmasındı? O futbol oynamaktan vazgeçmeme kararı aldı. Gizli gizli gidecekti antrenmanlara. Ertesi gün hocasıyla konuştu ve belediyenin antrenörünün yanına gittiler okul çıkışı. Yakup Hoca, Füsun'u hemen antrenmana aldı ve sonrasında yapılan çift kale maça dâhil etti.

Fiziği çok düzgün ve sahada çok başarılıydı Füsun. Çok daha iyi olacağının sinyallerini de veriyordu. Yakup Hoca, Füsun için özel bir antrenman programı hazırladı. Bir süre çalışmasına bakmak ve kat ettiği yolu görmek istiyordu. Bir önceki yıl Konak Belediyesi Bayan Futbol takımı birinci ligde şampiyon olmuştu. Takım yönetimi ikinci yıl Avrupa'da da başarılı olmak istiyordu ve bu yüzden takviye oyunculara ihtiyaçları vardı. Füsun onlardan biri olabilirdi. Hatta belki en iyisi. Uzun boyuna rağmen kıvrak ayaklara sahipti. Çok iyi pas yapıyor, çok iyi şut atıyor ve fırsatçılığı ile göz dolduruyordu. Çok daha iyi olmak için de babasından gizli gizli çalışmaya başladı. Aklı hep futboldaydı.

Ama bir gün antrenmanlardan biri sarktı ve eve geç kaldı. Babasından sonra eve girmemesi gerekiyordu. Babasını sokağın başındayken gördü. Evlerine 15 metre uzaklıktaki marketin önünde bir arkadaşını görünce durdu babası. Oradan geçen ve Füsun'u telaşlı gören Murat, merak edip yanına geldi. Ne olduğunu sordu. Füsun durumu anlatınca, Murat gidip Tufan Bey'i oyalayarak onun eve girmesini sağlayacağını

söyledi. Füsün'un gözleri parlamıştı. Planı hemen uyguladılar. Füsün son anda kurtulmuştu yakalanmaktan.

Böylece hiçbir antrenmanı kaçırmadı. Murat da artık onunla gidiyordu. O sahadayken Füsün'u izliyor eve geç kalmaması içinde babasının arabasını kullanıyordu. Okuldaki hocalarından bazıları da ona derslerine ve futbola daha fazla zaman ayırması için yardımcı oldu. Yakup Hoca, 3 ay sonra maçlara çıkmak için artık hazır olduğunu söylediğinde Füsün sevinçten uçacakmış gibi hissetti.

O hafta Eskişehirspor'la kendi sahalarında maçları vardı. Takımın en küçüğüydü. Soyunma odasından çıkmadan önce son bir kez aynaya baktı ve gülümsedi. Sahaya en son o çıkmıştı. Çıkmadan önce de kendince dua etti. O gün sahada çok çalıştı ve bir de gol attı. O golle takımı 3 puan aldı. Yeni şampiyonluk için çok önemli bir yol kat etmişlerdi. Çok mutluydu. Ama haftaya Bursa'ya deplasmana gitmeleri gerekiyordu. Şimdi sıra Yakup Hoca'daydı. Füsün'un babasıyla konuşmalıydı.

Babasının iyi bir ruh halinde olması için o hafta boyunca Füsün elinden gelen her şeyi yaptı. Bu arada antrenmanlara başladığından beri okuldaki dersleri de çok iyileşmişti. Her şeyin güzel başladığı o akşam babası evlerine gelen Yakup Hoca'yı kovmasaydı, her şey çok daha iyi olabilirdi. Ama babası Füsün'un hayallerini bir kez daha yıktı.

O günden sonra Füsün önce okulu sonra da yemek yemeyi bıraktı. Güzeller güzeli kız hiç odasından çıkmıyordu. Takımı ise Avrupa kupasındaki ilk iki maçını kazanmıştı. Ama

sonraki turdaki rakipleri çok güçlüydü. Her akşam ya okuldan bir hocası ya da Yakup Hoca, Füsün'un evine gidiyordu. Babasını kızına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorlardı. Kızının eriyip gittiğini gören Tufan Bey sonunda ikna oldu ve kızının futbol oynamasına izin verdi. Füsün da takımına geri döndü. Yaptığı özel antrenmanlardan ve geçen 2 haftanın ardından artık hazırды. Murat da bu süre zarfında da hep onun yanındaydı. Antrenmanlardan kalan zamanlarda birlikte çalışıyorlardı. Füsün'la birlikte takım daha da güç kazandı.

O yıl Türkiye tarihinde ilk kez UEFA Şampiyonlar Ligi'nde Çeyrek Final'ine kadar çıkmayı başaran tek kadın futbol takımı oldular. Yakup Hoca elendikleri Çeyrek Final maçı sonrasında televizyonlara ve gazetelere verdiği demeçte, "Oyuncularım canla başla mücadele edip buraya kadar geldiler. Hepsine teşekkür ediyorum. Biz imkânsızı başarmak için yola çıktık ve bu noktaya kadar geldik. Bizim asıl kaybetmemize neden olan şey insanlarımızın kızlarımıza ve kadınlarımıza bakış açısıdır. Onlara güvendiğimiz, inandığımız ve maddi manevi desteklediğimiz zaman, diğer ülkelerin ülkemizi hiç bir alanda geçeceklerini sanmıyorum" dedi.



GÂVUR ALİ

Ali Ersin Kelleci

“Vermişler!”

Tek bir kelime yerle yeksan etmişti tüm keyfini işte şimdi. Yatağa gövdesini henüz yeni sermişken bir de, olacak iş miydi şimdi bu çapsız telefon! Öfkelen-di. Sol yumruğunu iyice sıkıp yorganın altından döşeğe sert bir şekilde geçirdi. Hiddet tavan yaptı bir anda karanlık yatak odasında. Ortama buram buram yayılan agresif bulutları dağıtmak için aniden sol yanındaki perdeye çevirdi kafasını. Nedensiz, perdedeki desenleri ünlü boksör Mike Tyson’a benzetiyordu şu an. Zihni de bu tabloya flashback yaparak katkı sunuyor, gençliğine götürüyordu Gâvur Ali’yi. Ringlerin müptelası olduğu, deli gibi müsabaka koşturduğu ‘hızlı’ günler nasıl da bir rüzgâr gibi esip geçmişti öyle... Semti Eşrefpaşa’da Gâvur’un gözle-rinin içine bakabilecek yiğit gazete ilanıyla aranırdı o vakitler. Mermiden hızlı koşan hasımları, aynı mermiye aduket yapış-tıran kardeşleri vardı. İllegal sokak dövüşleri de gayrimeşru kovaladığı o günlerden yadigârdı işte.

Körfezin en seyirlik noktasında, Eşrefpaşa'nın pek nadi-de bâkir bir bölgesinde kiraathane işletirdi Gâvur Ali. Hani afili olsun diye kiraathane dediğimizden değil; hakikaten İzmir'in o dönem sayılı kitaplı mekânlarından da olduğundan, adıyla müsemma bir yerdi burası. Okumayı cezaevindeyken Çanakkale'de siyasi tutuklulardan öğrenmiş 1.82'lik Gâvur. Onlardan hâlâ bugün bile minnetle bahseder göğsünü gere gere, yüksünmez. "Gözümü, gönlümü açtılar. Haklıyı, adaleti onlar gösterdi bana," demekten hiç hicap duymaz bahis konusu o arkadaşlar olduğunda. O siyasiler tek tip elbise giymemek için açlık grevine başladıklarında bir gün, Gâvur Ali de tüm adli koğuşlara haber salarak destek verilmesini emretmiş hatta. Onların da açlık grevi hususunda herhangi bir malumatı olmadığı için, hiç yemek yememek olarak algılamışlar bunu haliyle. Memleket hudutlarında siyasi bir talep için ölüm orucuna yatan ilk adli tutuklular da Çanakkale'de boy vermiş böylece. Ama bir taraftan sözlü gibi başlayıp yazılıya evrilince mevzuu, bünye de bir anda taklaya gelip alarm vermeye başlamış tabii. Ne zaman ki cezaevi reviri adlilerle dolup taşıyor, bu sayede duruma ayıkan doktorlar da bu ters gidişata bir son veriyorlar. Gâvur'un tek bir lafıyla bedenini açlığa yatırmaktan geri durmayan devasa bir kitlenin aidiyet duygusu doktorları da şaşırtıyor elbette. Nitekim o süreçte Gâvur Ali de soruşturma yiyor siyasiler gibi. Tahliyeden sonra da unutmuyor çocukları Gâvur. Çıkanlardan İzmir'e yolu düşenleri misafir ediyor, koruyor kolluyor. Onlardan öğrendiğiyle de şekillendiriyor sonraki hayatını. Kahvehaneyi açtığında kütüphanesini unutmuyor mesela. "Okuyun oğlum. Boş kaldıkça okuyacaksınız," diye tembihliyor personelini.

Yetmiyor, köpek ve insan dövüşünden elini eteğini çekiyor. Uyuşturucuya, hırsızlığa, tahsilata zaten hiç selam vermemiş. Torbacılık ve hırsızlık yaptığı için ayağına sıktırdıkları da sürüsüne bereket maşallah. Gâvur Asayiş, çok affedersiniz...

Semtindeki kıraathanenin yanında, Alsancak'ta iki otopark ve Karşıyaka'da bir nargile kafeyle hayatını idame ettirmeye yemin içmiş tahliyeden sonra. Semtten derdi tasası olana da kapısını kapatmamış bu arada. Kederi olan buyur ediliyor, dinleniyor. Varsa çözüm, bir yolu ve yordamı bulunup hallediliyor. Muhitte namı adımlarından önde gidiyor varacağı yere. Çarşı eşrafında Gâvur Ali'ye itimat etmeyen neredeyse hiç yok. Kelamına, kestiği racona biat etmeyenler hakir görülüyor, düşkün ilan ediliyor amiyane tabirle.

Zaman geçtikçe asalet ve hakkaniyet burada da değerini yitiriyor tabii. O da bunun farkında. Şimdilerde ağır abi diye piyasaya sürülenlerin vicdanları rafa kaldırdığını, etiket bir hayat yaşadıklarını hislenerek izliyor. Namının hüküm sürdüğü zamanlara gidiyor akli haliyle. "Şekil şukul peşinde değildik hiç değilse," diye geçiriyor içinden. "En kötüsü, halkına ve toprağına hıyanet içinde olanlar," diyor öfkeyle. Kodamanların bekçi köpekliğini yapanların semtinin derisine nasıl böyle nüfuz ettiğini hâlâ anlayamıyor mesela. Onlardan birkaçının, daha evvelsi gün mülk sahiplerini nasıl tehdit yolu iknaya çabaladıklarını haber alıyor. Eşrefpaşa'yı neme nem bir şantiye cehennemine çevireceklerini anlatmışlar beton kafalılar. Şalter atmış tabii Gâvur'da. "Nasıl olur da dinlersiniz bu herifleri" diye öfke saçıyor esnafa. "Dinlemekten ne zarar gelir be Gâvur" diyor komşu börekçinin sahibi Altan.

Üç kuşak Eşrefpaşa'lı kendisi, 55 yaşında. Semtini hiç terk etmemiş. Hep orada, Eşrefpaşa'yla var olmuş biri. "Eee ne dediler?" diye sual ediyor Gavur öfkesini hiç frenlemeden. Bu sefer sözü bakkal Hamdi alıyor. O da Gavur gibi hanımıyla yalnız yaşayan, hiç çocuklulardan. "Verin tapunuzu. Karşılığında daha iyi bir daire verelim size diyorlar," diye yanıtlıyor Gavur'un aşırı doz öfkesini. Kesmez tabii Gavur'u bu lakırdılar. Topu göğsünde yumuşatıp voleyi vuruyor: "Taa anasının .mında gösterecekleri daireye gitsinler kendileri yayılsınlar o koca g.tleriyle!"

Derin bir sessizliğin fitilini böyle çaktı Gavur Ali. Tepeden tırnağa sinire kesmiş, dehşet tutulmuştu bu son moda müteahhitlere. Eşrefpaşa ütopyasının tuzla buz olacağı korkusu daha pis kemiriyordu içini. Kendisine babasından kalan bu semt, ona da dedesinden yadigârdı nihayetinde. Dededen toruna nesil bunlar. Kendilerine iş bilmişler semti ve değerlerini muhafaza etmeyi. O gün bugündür, Eşrefpaşa'nın istikbali söz konusu olduğunda mermi atmaktan dahi geri durmamışlar. Yeni yeni sivrilen mafya bozuntularının bu ağalarla iş tutmaları da zerre ırgalamadı o yüzden Gavur Ali'yi. "Yokuş yapana namımız da, namlumuz da iş yapar," dedi içinden. Ama hakiki bir icraat da gerekiyordu. Bir şey yapmalıydı. Hâl ve gidişat sıfırın altındaydı görünen tabloda. Beton mikserleriyle dolup taşmadan koca semt, ahaliyi kendine getirmeliydi. "Semt bizim ev bizim" diyen kadar, "Ev benim semtin .mına koyim" diyen de mevcuttu. Şehrin dışındaki daha iyi bir ev için, şehrin içinde ve bir o kadar da değeri ve anısı olan bu yeri terk etmeyi göze alanlar vardı. "At kafalılar" diyordu

şimdi altmışına merdiven dayamış bu Gavur onlar için. Bir zamanlar can pahasına savunduğu değerlerin bugün erozyona uğradığını görmek zul geliyordu. Avucunun içinden kayıp gidiyordu işte Eşrefpaşa. Çocukluğu, ilk gençliği geldi gözlerinin önüne. Kadifekale'ye çete haline yaptığı baskınlar, körfezde polisten kaçtığı haytalık vakitleri bir bir akıp gitti. Yine günlerin birinde, aranan bir solcuyu sakladığı için karakolda amirden yediği paparayı hatırladı bir an.

- Ali; sen ne anlarsın oğlum solculuktan?

- Öyle demeyin amirim. Sizin Eşrefpaşa'da attığınız tur kadar, benim Gündoğdu'da slogan atmışlığım var!

Âlem adamdı şu Gavur. Kafası olmuş Menemen alimalah; ama hâlâ şöyle bir durumda bile neler zuhur ediyordu aklına... O da öyle düşünmüş olacak ki, sert bir hamleyle silkinerek dağıttı bu düşünce bulutunu kafasından. "Biz ölmelik ulan" diye höykürdü bir anda! Kafalar aniden ona döndü haliyle. "Sesli mi düşündüm?" diye sual etti etrafındakilere, hafif mahçup bir eda ile. "Ahaha, sesli güldüm Ali abi. O ne çıktı öyle" diyerek yanıtladı börekçi Altan abinin oğlu Feruh. Komşu esnafı aldığı duyumları konuşup istişare etmek için kahveye topladığını unutmuştu belli ki Gavur.

- Kalendeeer! Çocuğum çaylasana şu kerkenezleri, ne bekliyorsun?

Bu seslenişle ilgiyi üzerinden atmak istedi ve başarılı da oldu Gavurgillerin Ali'si. Kalender 17 yaşında, liseyi terk edip Gavur'un kanatlarına sığınmış semt çocuklarından biriydi. "Tabii ustam" diyerek ivedilikle çay ocağına koşturdu.

Laflara nasıl dalmışsa artık, hâlâ öyle ağzı bir karış açık halde takılıp kalmıştı. Ustasının kahvede olmadığı zamanlar, eğer işler de çok yoğun değilse; yani sadece bir iki masa müşteri varsa, Kalender'in keyfine diyecek yoktu. Şu hayatta yapmaktan en keyif aldığı şeyi yapardı çünkü o anlar. Tuvaletle geçip otuz bir çekerdi! İflah olmaz bir mastürbatördü zira. Ama bugün şansı pek yaver gitmemişti. Saatler olmuş, esir almıştı esnafı Gavur ve daha bir posta bile patlatamamıştı Kalender bu yüzden. Karşı apartmandaki akranı Gamze'yi hayalinde becerememişti bugünlük.

Birden masaya yumruğunu vurdu Gavur Ali. İrkildi ortamdaki herkes. Anlam veremedi kimse bu sert reaksiyona. Gözleri ateş ediyordu resmen Gavur'un. Hafif öksürüp, azıcık da toplanarak konuşmaya başladı davudi bir ses tonuyla.

- Aklınızı başınıza alın oğlum! Burası sizin tarihiniz, vatanınız, namusunuz, bayrağınız burası. Eşrefpaşa ulan, boru değil. Anılarımız, öfkelerimiz, sevinçlerimiz var bu semtin her bir karışında. Ne akbabalar geldi dadandı. Hangi birine pabuç bıraktık? Kanımız aktı, kan akıttık burayı savunacağız diye. Düşenlerimiz oldu bu çetin mücadelede. Parayı bulunca hain olup semtini satanı, tasını tarağını toplayıp zengin semtlere yollananları da gördük. Ateşle sınıandık oğlum biz. İrade-miz o yüzden çelikten, plastikten değil. Korkmayın, titreyin! Bu akşam kararınızı vereceksiniz. Tapuları ya vereceksiniz ya da vermeyecek. Ya yok olacağız ya da var olmaya devam edeceğiz bu topraklarda! Vereceğiniz karar sadece bir ev meselesi değil; hâlâ anlayamadınız mı? Sizin yıllarca kıt kanaat birikimlerinize yaptıklarınız üzerinden yükselecek kurtlar

imparatorluğuna sağlam bir tokat atabilmek elinizde. Bence şimdi herkes evine dönmeli ve sükunet içinde düşünerek kararını vermeli...

Kalakalmıştı kahvedeki herkes. Gavur'un bu tonda ve bu minvalde bir diskur çekeceğini kimse tahmin etmemişti. İyiydi, güzeldi; ama gelen çaylar da mundar olmuştu bu arada. Kimse elini çaya bile götürememişti böyle bir konuşma karşısında. Finalde ceketini tek bir hamlede omzundan atıp giyen Gavur, bu hareketiyle de ahalinin aklını almayı başarmıştı. Kahveden çıkarken, "İyi düşünün," dedi ve kırk yıllık ahşap kapıyı yavaşça kapatarak çekti gitti.

Eve gittiğinde çoktan akşam karanlığı çökmüş, ıssız selayla durmuştu semtin sokakları. Makbule Hanım akşam yemeğinde mercimek çorbası, sebzeli pirinç pilavı ve fırında tavukla harikalar yaratmıştı yine. "Eline sağlık gözümün nuru" deyip dev bir iştahla masaya çöreklenmişti Gavur Ali. Yemek yerken konuşmak adeti değildi. Üstüne bir de muhteşem üçlüyü karşısında görünce transa geçmiş, sadece 7 dakika içinde ne varsa silip süpürmüştü. Yemekten sonra orta bir Türk kahvesiyle midesine cila yapmayı unutmamıştı ayrıca. Bu kadar kısa sürede alınan gıda ve akabinde kahveden sonra, uykunun bastırmaması da elde değildi elbette. Yaldır yaldır geliyordu uyku, sol kanattan bastırıyordu ağırlık ve esir alıyordu Gavur'u ufak ufak. Daha fazla karşı duramadı ve pijamalarını giyip gömdü kendini yatağa. Kafasını yastığa koyduğu gibi uyku dehlizlerinde kaybolup gitti.

Her şey güzeldi ama acı acı çaldı işte o an telefon. Rüya mıydı acaba? O da öyle düşünürken cayır cayır çalmaya

devam ediyordu. “Rüya değil herhalde” diye düşündü ve kaldırdı kafasını. Komodinin üstündeki telefonuna gitti eli. Uzun uğraşlar sonunda açabildi ve “Alo!” dedi. Karşısındaki çırağı Kalender’di. “Ustam, eni konu düşünmüş bizim esnaf ve tapuyu vermeye karar vermişler” dedi. “Senden de çekindikleri için beni aracı yaptılar” diye ekledi.

Şu an öfkeden duvarı kafasıyla yontabilecek bir kıvamda olan Gavur Ali, perdedeki Mike Tyson’a bakmaya devam ediyordu. Sinir katsayısı her geçen saniye artıyordu ve o esnada yumruğunu bir kez daha sıktı ve bu sefer yorganın dışına çıkardı. Kaldırdı yavaşça ve hızlıca perdedeki Mike Tyson’a bir yumruk salladı. Yumruğu geçirdiği gibi derin bir acı duyması bir oldu. Her şey bir anda gelişmişti. Yumruk sesinden Makbule abla, duyduğu derin acıdan da Gavur uyanmıştı. Telaşla “N’oldu Gavur?” diyebilmişti sadece Makbule Hanım. Ağzının kenarından salyalar akan Gavur, yumruğuna ve solundaki duvara şaşkınlıkla bakakalmıştı. Kafasını sağa çevirdi ve perde oradaydı. Sola baktı, tekrar duvar.

“Yok bir şey hanım. Sadece kabusmuş” dedi Gavur. Sonra sessizce, “Allah belanı versin Mayk Taysın” dedi ve dudağının kenarındaki salyayı eliyle silerek yumuldu rahat bir uykuya...



İzmir – 1994

Manzarası Kordon’a uzanan
o balkonda başladı hikâye
önce...

Sonra Gündoğdu’daki
Sisi Pastanesi’nde devam etti
Alsancak’taki Sevinç Pastanesi’nde bitti.

“CAMA VURAN HER DAMLADA SENİ HATIRLIYORUM...”

Seda Özay

- ‘Biliyor musun? Bu şarkıyı bir zamanlar Selahattin Pınar,
Afife Jale için bestelemişti...’

- ‘Onlar kim?’

- ‘Anlatayım da dinle, bakalım büyüyünce böyle bir aşk-
hikâyesi duyabilecek misin?’

- ‘Peki, sen kimi düşünerek dinliyorsun?’

- ‘Anneanneni!’

Sol kenarı kırık eski radyodan, cızırtılı sesiyle bitene kadar dinlediğimiz o şarkı:

"Anladım sevmeyeceksin sen nazlı çiçek

Hasta gönlüm yine hicranını yalnız çekecek..." diyordu, Zeki Müren söylüyordu.

Ben ise hem sözleri anlamaya çalışıyor hem de sonrasında dinleyeceğim o aşk hikâyesini ve kahramanlarını çocukça bir merakla bekliyordum.

Asla unutulmayacak bir gündü...

Masa, milletvekili Sadık Bey'in kadim dostları ile doluydu. Sözü geçen bir sürü kişi sofrada yerini almış, hoş sohbet zamanlar başlamıştı ki, içlerinden biri Sadık Bey'e oğlunu sordu ve o an hayat boyu unutulmayacak cevap odanın duvarlarını çatlattı:

-"Selahattin çalgıcı oldu..."

-"Selahattin çalgıcı oldu..."

-"Selahattin çalgıcı oldu..."

Bu cevap sandalyelerden birinde oturan oğlunun kulaklarında yankılanıyordu. Babası, sanki o yokmuşçasına acımasızca konuşuyor ve kalbini kırıyordu.

Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı ve:

-"Babacığım, rica ederim, ben çalgıcı değil, sanatkâрім," dedi.

Sadık Bey ise, bu çıkış karşısında hiç de hoş olmayacak bir küfür sarf etti oğluna ve bu da Selahattin için son nokta oldu. Masadan kalktı ve ceketini aldı. Sofrayı terk etti.

Fakat son anda bir şey söylemek istediğini fark etti; tam eşiğin kenarından arkasına dönerek:

“Babacığım, şimdi bana ‘Sadık Bey’in oğlu’ diyorlar ama ilerde size ‘Selahattin’in babası’ diyecekler, tarihte böyle yeriniz kalacak... Bir gün gelecek, benim adımla anılacaksınız.”...

Sadık Bey, duyduğu bu cümlelere, yanı başında duran gaz lambasını oğluna doğru fırlatarak yanıt verdi. Bu ani hareketin o anki sonucu, zar zor söndürülen yangındı. Daha sonraki bedeli ise çok daha ağırdı.

Oğlunun, Ticaret Mektebi’ni bırakarak müziğe başlamasını asla kabul edemeyen ille de hukuk eğitimi almasını isteyen Sadık Bey, bir daha oğlunu hiç göremeyecekti.

Kapıyı sert bir şekilde çekip, giden Selahattin için artık dönüşü yoktu.

Aradan yıllar geçti...

Fakat küslükler bir türlü bitmedi. Baba ile oğul o günden sonra hep ayrı kaldı.

Selahattin Bey, musiki hayatında çok önemli yerlere geldi; bestelediği eserler değerli sanatçılar tarafından seslendirildi

ve paha biçilemez hatıralar biriktirdi; Mustafa Kemal Atatürk'ün huzurunda tambur çalması gibi!

Günlerden bir gün acı haber geldi; babası çok hastaydı ve çok az ömrü kalmıştı. Bunu duyan Selahattin Bey, hemen yola çıkmak ve son kez bile olsa kapıyı çekip, terk ettiği babasını görmek istedi. Yıllar önce, o gün, o odada söylenen sözler, kırılan kalpler hayatın kısalığı karşısında ne kadar anlamsız kalıyor değil mi?

Hele kavuşmaya yetişemeyince!

Maalesef, Selahattin Bey yanına varamadan babasını kaybetti.

Son defa bile birbirlerini göremeyen baba ile oğul... Bir küslüğün en ağır bedeli oldu.

Yarım yaşanan zamanlar ve artık çok geç kalan pişmanlıklarla yüklü bir 'SON!'

Bu derin acının içinden çıkamayan Selahattin Bey duygularını yine bir eseri ile avuttu. Ve hüznü dolu gidişin ardından yazdığı Hüzam makamındaki güftesi ile babasına veda etti...

Dedi ki;

*"Gecenin matemini aşkıma örtüp sarayım,
Gittin artık seni ben nerde bulup yalvarayım."*

*Şimdi ben tıpkı şifasız kanayan bir yarayım,
Gittin artık seni ben nerde bulup yalvarayım."*

Sene 1934'dü.

Birçok kıymetli sanatçıyla ses bulan bu şahane eser gerek kemanyıyla, gerek kanunuyla, gerekse nağmeleriyle titretti dinleyenlerin kalplerini. Tabi ki en çok da Selahattin Pınar'ın kalbini...

Kader'in oyunu gibi...

Aslında onun hikâyesinde “kapıyı çekip çıkan ve bir daha da geri dönmeyen biri daha vardı!”

Üstelik aynı sebepten dolayı; bu defa rollerde: Kızının tiyatrocı olmasını asla istemeyen bir baba ve buna itiraz eden Afife Jale!

Genç yaşında, arkasına bile bakmadan, karşısına nasıl güçlüklerin çıkacağına aldırmayan ve babasının tek bir kelimesi ile evini terk eden Afife Jale!

O senelerde Müslüman kadınların sahneye çıkmalarının yasaklılığına karşı çıkan ve bütün tabuları yıkıp, cesurca sahneye çıkıp, “Tiyatrodaki ilk Müslüman kadın oyuncu” unvanı ile tarihe geçen Afife Jale!

Tiyatro zaptiyenin baskını ile kapı dışarı edilen ve işsiz ve hiçbir şeysiz kalan Afife Jale.

Sene 1928...

Hayat onları İstanbul Kuşdili çayırında bir konserde karşılaştırdı. Selahattin Bey, o zamanlar Hafız Burhan'ın arkasında

tambur çalıyordu. Afife Jale ise yaşadıklarını yatıştırıcı haplar ile yumuşatmakla uğraşıyordu.

25 yaşında genç bir adam...

25 yaşında genç bir kadın...

Çok zor bir hayatın içinde artık kalp kalbe idiler... Evlendiler!

Birlikte çocuk gibiydiler. Çok eğleniyorlardı. Belli ki kaybolup giden senelerin acısını çıkarıyorlardı. Evin içinde saklama baş oynamaktan tutun da sanki bütün yaramazlıklar onların hakkıydı.

Mutluydular, çok...

Ta ki Afife Hanım'ın tiyatro aşkı nüksedene kadar! Çok sevdiği ve uğruna evini bile terk ettiği tiyatronun yokluğu iyice içine oturmaya başlayınca genç kadın, ruhunu ve bedenini uyuşturuculara teslim etti. Önceleri şiddetli baş ağrıları sebebi ile kullandığı yatıştırıcılar daha sonra kötü niyetli bir eczacı tarafından morfine alıştırılmaya kadar gitti! Hatta Afife Jale'nin morfin almak için o adam ile uygunsuz bir ilişkiye girdiği bile konuşuldu.

Bir öğlen, 'uyuyacağım' bahanesiyle odasına giden karısını içinde bir şüphe ile takip eden Selahattin Bey, gözünü anahatar deliğine dayadı ve gördükleri karşısında donakaldı: Karısı, damarlarına şırınga ile morfin enjekte ediyordu. Bu tüyler ürpertici sahneye şahit olan genç adam büyük bir şaşkınlık ve

korkuyla doldu ancak kalbindeki o büyük aşkla karısına öyle bir sarıldı ki; kızgınlık değil şefkat vardı kollarında.

Ama ne gam!

Günbegün bu korkunç alışkanlıktan kurtulması için uğraştığı karısı, ne yazık ki hiçbir yardıma cevap vermez. Hatta onu kurtarayım derken neredeyse kendisi de bu boşluğa kapılır ve morfin kâbusu ikisine de bulaşacak iken Afife Jale önlemini alır ve çok geç olmadan kocasına: “*Terk et beni, yoksa sen de mahvolacaksın, bırak beni gideyim*” der, der ama boşunadır, hemen ayrılamazlar...

Aradan 6 ay geçer...

Selahattin Pınar karısı Afife Jale’yi terk edip, gider...

Genç kadını; tek başına, parasız pulsuz kalacağı, sokaklarda yatacağı, orada burada karnını doyuracağı zamanlar bekliyordur. Ve en fenası da kocasının kendisi için yazdığı şarkıları taş plaklardan dinleyeceği ve çokça ağlayacağı zamanlardır...

Öbür tarafta da durum hiç iç açıcı değildir. Selahattin Bey aynı yatakta bile yatamayacağı bir kadın ile evlilik yaparak kendisini bestelerine adar. Hep melankolik besteler doğar.

24 Temmuz 1941...

Yer Balıklı Rum Hastanesi...

39 yaşında bir kadın...

Cılız kalmış bedeniyle

Yapayalnız...

Gözlerini kapatır; bir türlü ayakta durmayı başaramadığı,
derdini anlatamadığı hayata...

4 kişi katılır cenazesine... Hiçbir gazete ölümünü haber
yapmaz bu cesur kadının.

Mezarının yeri bile bilinmeyen Afife Jale...

Sesi duyulmaz; kimsenin yapamadığını yapan, bu kahra-
man kadının.

Yokluğun içinde kaybolup gider Afife Jale...

6 Şubat 1960...

Yer Todor Meyhanesi...

58 yaşında bir adam...

Âşık olduğu kadının ölümünün ardından kendini parala-
yan bir adam...

Son katıldığı radyo programında: "*Beni de alın koynunuza
hatıralar... Dolanıp kalayım bir an boynunuza hatıralar,*" şarkısını
seslendiren bir adam...

Doktorunun yasakladığı her şeyi masaya hazırlatan ve ra-
kısını yudumlarken kalbi duran bir adam...

“Her yıl ölüm yıldönümümde mezarıma bir büyük rakı dökün,” diye vasiyet eden Selahattin Pınar son yolculuğuna mezarlıkta kendi bestesi ile uğurlandı:

“Söndü yâdımda akisler gibi aşkın seheri,
Duruyor gözlerinin kalbimin üstünde yeri.
Bir kesim kuru yollarda ümitsiz yaşadım,
Bülbülü duymadı hiç zarının gül bahçeleri.”

Hayat işte...

Bir anlık çıkışlar ile bir daha geri dönemeyeceğimiz yollara sürüklenebiliyoruz. Oysa başka türlü de olabilirdi. Belki, kabul görmeyeceğini bildiğimiz bir ‘*özürlülerim*’ bile içimizde kocaman bir vicdan rahatlaması yaratabilirdi.

Selahattin Pınar babasıyla da, en büyük aşkıyla da vedalaşmadı...

Geriye sadece hazin hikâyesi ve şarkıları kaldı...

Dedi dedem.

Uzun uzun, tek tek anlattı ve ben o yaşta masal gibi hislerle baş başa kaldım. Seneler sonra bu aşkı çok kişiden okuyup, dinlesem de ben en çok dedemin *anlatışını* unutmadım.

O isimleri hiç unutmadım.

İzmir’de, manzarası Kordon’a uzanan o balkonda yaptığımız bu sohbeti hiç unutmadım.

Meğer bir sebebi varmış; aradan geçen onca seneden sonra bu şarkı aynı şehirde, başka bir hikâyeye ile karşıma çıkacakmış.

Adını hatırlamadığım gazetenin bir haftasonu eki röportajında, şair ‘gece gündüz aklından çıkmayan o kızın gözlerinin içine bakarak’ bu şarkıyı okuduğunu anlatıyordu. Dedem ile üst katta yaptığımız o sohbeti yâd etmem istenircesine idi okuduklarım...

“Bizim çocuğun sesi çok güzeldir, size bir şarkı söylesin” demiş oğlanın babası,

“Bizim kızın da sesi güzeldir, Onur bir şarkı okursa kızımız da size bir tango seslendirir” demiş kızın babası..

Okuyunca o şarkıyı oğlan tanıştıkları ilk gün, kızın gözlerinin içine doğru; kız da başka bir şarkıyı okumuş oğlanın gözlerinin içine doğru:

“seni sevmem de haksız

sevdim demem de haksız

fakat neden insafsız...” diyerek...

Gizli bir anlaşma yapılır böyle anlarda.

Ve sadece iki kişi bilir bunu.

O bakışmalardan sonra tuhaf bir sessizlik olur.

Susulur ve beklenir; neyi olduğu belirsiz...

İkisi için de o gün öyle biter. Ertesi gün ise kız ailesi ile birlikte yazlığa gider. Oğlan ise günlerce ‘belki gelmişlerdir’

ümiyle evlerinin önünden geçer, camlarına bakar... Günlere... Günlere...

Derken o günlerden birinde garip bir şey olur. Oğlan tam kızın penceresinin altından geçerken önüne bir kâğıt düşer: *'Onur Bey, sizi Gündoğdu'daki Sisi Pastanesi'nde bekliyorum'* yazılı bir kâğıt.

Heyecandan sarhoşlaşan ruhuyla hiç zaman kaybetmeden pastaneye koşan oğlanı, orada büyük bir sürpriz bekliyordur. Sevdiği kız değil onun komşusudur karşısında duran.

Şaşkınlık, kızgınlık ve hayal kırıklığıyla dinler söylenenleri:

'Ben aylardır sizi seviyorum' diyordur karşısındaki!

Duyduklarına bir anlam veremez önce, sonra toparlanır ve başkasına âşık olduğunu söyler oğlan. Fakat bakar ki karşısında onu seven biri var, üzülür, kırmak istemez onurunu ve birkaç güzel söz söyleyip gider oradan... Gönlünü alarak...

Bu tuhaf bir randevudur.

Onları pastanede görenlerin bambaşka anlayacağı bir randevu olur.

Ve ertesi gün İzmir'e dönen sevdiği kıza da bu konu gerçeklerin dışında duyurulur.

Oğlan ne kadar çabalasa da duyduklarına inanan kız, bir daha ne telefonlara çıkar ne de bir açıklama yapılmasına izin verir. Hatta karşılaştıkları ânda yolunu bile değiştirir...

Tam tabiriyle başlamadan bitmiştir her şey.

Derin bir aşk acısı bırakarak gerisinde...

Ve bir dedikodu neticesinde!

Sene 1959'dur.

Başına gelenlerin talihsizliğiyle kendini avutmaya çalışan 19 yaşındaki genç adam, Agora'daki meyhanelerde vakit geçirmeye başlar.

Kadehler ve şarkılar ile geçen akşamlar ile...

Yine öyle bir gece, içtikten sonra eve gelerek mektup yazar bulduğu ânda kaybettiği o kıza:

'Sana bu satırları, bir sonbahar gecesinin felç olmuş köşesinden yazıyorum...' diye başlar ilk satıra.

Ve durmaz, devam eder... Yazdıkça yazar...

Uzadıkça uzar cümleler.

Bir ara bir bakar ki, mektup değil bir şiir olmuş yazdıkları...

Upuzun bir şiir...

O dönemin modasıdır yazılanlara İngilizce başlıklar koymak. O da öyle yapar: 'Gece, Şarap ve Aşk' mânâsına gelen 'The Night, Wine and Love' yazar şiirinin başlığına. Sonra da

Okul Gazetesinde yayımlanması için teslim eder dosyasını. Bu başlık, Ege Ekspres'in kültür sayfaları editörü Şadan Gökovalı'nın şiiri göreceği ânâ kadar geçerli olur. Çünkü Şadan

Bey şiiri okuyunca başlığını değiştirir ve ‘**Agora Meyhanesi**’ olarak yayımlatır.

“Sana bu satırları

Bir sonbahar gecesinin

Felç olmuş köşesinden yazıyorum...” diye başlayan *Agora Meyhanesi*’ni okuyan genç kızlar o dönem hatıra defterlerine yazarlar bu şiiri.

Kimileri de içinden parça parça cümleler alıp duvar yazısı haline getirirler.

Ne tesadüftür ki, o genç kızlardan biri de besteci İsmet Nedim Saatçi’nin karısıdır. Hanımefendi, defterindeki bu şiiri eşine vererek ‘bunu benim için besteler misin?’ der bir gün. Karısının bu ricasını kıramayan İsmet Bey ise 60’lı yılların ortalarında gecelerce mum ışığında çalışır bu beste için.

İlk yaptığı çalışmayı karısına beğendiremez ama ikincisini sevdirebilir. Böylece *Agora Meyhanesi*’ne müzik katarak şarkı yapan İsmet Nedim Saatçi, bu kadarıyla yetinmez ve bu şarkıyı Odeon Plak Şirketi’ne okur. Okumasıyla birlikte de öyle bir patlar ki şarkı, Türkiye’deki meyhanelere “*Agora Meyhanesi*” ismi konulmaya başlanır.

Sonrasında ise kimler kimler okumaz ki bu eseri.

Bunca şey olurken bu dizelerin asıl sahibi olan Onur Bey, olup bitenden bihaberdir.

Ta ki İstanbul’dan gelen bir yakınının: “Senin şiir şarkı olmuş, Gönül Yazar plağa okumuş ama plakta söz ve müzik İsmet Nedim yazıyormuş” diyene kadar.

İsmet Nedim Saatçi gibi değerli bir bestekârın kendisinin eserini bestelemiş olduğunu öğrenen Onur Bey, bir yandan çok onurlanır, bir yandan ise adının yazılmamış olmasına çok gücenir. Üstüne bir de iki gün sonra gazetede yer alan bir haberde Gönül Yazar'ın "Değerli bestekâr İsmet Nedim'in benim için bestelediği, merhum aktör Suphi Kaner'in sözlerini benim için yazdığı *Agora Meyhanesi*'ni Arya Plakları'na okudum." açıklamasını okuyunca hepten öfkelenir...

Vakit kaybetmeden bir tazminat dilekçesi ile mahkemeye başvuran Onur Bey, ertesi gün bütün gazetelerin gündemi olur.

Aradan bir süre geçer. Besteci İsmet Nedim Saatçi bir gün İzmir'e gelir. Onur Bey de bu bahaneyle gazeteci kimliğiyle, adını saklayarak kendisinden bir röportaj için randevu alır. Konu konuyu açar ve nihayetinde söz *Agora Meyhanesi*'ne varır.

Nedim Bey: "Yahu ben bunun bir yazarı olduğunu bilmiyordum. Bana bu şiiri imzasız olarak getirdiler ve benim de hoşuma gidince besteyi yaptım. Oysa tıbbiyede okuyan genç bir adamın şiiriymiş," der.

Onur Bey ise: "O genç adam benim efendim, "diyerek bu konuya son noktayı koyar!

İçinde yaşattığı, gerçekte hiç yaşayamadığı aşkını '*Agora Meyhanesi*' şiirine döken şair Onur Şenli'nin bir garip hikâyesidir işte bu...

O dizeleri yazarken İstanbul'da Agora Meyhanesi diye bir yer olduğunu bilmeyen şair, dolayısıyla da bu meyhanenin sekiz köşeli olduğundan ve şair Özdemir Asaf'ın meyhanenin sekiz ayrı köşesine sekiz ayrı şiir yazdığından da habersizmiş.

Seneler sonra adına şiir yazdığı Agora Meyhanesi'ne gelen Onur Bey:

“Bazı şiirler vardır, sahibinin önüne geçerler, ama benim için önemli olan adımın bilinmesi değil, dizelerimin yaşamasıydı. Gürbüz Gümüşiş'in dergisinde başlayan bu yolculukta *Agora Meyhanesi*'ni artık herkesin biliyor olması çok güzel,” der...

Ne güzel...

Yaşanmayan aşkların teselli uğrağıdır meyhaneler...

Bundandır işte büyük şairlerin ona ithâfen dizeleri:

“Mademki sevmiyorum artık,

o halde, her akşam

onu düşünerek içtiğim

meyhanenin önünden

ne diye geçeyim? ...” der Orhan Veli...

“İspanyol meyhanesinde öldüğümüzü

Kimse bilmesin...” der Ümit Yaşar Oğuzcan...

Çünkü yaşanmayan aşkların teselli uğrağıdır meyhaneler!

İşte böyle...

Şimdi siz bu muazzam şiiri okurken ben de biraz dedemi özleyeceğim müsaadenizle!

İzmir, Alsancak

Sevinç Pastanesi, 2015

Aşklar, şarkılar, şiirler, şehirler

Sevgiler...

SEDA ÖZAY



“Agora Meyhanesi”

Sana bu satırları
Bir sonbahar gecesinin
Felç olmuş köşesinden yazıyorum
Beş yüz mumluk ampullerin karanlığında
Saatlerdir boşalan kadehlere
Şarkılarını dolduruyorum
Tabağımdaki her zeytin tanesine
‘Simsiyah Bakışların’ ı koyuyorum
Ve kaldırıp kadehimi
Bu rezilcesine yaşamaların şerefine içiyorum.
Burası Agora Meyhanesi
Burada yaşar aşkların en madarası
Ve en şahanesi
Burada saçların her teline bir galon içilir
Gözlerin her rengine bir şarkı seçilir
Sen bu sekiz köşeli meyhaneyi bilmezsin
Bu sekiz köşeli meyhane seni bilir
Burası Agora Meyhanesi
Burası arzularını yitirmiş insanların dünyası...
Şimdi içimde sokak fenerlerinin yalnızlığı

Boşalan ellerimde kahreden bir hafiflik
 Bu akşam umutlarımı meze yapıp içiyorsam
 Elimde değil
 Bu da bir nevi namuslu serserilik
 Dışarda hafiften bir yağmur var
 Bu gece benim gecem
 Kadehlerde alâim-i semaların raks ettiği
 Gönlümde bütün dertlerin hora teptiği gece bu
 Camlara vuran her damlada seni hatırlıyorum
 Ve sana susuzluğumu
 Birazdan şarkılar susar, kadehler boşalır
 Umutlar tükenir, mezeler biter
 Biraz sonra bir mavi ay doğar tepelerden
 Bu sarhoş şehrin üstüne
 Birazdan bu yağmur da diner
 Sen bakma benim böyle delice efkârlandığıma
 Mendilimdeki o kızıl lekeye de boş ver
 Yarın gelir çamaşırcı kadın
 Her şeyden habersiz onu da yıkar
 Sen mesut ol yeter ki ben olmasam ne çıkar?
 Dedim ya burası Agora Meyhanesi
 Bir tek iyiliğin tüm kötülüklere meydan okuduğu yer
 Burası Agora Meyhanesi
 Burası kan tüküren mesut insanların dünyası...

(İzmir/ Agora, Kasım 1959)

Dr. Onur Şenli

YAŞLANMAYAN BİR BAHAR

Özge Kocatürk

*İzmir gün batımı, İzmir çılgılık
Bu kent, başından beri fark etmediğimiz
Gizemin doruğunda, bir büyüülü sandık*

*Kıpkırmızı güller açar bahçelerinde
İmdat'ında yazılı mis kokulu sevdalar
Güzel İzmir'imın dağlarında hüznün var*

*Bir öpüş gibidir bu kent uzanır gökyüzüne
Yaşlanmayan bir bahar süzülür yağmurunda
Körfezinde sakinlik, sıcakta aşk parlar
İzmir'im güzel şehrim, seninle ömrüm artar.*

Attilâ İlhan'ın bu güzel dizeleriyle başlamak istedim yazıma. Bazı değerler vardır insanın hayatında, ellerinden kayıp gidince gerçekliğinin farkında olursunuz. Tıpkı acısından sonradan tanıdığımız, dönüm noktası aşklarımız gibi.

Annem, öğretmen okulunu kazanıp ilk kez Karşıyaka İskelesi'nde vapurdan indiğinde, "ben burada yaşamalıyım ve çocuklarımı burada yetiştirmeliyim" demiş içinden. Bu düşüncenin şanslı ögesi olan ben, tam da Karşıyaka'da doğdum ve büyüdüm. Dolayısıyla güzel ve rahat bir çocukluk; gençlik geçirdim. Yurt genelindeki genel kanı olan "İzmir insanı" benimlemlmesini de asla ciddiye alıp üzerine düşünmedim. Hatta abartıldığını savunurdum.

Ta ki iki yıl önce mesleğim olan oyunculuk için, sektörün merkezi olan İstanbul'a taşınana kadar...

İstanbul'a geldiğimde, gözüme ilk çarpan "telaş" idi. Vapurda, metroda bir yarış halindeydi insanların geliş gidişi. Oysa İzmir'de yolda koşana, acelesi olana (ki nadir görünür) yol verilir.

Ve esas zorlandığım nokta, güler yüz oldu. Bir yeri sorarken, alışveriş yaparken, markette, sokakta konuşurken insanlarla, güler yüzlüdür İzmirli. Hiç tanımadığı insana bile sokakta "günaydın," "iyi günler" denen bir şehirden, en ufak göz temasında bile paranoyak düşünceler doğurtulan bir şehre.

Ve dolayısıyla, alışlageldiği gibi davranan bu pozitif İzmir insanı, birçok kez karşı tarafın yanlış ve rahat anlayışıyla karşılaşmıştır. Kültür oranının bu kadar yüksek, insanının bu denli güler yüzlü olduğunu gurbette anlıyor insan. Şimdilerde artık, semtine göre giysi seçtiğim gibi, hal ve tavır da seçmekteyim.

Farkını yitip gidince anlıyor insan. Tıpkı acısından sonradan tanıdığı, dönüm noktası aşklar gibi...

Menemen'in Yahşelli köyünde öğretmenlik yapan annem ile okulun lojmanında yaşıyorduk. En eski hatıralarımdır bu anımsadıklarım. Yaklaşık, üç dört yaşlarında yazmayı ve okumayı öğretmesi için anneme yalvarışlarım, ilkokula başladığımda sıkılacağım ve ilgimi kaybedeceğim yönündeki mantıklı açıklamadan sonra sekteye uğrasa da kendi kendime, gizliden gizliye ve yarım yamalak şekilde sürüyordu. Öğrencilerinden bile kıskanacak kadar tek çocuk olmamdan kaynaklanan anne düşkünlüğümün idaresi zordur tahminimce, fakat annemin hayatının merkezi oldum on yedi yıl boyunca.

Beni yalnız bırakamayacağı için her sabah erkenden kahvaltımızı yapar, birlikte çıkardık evden. Okuluna giderdik, o derse girerdi ben öğretmenler odasında boyama kitaplarımla renkli dünyama...

Üç katlı okulun arkasındaki ahırdan bozma lojmanımızın penceresinden her sabah güneş doğuyordu sanki bana "hadi kalk Özge, bugün güzel bir gün tadını çıkar" der gibi. Bahçemizde yaklaşık yirmi otuz kedi, köpek ve tavşanımız vardı. Köyün ilkokul öğretmeni olan annem, hafta sonları da köyün kadınlarına okuma yazma kursu verdiği için, ben tüm köyün kıızıydım âdeta. Bana o kadar sahip çıktılar ki, eminim bugün gitsem aynı şartlarda yine bu yetilerini kaybetmemişlerdir. İzmir insanı her zaman farkını gösterir.

Hiç unutmuyorum ki hayatının ilk büyük korkusudur; bir sabah uyandım, yatağımdan kalktım hazır kahvaltı masasına baktım ve annemin boş yatağını gördüğümde birden bu hayatta yapayalnız kaldığımı düşünüp ağlamaya başladım. Bu duyguda hatırladığım, annemin sınıfına ağlayarak kapısını bile çalmadan daldığım ve öğrencilerin bana gülmesi. Annemin şaşkınlığını da söylememe gerek yoktur sanırım.

Daha sonraki yıllarda ise Karşıyaka'ya taşındık, yıl doksanlardı. Ortaokula giderken annemden köpek istedim, aylar süren yalvarmalarım sonuç verdi ve o zamanlarda şimdiki pet-shop kültürü olmadığı için, herkese haber salındı. Annem Menemen'de öğretmenliğe devam ediyordu ve öğrencilerinden birinin babasının kamyonunun karşısına bir yavru kangal kırması çıktığını, adamın da kıyamayıp eve getirdiğini öğrendik.

Bir gün annem okuldan gelirken köpekle geldi. Hayatımın en mutlu çığlığını attığını hatırlıyorum. Karşıyaka Çarşı'daki evimize neşe gelmişti sanki. Okula gittiğimde, dersler bir an önce bitsin ve ben eve gideyim derdindeydim. Bir gün eve geldim, köpek yoktu. Annemin yüzündeki korkudan ters bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ben, köpeğimin öldüğünü kabullenemezken, annem sebepsiz ölmesinin araştırılması için belediyeye teslim etmişti köpeği ki, iyi ki etmiş. Yaklaşık üç gün sonra, kapımızda takım elbiseli belediye çalışanları annemle gizli kapaklı, düşünceli şekilde konuşuyorlardı. Düşünüldüğü gibi köpek kuduz çıkmış ve bizim yirmi bir günlük bir nevi karantina serüvenimiz başlamıştı. Belediye çalışanları

ayrı, komşularımız ayrı, annemin arkadaşları ayrı ilgilendiler. Her sabah, belediyeden takım elbiseli amcalar kapımızı çaldı, arabalarıyla Karşıyaka Devlet Hastanesi'ne götürüp bizzat iğnelerimizi olduğumuzu teyit ettiler tam yirmi bir gün boyunca. Göbeğimde son günlerde delik kalmadığı ve canım çok yandığı için, dört kişinin kollarımı ve ayaklarımı tutup doktorun üzülenek iğne yaptığını hatırlarım. Şimdilerde tebessümle ansam da, zor günlerdi bizim için. Fakat komşularımızın, her iğneden sonra beni ellerinde çikolatalarla kapılarda beklemesini unutamam.

Önceden dediğim gibi, biz şanslı çocuklardık. Mahalle kültürüyle büyüdük ki; bunu İzmir'de yaşamak ayrı bir ayrıcalıktır kanımca. Gecenin bir yarısına kadar ip atlardık, bisikletle mahalle turu yapardık. Ne bir cep telefonu vardı, ne bir iletişim aracı. İnsanlık vardı, komşularımız vardı. Bizim mahallemiz vardı, İzmir sokaklarında dört dönerken oyundan, koşturmacadan açlığını hatırlamazken, evinde pişirdiği poğaçayı veya pişiyi eliyle bize dağıtan komşu teyzelerimiz vardı.

Genel bir şehre oranla, İzmir'in kültür oranı yüksektir. Son yıllarda, bir o kadar göç almış olmasına rağmen hâlâ kendinden ve insan kalitesinden ödün vermemesi, genel bir dik duruşu sayesinde ülke genelinde de "yaşanılacak" boyutta değerlendirilmektedir.

İstanbul'da tanıştığım ne kadar insan varsa; İzmir'den gelmemi sorgulayıp, bu kapitalist hayatlarının köleliğinden

emekli olduklarında İzmir'e yerleşme hayallerinden bahsettiler.

Yazının başında da anlattığım üzere, annemin ilk geldiğinde “çocuklarımı burada yetiştirmeliyim” demesine, yıllar sonra ömrünün çoğunu İzmir’de geçirmiş biri olarak kesinlikle hak veriyorum ve bende diyorum ki,

Bir gün bir çocuğum olursa, İzmir’de büyüteceğim.





minval yayınları

Yayın no: 44

İzmir Öyküleri

©2015, minval yayınları

Her hakkı saklıdır. Kaynak gösterilerek tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel yayın yönetmeni: Tansel Mumcu

Yayın koordinatörü: Atakan Kelleci

Editör: Buket Konur

Sayfa tasarımı: Özlem Özkan

Kapak tasarımı: Hüseyin Özkan

Yayıncı Sertifika No: 23213

ISBN: 978-605-5075-49-1

Baskı ve Cilt

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2015

Oksijen Basım ve Matbaacılık San Tic. Ltd. Şti.
100 Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2. Cadde No:202

Bağcılar - İstanbul Tel : (0212) 325 71 25

Matbaa Sertifika No: 29487

minval yayınları

Barış mah. Egemenlik cad. Tüze sitesi
3C Blok Kat: 14 D:58 Beylikdüzü / İstanbul
Telefon ve Belgegeçer: (212) 638 0090
www.minvalyayinlari.com

izmir öyküleri

yolu izmir'den izmir'den
geçen geç
yazarların yazarların
öyküleri
yazarların yazarların
geçen geç
izmir'den izmir'den
yolu yolu



ISBN 978-605-5075-49-1



Fiyatı: 15₺

www.minvalyayinlari.com



facebook.com/minvalyayinlari



twitter.com/minvalkitap



instagram.com/minvalyayinlari